

J. G. Vajt

SVJEDOČANSTVA
za
CRKVU

Knjiga osma
Broj 36.

Naslov originala:

TESTIMONIES
for
The Church
By E. G. White
Number 36

PREDGOVOR

Pripremajući još jednu knjigu »Svjedočanstva za Zajednicu«, trudili smo se da izaberemo »novo i staro«, što će pomoći našoj braći i sestrama da vide gdje se nalazimo u završnoj borbi između sila svjetlosti i sila mraka, i da shvate bogatstvo milosti Božje, koja nam se daje bez ograničenja i kojom, kroz Krista Isusa, možemo biti više nego pobjednici.

Nesreće koje su nedavno zadesile naše najveće ustanove, i naponi neke naše braće da se prenu iz svoje uspavanosti i služenja sebi i da pođu u neobrađene dijelove velikog Gospodnjeg polja, nisu potpuno shvaćeni. Da bismo kao narod Božji, jasno shvatili svoj zadatak i borbu u kojoj učestvujemo, moramo — pod vođstvom Svetog Duha — marljivo proučavati proročanstva, iskustva Zajednice u svim vijekovima, i savjete upućene Zajednici u našim danima.

Ali je malo onih kojima su poznata svjedočanstva — pouke, opomene i velika ohrabrenja — data u toku posljednjih petnaest godina vodećim ljudima pri našim konferencijama i ustanovama. Stoga je potrebno da se mnoga od ovih svjedočanstava objave za dobrobit cijele Zajednice, a posebno kao uputstvo našim mladim propovjednicima, liječnicima, služiteljima Zajednice i upravicima naših ustanova. Teret djela u većini slučajeva moraju na sebe preuzeti mladi ljudi; oni će biti pozvani da idu istim putem i da se bore sa istim teškoćama kao i oni kojima su ove pouke prvobitno bile namijenjene. Stoga se danas objavljuju savjeti i uputstva upućeni prvoborcima djela, kako bi se njima poučili i ohrabрили ovi mladi suradnici.

Iz velikog broja rukopisa, odabrani su dijelovi od općeg interesa i značaja. Čitaoci treba da ih proučavaju u duhu kršćanske ljubavi i zajedništva, imajući na umu da poruke date radi naše pouke i moralnog uzdizanja možemo razumjeti samo ako ih budemo proučavali u svjetlosti ljubavi Krista, našeg Gospoda.

U nadi da će pouke koje su ovdje izložene pomoći mnogima da jasnije shvate odgovornosti i dužnosti Zajednice, šaljem ovu knjigu da izvrši svoju misiju.

W. C. W.

I

SADAŠNJE POGODNE PRILIKE

»Procvjetaće i uzrasti Izrael, i napuniće vasiljenu plodom.«

NAŠE DJELO

Kakvo je naše djelo? — Isto kao ono što je bilo dato i Ivanu Krstitelju, o kojem čitamo: »U ono doba pak dođe Ivan Krstitelj, i učaše u pustinji Judejskoj. I govoraše: pokajte se, jer se približi carstvo nebesko. Jer je to onaj za koga je govorio prorok Izaija gdje kaže: glas onoga koji viče u pustinji: pripravite put Gospodu, i poravnite staze njegove« (Mat. 3, 1—3).

Svi koji su se iskreno posvetili djelu Gospodnjem za ove posljednje dane nosit će jednu određenu vijest. Pročitajte prvih nekoliko stihova iz četrdesetog poglavlja knjige proroka Izaije:

—
»Glas je nekoga koji viče: pripravite u pustinji put Gospodnji, poravnite u pustoši stazu Bogu našem. Sve doline neka se povise, i sve gore i bregovi neka se slegnu, i što je krivo neka bude pravo, i neravna mjesta neka budu ravna. I javiće se slava Gospodnja, i svako će tijelo vidjeti; jer usta Gospodnja govoriše« (Iz. 40, 3—5).

»Glas govori: viči. I reče: što da vičem? Da je svako tijelo trava i sve dobro njegovo kao cvijet poljski. Suši se trava, cvijet opada kad duh Gospodnji dune na nj; doista je narod trava. Suši se trava, cvijet opada; ali riječ Boga našega ostaje do vijeka« (Iz. 40,6—8).

Ovo poglavlje je puno pouka namijenjenih nama u ovo vrijeme. Riječ koju Gospod nama upućuje glasi: »Pokajte se, pripremite put za oživljavanje moga djela.«

Prenošenje u Vašington rada koji se dosad odvijao u Betl Kriku predstavlja korak u dobrom pravcu. Moramo nastaviti s prodiranjem u sve udaljenije oblasti u kojima je narod još u duhovnoj tami. »Sve doline neka se povise, i sve gore i bregovi neka se slegnu, i što je krivo neka bude pravo, i neravna mjesta neka budu ravna« (Iz. 40, 4). Otvaranjem Riječi Božje (Svetog Pisma) i ukazivanjem na ono jasno: »Ovako veli Gospod« treba otkloniti svaku smetnju za iskupljenje naroda Božjeg. Istinska svjetlost treba da svijetli, jer mrak pokriva zemlju i tama narode. Neka se nasuprot zabludi pojavi istina Boga živoga. Objavljujte radosnu vijest. Imamo Spasitelja, koji je dao svoj život da nijedan koji vjeruje u Njega ne pogine, nego da ima život vječni.

Pojavit će se teškoće koje će ometati razvoj djela Božjeg, ali se ne plašite. Naš Bog, koji drži zavjet, sa svojom svemoći Cara nad carevima sjedinjuje blagost i brigu dobrog pastira. Njemu ništa ne može stati na put. Njegova sila je neograničena i ona je jamstvo da će On ispuniti obećanja data svome narodu. On će ukloniti sve smetnje koje sprječavaju širenje Njegovog djela. On ima način da otkloni sve teškoće, kako bi se oslobodili oni koji Mu služe i poštuju sredstva kojima se On koristi. Njegova dobrotu i ljubav su beskrajne i Njegov zavjet nepromjenjiv.

Planovi neprijatelja Božjeg djela mogu izgledati čvrsti i dobro utvrđeni, ali On može osujetiti i najjače od tih planova; i učinit će to u svoje vrijeme, i na svoj način, kad bude vidio da je naša vjera dovoljno okušana i da smo Mu se približili uzimajući Njega za svog savjetnika.

Ne bojte se ni u najcrnjim danima, kad sve bude izgledalo tako zlokobno i strašno. Imajte vjeru u Boga. On ostvaruje svoju volju čineći da sve bude na dobro Njegovom narodu. Snaga onih koji Mu služe i koji Ga ljube obnavlja se svakog dana. On im daje svoj razum u njihovoj službi, kako ne bi griješili u ostvarivanju Njegovih ciljeva.

U službi Božjoj nikad ne treba klonuti duhom. Naša vjera treba da izdrži sav pritisak kojem bude izložena. Bog može i želi dati svojim slugama svu snagu koja im je potrebna. On će ispuniti,

pa čak i prevazići i najveća očekivanja onih koji se uzdaju u Njega. Dat će im mudrost koju traže njihove različite potrebe.

Prokušani apostol Pavao je rekao: »I reče mi — dosta ti je moja blagodat; jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvim. Dakle ću se najslabije hvaliti svojim slabostima, da se useli u mene sila Kristova. Za to sam dobre volje u slabostima, u ruženju, u nevoljama, u progonjenjima, u tugama za Krista: jer kad sam slab, onda sam silan« (2. Kor. 12,9.10).

O, braćo moja, držite se početka svoje vjere čvrsto do kraja. Svjetlost istine Božje ne smije potamniti. Ona mora sjati usred tame i zablude koja pokriva ovaj svijet. Riječ Božju treba otvarati onima koji zauzimaju visoke položaje na zemlji isto tako kao i onima koji su neznatni.

Zajednica Kristova je sredstvo Božje za objavljivanje istine; On joj je dao vlast da izvrši jedno naročito djelo i ako je ona odana Bogu pokoravajući se Njegovim zapovijestima, u njoj će biti preuzvišenost božanske sile. Ako bude poštovala Gospoda Boga Izraelovog, nema sile koja bi joj se mogla suprotstaviti. Ako bude vjerna svojim obavezama, sile neprijatelja isto je tako neće moći nadvladati kao što pljeva ne može da opstane pred vjetrom.

Zajednici će osvanuti svijetao i slavan dan ako se obuče u haljine Kristove pravde i odbije svaku privrženost ovom svijetu.

Članovi Zajednice treba sada da priznaju svoje nazadovanje i da se međusobno zbliže. Braćo moja, nemojte dozvoliti da vas išta odvoji od Boga ili jedne od drugih. Ne govorite o razlikama mišljenja, nego se ujedinite u ljubavi istine kakva je ona u Isusu. Izadite pred Boga i pozovite se na prolivenu krv Spasitelja kao na razlog zbog kojeg treba da primite pomoć u borbi protiv zla. Nećete se uzalud moliti. Ako se približite Bogu skrušena srca i u čvrstoj vjeri, pobijedit ćete neprijatelja koji vas nastoji uništiti.

Obratite se Gospodu, vi sužnji, koji se nadate. Tražite snagu od živoga Boga. Pokažite nepokolebljivu, poniznu vjeru u Njegovu silu i spremnost da spašava. Iz Krista teče živa rijeka spasenja. On je studenac života, izvor svake sile. Ako se vjerom uhvatimo za Njegovu silu, On će na čudesan način izmijeniti i najbeznadniji i obreshrabrujući izgled. On će to učiniti radi slave svoga imena.

Bog poziva one koji vjeruju u Njega da ulijevaju hrabrost onima koji sumnjaju i očajavaju. Neka nam Gospod pomogne da pomažemo jedni drugima i da Ga pokažemo živom vjerom.

»Radujte se Bogu, koji nam daje krijepost; poklikujte Bogu Jakovljevu. Podignite pjesme, dajte bubanj, slatke gusle sa psaltirom« (Ps. 81, 1. 2).

»Lijepo je hvaliti Gospoda, i pjevati imenu tvojemu, Višnji. Javljeni jutrom milost tvoju, i istinu tvoju noću, uz deset žica i uz psaltir, i uz jasne gusle! Jer si me razveselio, Gospode, djelima svojim, s djela ruku tvojih radujem se« (Ps. 92, 1—4).

»Hodite, zapjevajmo Gospodu, pokliknimo Bogu, gradu spasenja svojega! Izadimo pred lice njegovo s hvalom, u pjesmama pokliknimo mu! Jer je Gospod velik Bog i velik car nad svim bogovima. U njegovoj ruci su dubine zemaljske, i visine gorske njegove su. Njegovo je more i on ga je stvorio, i suhotu ruke su njegove načinile. Hodite, poklonimo se, kleknimo pred Gospodom tvorcem svojim« (Ps. 95, 1—6).

»Pjevajte Gospodu pjesmu novu, pjevaj Gospodu, sva zemljo! Pjevajte Gospodu, blagosiljajte ime njegovo, javljajte iz dana na dan spasenje njegovo.

Kazujte po narodima slavu njegovu, po svim plemenima čudesa njegova. Jer je velik Gospod i valja ga hvaliti; strašniji je od svih bogova« (Ps. 96,1-4).

»Raduj se Gospodu, sva zemljo! Služite Gospodu veselo; idite pred lice njegovo pjevajući! Poznajte Gospoda da je Bog. On nas je stvorio, i mi smo dostojanje njegovo, narod njegov i ovce

paše njegove. Ulazite na vrata njegova sa slavom, u dvore njegove s hvalom. Slavite ga, i blagosiljajte ime njegovo. Jer je dobar Gospod; milost je njegova uvijek, i istina njegova od koljena na koljeno« (Ps. 100).

KRISTOV NALOG

Božja je namjera da Njegov narod bude posvećen, čist i svet narod, narod koji će prenositi svjetlost na sve koji se nalaze oko njega. Njegov je cilj da taj narod objašnjava i potvrđuje istinu primjerom u životu i da bude slava na zemlji. Milost Kristova je dovoljna da bi se to postiglo. Ali narod Božji mora imati na umu da će ga On moći učiniti slavom na zemlji samo ako bude vjerovao i živio po načelima evanđelja. On će uživati svu puninu i silu obećanja na koje je Zajednica pozvana da se osloni samo ako sve svoje Bogomdane sposobnosti iskoristi u Njegovoj službi. Zajednica neće donijeti onaj rod koji Bog očekuje, ako oni koji tvrde da vjeruju u Krista kao u svog Spasitelja dostignu samo niski stupanj svjetovnih mjerila. U njenom izvještaju na nebu bit će zapisano »našao si se lak«.

Nalog koji je Krist dao svojim učenicima prije svog uznesenja predstavlja veliku misionu povelju Njegovog carstva. Dajući to svojim učenicima, Spasitelj ih je učinio svojim poslanicima i izdao im njihova uvjerenja. Kad bi kasnije bili pozvani na odgovornost i zapitani s kakvim ovlaštenjem oni, neuki ribari, idu kao učitelji i iscjelitelji oni bi mogli odgovoriti: »Onaj koga su Židovi raspeli, ali koji je uskrsnuo iz mrtvih, imenovao nas je propovjednicima Njegove riječi, rekavši: 'Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji.«

Krist je dao ovaj nalog svojim učenicima kao svojim glavnim propovjednicima, graditeljima koji su imali da polože temelje Njegove zajednice. Njima, i svima koji su došli za njima, On je ostavio zadatak da kao Njegovi propovjednici prenose Njegovo evanđelje s pokoljenja na pokoljenje, od vijeka do vijeka.

Učenici nisu čekali da narod dođe k njima. Oni su odlazili k ljudima, tražeći grešnike kao što pastir traži izgublenu ovcu. Krist im je otvorio cijeli svijet kao njihovo polje rada. Oni su pošli »po svemu svijetu propovijedajući evanđelje svakome stvorenju« (Marko, 16, 15). Oni su tada propovijedali o Spasitelju o Njegovom životu nesebične službe. O Njegovoj strašnoj smrti, Njegovoj neuporedivoj i nepromjenljivoj ljubavi. Njegovo ime je bilo njihova lozinka, njihova veza jedinstva. Oni su u Njegovo ime savladavali tvrđave grijeha. Vjera u Njegovo ime obilježavala ih je kao kršćane.

Dajući svojim učenicima potanje upute, Krist je rekao: »Nego će te primiti silu kad siđe sveti Duh na vas; i bićete mi svjedoci i u Jeruzalemu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.« »A svi sjedite u gradu Jeruzalemskom dok se ne obučete u silu s visine« (Djela 1, 8; Luka 24, 49).

Pokoravajući se riječi svog Učitelja, učenici se sakupiše u Jeruzalemu da čekaju na ispunjenje Božjeg obećanja. Tu su proveli deset dana u dubokom ispitivanju srca. Izgladili su sve razmirice i prisno su se sjedinili u kršćanskom bratstvu.

Nakon deset dana Gospod je ispunio svoje obećanje čudesnim izlivom Svog Duha. I u jedan put postade huka s neba kao duhanje silnoga vjetra, i napuni svu kuću gdje sjedahu; i pokazaše im se razdijeljeni jezici kao ognjeni; i sjede po jedan na svakoga od njih. I napuniše se svi Duh Svetoga, i stadoše govoriti drugim jezicima, kao što im Duh davaše te govorahu.« »I pristade u taj dan oko tri hiljade duša« (Djela 2, 24. 41).

»A oni iziđoše i propovijedaše svuda, i Gospod ih potpomaga, i riječ potvrđivaše znacima koji su se po tom pokazivali« (Marko 16, 20). Usprkos ogorčenom otporu na koji su učenici

nailazili, evanđelje o carstvu je za kratko vrijeme odjeknulo u svim tada naseljenim dijelovima svijeta.

Nalog koji je dat učenicima dat je također i nama. Danas, kao i u ono vrijeme, raspeti i uskrsl Spasitelj mora se uzdizati pred onima koji su bez Boga i bez nade u ovom svijetu. Gospod poziva pastire, učitelje i evanđeliste. Njegove sluge treba od vrata do vrata da propovijedaju vijest spasenja. Vijest o opraštenju kroz Krista mora se odnijeti svakom narodu, plemenu i jeziku.

Vijest se ne smije davati nezanimljivim i beživotnim načinom izražavanja, nego jasnim, odlučnim riječima koje će pokrenuti slušaoce. Stotine čekaju opomenu da bi spasili svoj život. Svijet u kršćanima mora vidjeti očevidan dokaz sile kršćanstva. Vjesnici milosti su potrebni ne samo na nekoliko mjesta, nego u cijelom svijetu. Iz svake zemlje se čuje vapaj; »Dođite i pomozite nam«. Bogati i siromašni, visoki i niski, traže svjetlost. Ljudi i žene su gladni istine kakva je u Isusu. Kad čuju kako se evanđelje propovijeda sa silom odozgo, oni će shvatiti da im je pripremljena gozba i odazvat će se pozivu: »Hajdete, jer je već sve gotovo« (Luka 14, 17).

Riječi »Idite po svemu svijetu i propovijedajte evanđelje svakome stvorenju«, upućene su svakom Kristovom sljedbeniku. Svi koji su se odlučili za život u Kristu pozvani su da rade na spašavanju svojih bližnjih. I oni treba da pokažu istu čežnju duše za spašavanje izgubljenih koju je i On imao. Ne mogu svi biti na jednoj istoj dužnosti, ali svakome je namijenjena jedna dužnost i jedan zadatak. Svi koji su primili blagoslov Božji treba da to uzvrate stvarnom službom. Svaki dar treba iskoristiti za napredak Njegovog carstva.

Nepromjenljivo obećanje

Krist je osigurao sve što je potrebno za nastavljanje djela koje je povjerio svojim učenicima i primio je na sebe odgovornost za uspjeh njihovog rada. Dokle god su se oni pokoravali Njegovoj riječi i radili povezano s Njime, nisu mogli pogriješiti.

Idite k svim narodima, zapovjedio im je On. Idite do najudaljenijih nastanjenih krajeva zemljine kugle, i znajte da ću i tamo biti prisutan. Radite u vjeri i čvrstom pouzdanju, jer nikada neće nastupiti vrijeme da vas se odreknem.

I nama je također dato obećanje stalne Kristove prisutnosti. Vrijeme nije nimalo izmijenilo Njegovo obećanje On je s nama danas isto tako kao što je bio i sa svojim učenicima. On će biti s nama »do svršetka vijeka«.

»Idite i propovijedajte svim narodima«, kaže nam Spasitelj, »kako bi i oni postali djeca Božja. Ja sam s vama u tom radu. Ja ću vas učiti, voditi, tješiti, jačati i dat ću uspjeh vašem radu punom samoodricanja i požrtvovanja. Ja ću pokretati srca ljudi osvjedočavajući ih o grijehu i obraćajući ih iz mraka u svjetlost, i iz nepokornosti u pravdu. U Mojoj svjetlosti oni će vidjeti svjetlost. Vi ćete nailaziti na protivljenje sotoninih pomagača, ali uzdajte se u Mene. Ja vas nikada neću ostaviti.«

Mislite li da Krist ne cijeni one koji žive potpuno za njega? Zar mislite da On ne posjećuje one koji su se kao ljubljani Ivan, Njega radi izložili nevoljama i opasnostima? On uvijek nalazi svoje vjerne i održava s njima stalnu zajednicu, tješeći ih i hrabreći ih. A Božji anđeli, koji su nenadmašni u snazi, poslani su da pomažu Njegovim ljudskim suradnicima koji govore istinu onima koji je ne poznaju.

Bog je propovjedniku evanđelja dao zadatak da privodi Kristu one koji su zalutali sa uskog puta.

On mora biti mudar i revan u svojim naporima. Krajem svake godine, on treba biti u stanju okrenuti se i vidjeti duše koje je spasio svojim radom. Neke će morati spašavati strahom, »iz

ognja vaditi, mrzeći i na haljinu opoganjenu od tijela«, kao onaj »koji se drži vjerne riječi po nauci« (Juda 23; Titu 1, 9). Pavlov nalog Timoteju odnosi se i na današnje propovjednike: »Zaklinjem te dakle pred Bogom i Gospodom našijem Isukrstom ... propovijedaj riječ, nastoj u dobro vrijeme i u ne vrijeme; pokaraj, zaprijeti, umoli sa svakim snošenjem i učenjem« (2. Tim. 4, 1.2).

Ali Bog nije samo na one koji propovijedaju riječ stavio odgovornost da rade na spašavanju grešnika. On je to stavio u zadatak svima. Naša srca moraju biti tako ispunjena ljubavlju Kristovom, da naše riječi zahvalnosti mogu zagrijati i srca drugih. To je služba koju svi mogu vršiti i Gospod je prima kao ugodnu žrtvu. On je čini uspješnom, darujući iskrenom radniku milost koja izmiruje čovjeka s Bogom.

Neka Gospod pomogne svom narodu da vidi kako je ozbiljan rad koji treba izvršiti u tom pogledu. Neka mu pomogne da shvati da i u domu, i u skupštini, i u svijetu mora raditi na djelu Kristovom. On neće ostaviti svoje vjerne da rade sami. Anđeli će biti njihovi pomagači. I Krist je njihov pomagač. Stoga neka rade odano i neumorno. U pravo vrijeme oni će žnjati, ako se ne umore.

Kršćanin, kao putnik, ne smije popustiti svojoj želji za odmorom. On mara stalno ići naprijed govoreći: »Noć prođe i dan se približi.« Njegova lozinka mora biti: »Ne kao da već dostigoh ili se već savrših... Ja još ne mislim da sam dostigao; jedno pak velim: što je ostrag zaboravljam, i za onim što je naprijed sežem se, i trčim k biljezi, k daru gornjega zvanja Božijega u Kristu Isusu« (Fil. 3, 12—14).

OBEĆANA SILA

Bog ne traži od nas da svojim vlastitim silama izvršimo zadatak koji je pred nama. On nam je osigurao božansku pomoć u svim slučajevima u kojima su ljudske sile nedovoljne. On nam daje Svetog Duha da bi nam pomogao u svakoj nevolji, da bi ojačao našu nadu i hrabrost, da bi prosvijetlio naš um i očistio nam srce.

Spasitelj je pred samo svoje raspeće rekao svojim učenicima: »Neću vas ostaviti sirotne.« »I ja ću umoliti oca i daće vam drugoga utješitelja da bude s vama na vijek.« »A kad dođe on, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu; jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti, što čuje, i javiće vam što će biti u napredak.« »On će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam reko« (Ivan 14, 18. 16; 16. 13; 14, 26).

Krist je stvorio mogućnosti da Njegova Zajednica, posjedujući slavu Emanuela, bude jedno preobraženo tijelo, osvjetljeno nebeskom svjetlošću. Njegov je cilj da svaki kršćanin bude okružen duhovnom atmosferom svjetlosti i mira. Nema granice korisnosti za onog tko se odrekao vlastitog »ja« i dozvolio da Sveti Duh djeluje na njegovo srce, i tko živi životom potpune posvećenosti Bogu.

Kakve su bile posljedice izlivanja Duha na dan Pedesetnice? — Radosne vijesti o uskrsnom Spasitelju bile su odnijete do najudaljenijih granica naseljenog svijeta. Srca učenika su bila ispunjena tako dubokom, tako potpunom i tako djelotvornom ljubavlju, da ih je ova ljubav nagonila da idu do krajeva zemlje, svjedočeći: »Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim križem Gospoda našega Isukrsta« (Gal. 6, 14). Oni su propovijedali istinu kakva je u Isusu i srca su se otvarala pred silom vijesti. obraćeni su prilazili Zajednici sa svih strana. Otpadnici su se nanovo obraćali. Grešnici su se sjedinjavali s kršćanima da bi tražili dragocjeni biser. Oni koji su bili najgorčiji neprijatelji evanđelja postali su njegovi pobornici. Ispunilo se proročanstvo da će »najslabiji biti kao David, a dom Davidov kao anđeo Gospodnji«. Svaki kršćanin je u svom

bratu vidio božansko obličje dobrote i ljubavi. Jedan interes je postao važniji od svih drugih, jedan predmet takmičenja potisnuo je sve druge. Jedina težnja vjernika bila je da u karakteru postanu slični Kristu i da rade na proširenju Njegovog carstva.

»I apostoli s velikom silom svjedočahu za uskrsnuće Gospoda Isusa Krista i blagodat velika bješe na svima njima« (Djela 4, 33). Oni su svojim radom priveli Zajednici izabrane ljude, koji su primili riječ života i posvetili svoj život zadatku da i drugima uliju onu nadu koja je mirom i radošću ispunjavala njihovo srce. Stotine su objavljivale vijest: »Približi se carstvo Božje«. Oni se nisu dali odvratiti ni uplašiti prijetnjama. Kroz njih je govorio Gospod i gdje god su odlazili, liječili su bolesne i propovijedali evanđelje siromašnima.

Tako silno Gospod može djelovati kad se ljudi potčine vlasti Njegovog Duha.

Obećanje Duha se danas odnosi na nas isto kao i na prve učenike. Bog hoće i danas da obdari ljude i žene silom odozgo, kao što je obdario one koji su na dan Pedesetnice čuli riječ spasenja Njegov Duh i Njegova milost i danas su namijenjeni svima koji se pozivaju na Njegova obećanja.

Treba zapaziti da se Duh izlio na učenike tek kad su se potpuno sjedinili, tek kad su prestali da se bore za najviše mjesto. Postali su jednodušni. Sve nesuglasice su bile odstranjene. I kad su primili silu Duha, svi su iznosili isto svjedočanstvo. Obratite pažnju na riječi: »A u naroda koji vjerova bješe jedno srce i jedna duša« (Djela, 4, 32). Duh Onoga koji je umro da bi grešnici mogli živjeti nadahnuo je sav skup vjernika.

Učenici nisu tražili taj blagoslov samo za sebe. Njih je pritiskao teret za duše. Evanđelje je trebalo odnijeti u sve krajeve svijeta i oni su tražili da im se da sila koju je Krist obećao. Tada se izlio Sveti Duh i za jedan dan su obraćene tisuće duša.

Tako može biti i danas. Kršćani treba da odbace sve razmirice i da se predaju Bogu radi spašavanja izgubljenih. Neka se u vjeri mole za obećani blagoslov i on će doći. Izlivanje Duha u danima apostola bilo je »rani dažd«, i rezultat je bio veličanstven. Ali će »pozni dažd« biti još obilniji. Što je obećano onima koji žive u ovim teškim posljednjim danima? — »Vratite se ka gradu, sužnji, koji se nadate; još ti i danas javljam da ću ti platiti dvojinom.« »Išтите od Gospoda dažda u vrijeme poznoga dažda, i Gospod će pustiti munje i daće vam izobila dažda i svakome trave u polju« (Zah. 9, 12; 10, 1).

Krist je izjavio da će božanski utjecaj Duha biti do kraja s Njegovim sljedbenicima. Ali to obećanje nije cijenjeno onako kako je trebalo biti; zato se ni njegovo ispunjanje nije vidjelo onakvo kakvo je moglo biti. Malo se mislilo na obećanje Duha i posljedice su bile samo takve kao što se moglo očekivati — duhovna suša, duhovna tama, duhovno opadanje i smrt. Posvećuje se pažnja manje važnim pitanjima i zato božanska sila, koja je neophodna za razvoj i napredak Zajednice i koja bi sobom donijela i sve druge blagodati, nedostaje, mada je ponuđena u svom neograničenom izobilju.

Zbog nedostatka Duha i jesu propovjednici evanđelja tako nemoćni. Mogu ljudi biti učeni, daroviti, rječiti, mogu imati najljepše prirodne i stečene osobine, ali bez prisutnosti Duha Božjeg neće ganuti nijedno srce, i neće pridobiti nijednog grešnika za Krista. S druge strane, ako budu povezani s Kristom, ako budu imali darove Duha, i najneznatniji i najneobrazovaniji Njegovi učenici imat će silu koja će djelovati na srca. Bog će ih učiniti kanalima kojima će se izljevati najuzvišeniji utjecaj u svemiru.

Zašto nismo gladni i žedni darova Duha, kad preko Njega primamo silu? Zašto ne govorimo o njima, ne molimo se za njih, ne propovijedamo o njima? Gospod nam radije daje dar Svetog Duha nego što roditelji daju dobre darove svojoj djeci. Svaki se radnik treba usrdno moliti Bogu za krštenje Duhom. Treba organizirati posebne grupe da zajednički traže naročitu pomoć i

nebesku mudrost, da bi znali mudro planirati i izvršavati. Naročito se treba moliti da Bog svoje misionare krsti Svetim Duhom.

Prisutnost Duha dat će takvu snagu Božjim radnicima u prikazivanju istine kakvu ne mogu dati nikakve časti i slava ovog svijeta. Duh nam daje snagu koja u svakoj nevolji podržava dušu koja se bori protiv neprijateljski raspoloženih rođaka, mržnje svijeta i predodžbe o vlastitom nesavršenstvu i pogreškama.

Revnost za Boga nagonila je učenike da s velikom silom svjedoče za istinu. Ne treba li da ta ista revnost i naša srca zapali odlučnošću da prenosimo povijest o iskupljujućoj ljubavi, o Kristu i Njegovom raspeću? Zar ne treba i danas Duh Božji, kao odgovor na usrdnu i ustrajnu molitvu, da ispuni ljude silom za službu? Zašto je onda Zajednica tako slaba i bez Duha?

Prednost svakoga kršćanina je ne samo da očekuje, nego i da ubrza dolazak našeg Gospoda Isusa Krista. Kad bi svi koji ispovjedaju Njegovo ime donosili rod u Njegovu slavu, kako brzo bi sav svijet bio zasijan sjemenom evanđelja! Uskoro bi dozrela posljednja žetva i Krist bi već došao da sakupi skupocjeno žito.

Braćo i sestre, molite se za dar Svetog Duha. Bog stoji iza svakog obećanja koje je dao. Sa svojom Biblijom u ruci recite: »Učinio sam onako kako si Ti rekao. Pozivam se na Tvoje obećanje: »Ištite, i daće vam se; tražite, i naći će te, kucajte, i otvoriće vam se.« Krist kaže: »Sve što ištete u svojoj molitvi vjerujte da ćete primiti; i biće vam.« »I štogod zaištete u oca u ime moje, ono ću vam učiniti, da se proslavi otac u sinu« (Mat. 7, 7; Marko 11, 24; Ivan 14, 13).

Duga nad prijestolom je jamstvo da je Bog istinit, da u Njemu »nema promjenjivanja ni mijenjanja vidjela i mraka«. Mi smo griješili protiv Njega i ne zaslužujemo Njegovu milost, ali je On ipak stavio u naša usta najdivniju molbu: »Nemoj nas odvrći radi imena svojega; nemoj naružiti prijestola slave svoje, opomeni se zavjeta svojega s nama, nemoj ga ukinuti« (Jer. 14, 21). On se zakleo sobom da će čuti naš vapaj, ako Mu priđemo priznajući svoju nedostojnost i grešnost. Ispunjenje Njegove riječi namijenjene nama zajamčeno je slavom Njegovog prijestola.

Krist šalje na sve strane svoje glasnike da bi saopćili Njegovu volju Njegovim slugama. On hodi posred svojih crkava. On želi posvetiti, uzdići i oplemeniti svoje sljedbenike. Utjecaj onih koji vjeruju u Njega bit će u svijetu miris životni za život. Krist drži zvijezde u svojoj desnici i Njegov je cilj da kroz njih Njegova svjetlost osvjetljava svijet. On time želi pripremiti svoj narod za uzvišeniju službu u crkvi na nebu. On nam je povjerio izvršenje jednog velikog djela. Izvršimo ga vjerno. Pokažimo svojim životom što sve božanska milost može učiniti za čovječanstvo.

NAŠA ODGOVORNOST

Ponekad mi je dozvoljeno da sagledam pravo stanje ostatka Zajednice — stanje zaprepašujuće ravnodušnosti prema potrebama svijeta koji propada uslijed nepoznavanja istine za ovo vrijeme. Tada sam satima, a ponekad i danima, duboko uznemirena. Mnogi kojima su povjerene sposobnosti istisne vijesti Trećega anđela ne shvaćaju da spasenje duša ovisi o posvećenosti i djelatnosti Zajednice Božje. Mnogi primljene blagodati upotrebljavaju u službi sebi. O, kako me boli srce što oni svojim nekršćanskim ponašanjem sramote Krista! Ali poslije ovih duševnih muka, uviđam da se moram još više truditi da ih probudim na nesebičan rad za spas svojih bližnjih.

Bog je učinio svoj narod pristavima Njegove milosti i istine, i kako On gleda na to njihovo zanemarivanje dužnosti da te blagodati predaju svojim bližnjima? Pretpostavimo da se neka daleka kolonija Velike Britanije nalazi u velikoj nevolji zbog gladi i ratne opasnosti. Mnogi

umiru od gladi, dok neprijatelj okuplja na granici velike snage da bi još ubrzao djelo smrti. Vlada u zemlji otvara svoja skladišta, javno se skupljaju dobrovoljni prilozi, pomoć pristizje mnogim kanalima. Brodovi krcati dragocjenim životnim namirnicama šalju se na poprište stradanja, praćeni molitvama onih čija srca su pokrenuta da pomognu. Izvjesno vrijeme ovi brodovi plove pravo prema svom cilju. Ali ljudi kojima je povjerena ova dužnost da odnesu hranu onima što umiru od gladi čim se obala izgubila iz vida popuštaju u svojoj revnosti iako su se primili djela koje ih čini suradnicima anđela, oni gube iz vida dobre namjere s kojima su pošli. Zli savjetnici ih navode na iskušenje.

Na njihovom putu se nalazi grupa otoka i oni odlučuju da pristanu, iako su još daleko od svog cilja. Iskušenje postaje sve jače i jače. Njih obuzima duh sebičnosti. Pruža im se povoljna prilika da zarade. Oni koji upravljaju brodovima nagovoreni su da ostanu na otočju. Oni gube iz vida svoje prvobitne milosrdne ciljeve. Zaboravljaju ljude kojima su poslani i koji umiru od gladi. Namirnice koje su im povjerene upotrebljavaju za ostvarenje vlastite dobiti. Sredstva dobročinstva se koriste za sebične ciljeve. Oni prodaju životne namirnice da bi ostvarili sebičan dobitak i prepuštaju svoje bližnje smrti. Vapaji umirućih dopiru do neba i Gospod zapisuje u svoju knjigu izvještaj o zakidanju.

Pomislite na strahote umiranja od gladi kojima su bila izložena ljudska bića zato što su oni kojima su bile povjerene namirnice iznevjerili povjerenje. Teško nam je zamisliti da čovjek može učiniti tako strašan grijeh. Ali, draga braćo i sestre, naloženo mi je da vam kažem da kršćani svaki dan ponavljaju takav grijeh.

U Edemu čovjek je pao sa svog uzvišenog položaja i kroz prijestup postao podložan smrti. Nebo je vidjelo da će ljudska bića propasti i to je pobudilo Božje sažaljenje. On je pronašao način spasenja, ali uz neizmjernu cijenu. Njemu »tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da ni jedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni« (Ivan 3, 16), Za prestupnika nije postojala druga nada osim kroz Krista. Bog je vidio da »nema čovjeka, i začudi se što nema posrednika; zato učini mu spasenje mišica njegova, i pravda njegova poduprije ga« (Iz. 59, 16).

Gospod je izabrao svoj narod i učinio ga čuvarem svoje istine. Njegov cilj je bio da otkrivanjem svog karaktera kroz Izrael privuče ljude k sebi. Poziv evanđelja je upućen cijelom svijetu. Učenjem žrtvene službe, Krist je uzdignut pred narodima i svi koji su htjeli pogledati na Njega mogli su živjeti.

Ali Izraelci nisu ostvarili namjeru Božju. Zaboravili su Boga i izgubili iz vida svoju visoku prednost kao Njegovi predstavnici. Blagoslovi koje su oni primili nisu donijeli nikakve blagodati svijetu. Oni su sve svoje prednosti koristili da bi slavili sebe. Zakidali su Bogu službu koju je tražio od njih, a zakidali su i svoje bližnje, ne pružajući im putokaz vjere i sveti primjer.

Bog je najzad poslao svog Sina da bi ljudima otkrio karakter Nevidljivog. Krist je došao na ovu zemlju i živio ovdje životom potpune pokornosti zakonu Božjem. Dao je svoj dragocjeni život da bi spasio svijet i učinio je svoje sluge svojim pristavima. Dajući Krista ljudima, nebo im je darovalo sva svoja blaga. Zajednica je bila obilno snabdjevena nebeskom hranom za izglednjele duše. To je bilo blago koje je povjereno narodu Božjem da bi ga odnio svijetu. Tu svetu dužnost trebalo je vršiti vjerno, radeći na svom zadatku sve dok vijest milosti ne obuhvati čitav svijet.

Krist se uznio na nebo i poslao utješitelja — Duha Svetog da djelu Njegovih učenika podari silu. Tisuće su bile obraćene u jedan dan. U toku jednog pokoljenja evanđelje je bilo odnijeto svim narodima pod nebom. Ali, malo po malo, došlo je do promjene. Crkva je izgubila svoju prvobitnu ljubav. U težnji za ugodnostima, postala je sebična. Svjetski duh im je omilio.

Neprijatelj je opčinio one kojima je Bog dao svjetlost za svijet obavijen tamom — svjetlost koja treba da se ogleda u dobrim djelima. Svijetu su zakinute Bogom namijenjene blagodati.

Zar se isto to ne ponavlja i u ovome pokoljenju? Mnogi i u našim danima zadržavaju za sebe ono što im je Bog povjerio za spašavanje neopomenutog i neobraćenog svijeta. U Riječi Božjoj prikazan je jedan anđeo kako leti posred neba »koji imaše vječno evanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu. I govoraše velikim glasom: bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegov; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i more i izvore vodene« (Otkr. 14, 6. 7).

Vijest iz Otkrivenja četrnaeste glave je vijest koju treba da objavimo svijetu. Ona je kruh života za ove posljednje dane. Milijuni ljudskih bića propadaju u neznanju i bezakonju. Ali mnogi od onih kojima je Bog povjerio bogatstva života ravnodušni su prema ovim dušama. Mnogi zaboravljaju da im je povjeren kruh života za one koji su gladni spasenja.

O, gdje su posvećeni kršćani, Kristu slična dosljednost, vjera koja radi kroz ljubav i čisti dušu! Neka nam Bog pomogne da se pokajemo i svoju lijenost promijenimo u posvećenu aktivnost. Neka nam pomogne da pokažemo svojim riječima i djelima da osjećamo teret za duše koje propadaju.

Budimo svakog trenutka zahvalni Bogu za Njegovo strpljenje prema našem sporom i bezvrijednom radu. Umjesto da se hvalimo onim što smo već postigli, jer je to tako malo, moramo uložiti usrdnije napore. Ne smijemo prestati sa svojim naporima niti popustiti u svojoj budnosti. Naša revnost nikada ne smije opadati. Naš duhovni život se mora svaki dan ponovo osvježavati na potocima koji vesele grad našeg Boga. Moramo uvijek biti budni i iskorištavati svaku priliku da za Boga upotrijebimo talente koje nam je On dao.

Svijet je pozornica. Njegovi stanovnici su glumci koji se spremaju odigrati svoju ulogu u posljednjoj velikoj drami. Kod većine ljudi nema nikakvog jedinstva, osim kad se udruže radi nekog sebičnog cilja. Bog to promatra. Ostvarit će se ono što je On namijenio svojim pobunjenim podanicima. Svijet nije potpuno prepušten ljudskim rukama, mada Bog dopušta da s vremena na vrijeme zavladaju elementi pometnje i nereda. Paklene sile rade na tome da ubrzaju posljednje velike prizore u toj drami — dolazak sotone kao Krista i njegov rad se svakom prijevarom nepravde u_ onima koji se povezuju u tajnim društvima. Oni koji se odaju strasti stupanja u saveze ostvaruju planove neprijatelja. Za uzrokom će doći posljedice.

Prijestup je skoro dostigao svoju krajnju granicu. Svijet je ispunjen pometnjom i veliki strah i užas će uskoro naići na ljudska bića. Kraj je vrlo blizu. Mi koji znamo istinu treba da se pripremamo za ono što će uskoro naići na svijet kao zaprepašujuće iznenađenje.

Ivan piše: »I vidjeh veliki bijeli prijestol, i ono ga što sjedaše na njemu, od čijeg lica bježaše nebo i zemlja, i mjesta im se ne nađe. I vidjeh mrtvace male i velike gdje stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po djelima svojim« (Otkr. 20, 11. 12).

Da li smo mi kao narod zaspali? O, kad bi mladi ljudi i mlade žene u našim ustanovama, koji su danas nespremni da dočekaju Gospoda, neprikladni da postanu članovi Gospodnje obitelji, mogli raspoznati znake vremena, kakva promjena bi se vidjela na njima! Gospod Isus poziva samopožrtvovane radnike da pođu Njegovim tragom, da žive i rade za Njega, da uzmu križ svoj i pođu kuda ih On vodi.

Mnogi se zadovoljavaju da posvete Gospodu beznačajnu službu. Njihovo kršćanstvo je slabo. Krist je dao sebe radi grijешnika. Prizor ljudskih bića koja propadaju u grijehu morao bi nas ispuniti žarkom željom da spašavamo duše. Te duše su iskupljene uz neizmjeru veliku cijenu.

Smrt Sina Božjeg na Golgoti je mjerilo njihove vrijednosti. One se svakog dana odlučuju: ili za vječni život ili za vječnu smrt. Pa ipak, ljudi i žene koji tvrde da služe Gospodu zadovoljavaju se da svoje vrijeme i svoju pažnju posvećuju manje važnim stvarima. Oni su zadovoljni svojim međusobnim neslaganjem. Da su posvećeni djelu Učiteljevom, ne bi se svađali i prepirali kao neposlušna djeca. Svaka ruka bi sudjelovala u službi. Svatko bi stajao na svom mjestu i dužnosti, radeći srcem i dušom kao misionar križa Kristovog. U srcu radnika boravio bi duh Iskupitelja i oni bi činili djela pravde. Radnici bi u svoje djelo unosili molitve i sklad probuđene Zajednice. Primili bi upute od Krista i ne bi imali vremena za svađu i prepirke.

Vijesti bi dolazile s usana dotaknutih živim ugljekljem s božanskog oltara. Izgovorene riječi bi bile usrdne i čiste. Ponizne i skrušene molitve bi se uzdizale k nebu. Radnici bi se jednom rukom držali Krista, dok bi drugom tražili grešnike i privlačili ih k Spasitelju.

»I propovijediće se ovo evanđelje o carstvu po svemu svijetu, za svjedočanstvo svijem narodima. I tada će doći pošljedak« (Mat. 24, 14).

»Izbavljaj pohvatane na smrt; i koje hoće da pogube, nemoj se ustezati od njih. Ako li rečeš: gle, nijesmo znali za to; neće li razumjeti onaj koji ispituje srca, i koji čuva dušu tvoju neće li doznati i platiti svakome po djelima njegovijem?« (Priče 24, 11. 12).

RAD U ZEMLJI I INOZEMSTVU

Sv. Helena, Kal., 7. kol. 1902.

»Ne kažete li vi da su još četiri mjeseca pa će žetva prispjeti? Eto, velim vam: podignite oči svoje i vidite njive kako su žute za žetvu. I koji žnje prima platu, i sabira rod za život vječni, da se raduju zajedno i koji sije i koji žanje. Jer je u tom istinita besjeda da je drugi koji sije, a drugi koji žanje« (Ivan 4, 25—27).

Nakon što posije sjeme, domaćin je prisiljen mjesecima čekati da ono nikne i da se razvije u žito spremno za žetvu. Međutim, dok sije, on je ohrabren očekivanjem budućeg ploda. Nada u dobar rod u vrijeme žetve olakšava mu rad.

Tako nije bilo sa sjemenom istine koje je Krist posijao u duh Samarjanke za vrijeme razgovora na Jakovljevom izvoru. Njegova sjetva nije dugo čekala na žetvu, nego je došla odmah. Tek što je izgovorio svoje riječi, sjeme je već niknulo i donijelo plod, probudivši njen razum i omogućivši joj da shvati da je razgovarala s Gospodom Isusom Kristom. Zrake božanske svjetlosti prodrle su u njezino srce. Zaboravivši i na svoj krčag, ona odmah otrča da dobru vijest odnese i svojoj braći Samarićanima. »Hodite da vidite čovjeka koji mi kaza sve što sam učinila«, rekla je ona. (Ivan 4, 29). I oni odmah dođoše da Ga vide. Tada je On duše ovih Samarićana uporedio s poljem pšenice. »Podignite oči svoje i vidite njive kako su već žute za žetvu«, rekao je On svojim učenicima.

»Kad dakle dođoše Samarićani k njemu, moljahu ga da bi ostao kod njih; i ondje osta dva dana.« Kako su to bili dani puni posla! Što je zapisano o rezultatima? »I mnogo ih više vjerova za njegovu besjedu. A ženi govorahu: sad ne vjerujemo više za tvoju besjedu, jer sami čusmo i poznasmo da je ovaj zaista spas svijetu, Krist« (Ivan 4, 40—42).

Duhu tih Samarićana Krist je otkrio riječ života, posijao mnogo sjemena istine i pokazao im kako i oni sami mogu sijati sjeme istine u duše drugih. Koliko bi se dobra moglo postići kad bi svi koji poznaju istinu radili za grešnike — za one kojima je tako potrebno da upoznaju i shvate biblijsku istinu i koji bi je prihvatili isto tako kao što su se Samarićani rado odazvali Kristovim riječima! Kako smo malo povezani s Bogom u onome što bi trebalo da bude najjača veza između Njega i nas — u sažaljenju prema izopaćenim, grešnim, napaćenim dušama, mrtvima u prijestupu

i grijehu! Kad bi ljudi sudjelovali u Kristovom sažaljenju, uvijek bi ih boljelo srce zbog stanja u kome se nalaze mnoga napuštena polja u kojima nema radnika.

Rad u inozemnim poljima treba obavljati usrdno i mudro, a isto tako se ne smije ni na koji način zanemariti ni rad u domaćem polju. Nemojte olako prolaziti ni pored polja koja leže u sjeni naših vrata, kao ni pored velikih gradova u našoj zemlji. Ova polja su isto tako važna kao i ona u inozemstvu.

U gradovima Amerike treba objavljivati ohrabrujuću poruku Božje milosti. Ljudi i žene koji žive u ovim gradovima svaki dan se sve više zapliću u svoje poslovne veze. Oni neobuzdano podižu zgrade čiji se vrhovi uzdižu prema nebu. Njihov duh je prepun slavljaljubivih planova i izuma. Bog zapovijeda svakome od svojih slugu: »Viči iz grla, ne usteži se, podigni glas svoj kao truba, i objavi narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grijeha njihove« (Iz, 58,1).

Zahvalimo Gospodu što ima nekoliko radnika koji daju sve od sebe da bi u našim zanemarenim gradovima podigli nešto što će ljude podsjećati na Boga. Imajmo na umu da nam je dužnost hrabriti le radnike. Bogu je mrsko što Njegov narod u našoj zemlji ne cijeni i ne podržava ove radnike u velikim gradovima. Rad u domaćem polju je baš danas od životnog značaja. Današnje vrijeme pruža najbolje mogućnosti za rad u ovim poljima. Za kratko vrijeme će situacija biti mnogo teža.

Isus je plakao nad Jeruzalemom zbog grešnosti i upornosti svog izabranog naroda. On plače isto tako zbog neosjetljivosti onih koji tvrde da su Njegovi suradnici, a zadovoljavaju se time da ne čine ništa.

Da li oni koji bi morali znati vrijednost duša, nose zajedno s Kristom teret briga, da li osjećaju bol koji se izražava samo suzama zbog bezbožnih gradova na zemlji? Tim gradovima, koji su se skoro potpuno odali idolopoklonstvu, predstoji uništenje. Kakav ćemo odgovor dati na dan krajnjeg obračuna što smo sada zanemarili obraditi te gradove?

Neka nam Gospod pomogne da, izgrađujući naše djelo u Americi, poklonimo potrebnu pažnju i drugim zemljama, tako da radnici u tim poljima ne bi bili vezani u svom djelovanju i onemogućeni da u mnogim gradovima podignu spomenike koji će ljude podsjećati na Boga. Ne dozvolimo da se sve mogućnosti iscrpe u ovoj zemlji. Ne smijemo dalje zaboravljati na svoju dužnost prema milijunima ljudi koji žive u drugim zemljama. Moramo bolje shvatiti situaciju i iskupiti prošlost.

Braćo i sestre u Americi, možda ćete primiti obilje Božje milosti u svoja srca, ako budete podigli svoje oči i vidjeli polja kako se žute, spremna za žetvu. Vi koji ste zbog nevjerovanja bili duhovno siromašni, ličnim radom možete postati bogati u dobrim djelima. Vaše duše neće više gladovati usred izobilja, nego će primiti dobra koja vam je Bog namijenio. Kad budete shvatili s kako skromnim sredstvima rade radnici u stranim poljima, učinit ćete sve što možete da biste im pomogli. Vaše duše će oživjeti, vaš duhovni apetit postat će zdrav i riječ Božja, koja je list s drveta života za iscjeljenje naroda, okrijepit će vaš um.

Odgovarajući na pitanje Gospoda »Koga ću poslati?«, Izaija je rekao: »Evo mene, pošlji mene« (Iz. 6, 8). Možda ti, brate, i ti, sestro, nećete biti u stanju sami otići u vinograd Gospodnji, ali zato možete dati sredstva da bi se poslali drugi. Na taj način ćete svoj novac dati »trgovcima« i kad bude došao Gospodar, moći ćete Mu vratiti Njegovo s dobitkom. Vaša sredstva se mogu upotrijebiti za slanje i uzdržavanje glasnika Božjih, koji će riječju i utjecajem objavljivati vijest: »Pripravite put Gospodu, i poravnite staze njegove« (Mat.3,3). Postojeći planovi za napredovanje djela Božjeg proširuju se i sada je vrijeme za rad.

Gospod će vam pomoći, dat će vam snagu i blagoslovit će vas, ako samopožrtvovano budete

učinili sve što možete za dalje širenje djela u novim poljima. Imajte povjerenje u sigurno obećanje Njegove prisutnosti koja će vas podržati i koja je svjetlost života. Učinite sve za ljubav Isusa i dragocjenih duša za koje je On umro. Radite u čistoj i svetoj težnji da proslavite Boga. Gospod vidi i razumije i On će vas i pored vaše slabosti upotrijebiti, ako svoje talente budete posvetili Njegovoj službi; jer u djelotvornoj i nesebičnoj službi slabi postaje jak i raduje se svojoj dragocjenoj pohvali. Radost Gospodnja je bitni element snage. Ako budete vjerni, mir »koji prevazilazi svaki um« bit će vaša nagrada u ovom životu, a u budućem životu ćete ući u radost Gospodara svojega.

23. siječnja 1903.

Moram napisati nešto o načinu na koji se zapostavljaju naši gradovi u Americi — gradovi u kojima nije objavljena istina. Tisućama stranaca koji žive u tim gradovima u našem polju mora se odnijeti vijest.

Ne mogu shvatiti zašto se naš narod tako malo trudi da izvrši to djelo koje mi je Gospod godinama predočavao — djelo objavljivanja istine u Južnim državama. Malo je onih koji osjećaju da im je dužnost posvetiti se ovom djelu. Naš narod je propustio da uđe u nova polja (i da radi u gradovima Juga. Gospod im je više puta ukazivao na potrebe ovoga polja, ali bez nekih naročitih rezultata. Ponekad sam osjećala da neću moći dalje izdržati teret ovog zadatka. Pomišljala sam da ću, ako ljudi nastave zapostavljati ovaj rad, pustiti neka sve ide svojim tokom i moliti se Gospodu da bude milostiv prema onima koji su u neznanju i koji su zalutali.

Ali Gospod »ima parbu« s našim propovjednicima i narodom i zato moramo govoriti i upozoriti ih na njihovu dužnost da rade u južnom polju i u našim gradovima. Tko osjeća teret za objavljivanje vijesti u velikom Njujorku i u mnogim drugim našim još neobrađenim gradovima? Mi ne smijemo sav prikupljeni novac slati izvan Amerike, udaljenim zemljama, dok se u domaćem polju pružaju tako velike mogućnosti da se istina donese milijunima koji nikada nisu ni čuli za nju. Među ovim milijunima nalaze se predstavnici mnogih naroda i mnogi od njih su spremni primiti vijest. Još se mnogo mora učiniti u sjeni naših vrata — u gradovima Kalifornije, Njujorka i mnogih drugih država.

Bog govori svom narodu: »Ustani, svijetli se, jer dođe svjetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te« (Iz. 60, 1). Zašto se on onda tako malo trudi da zastavu istine podigne u novim mjestima? Zašto se ne pokorava riječi: »Prodajte što imate i dajte milostinju; načinite sebi torbe koje neće oveštati, baznu koja se nikad neće isprazniti, na nebesima« (Luka 12, 33). Zašto ne vrati Gospodu što je Njegovo da se uloži u nebesku haznu? Zašto se usrdnije ne pozivaju ljudi dobre volje koji će ući u polja već sasvim žuta za žetvu? Ako se za gradove Amerike ne učini više nego što se do sada činilo, propovjednici i narod morat će položiti težak račun Onome koji je svakom čovjeku povjerio određeni zadatak.

Mi ponavljamo molitvu: »Da dođe carstvo tvoje; da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu« (Mat. 6, 10). Da li postupamo u skladu s ovom molitvom? Vjerujemo da je i nama dat nalog koji je Krist dao svojim učenicima. Da li ga ispunjavamo? Neka nam Bog oprostí naš strašan nemar u vršenju djela kojeg smo se jedva dotakli svojim prstima. Kada će ovo djelo biti izvršeno? Srce mi se steže i boli kad vidim toliku sljepoću kod naroda Božjeg.

Tisuće ljudi u Americi propadaju u neznanju i grijehu. Oni koji poznaju istinu prolaze ravnodušno pored polja koja su blizu, a bacaju pogled na neko udaljeno polje. Krist kaže: »Idi danas radi u vinogradu mome.« »Ne kažete li vi da su još četiri mjeseca pa će žetva prispjeti?

Eto, velim vam: podignite oči svoje i vidite njive kako su već žute za žetvu« (Mat. 21, 28; Ivan 4, 35).

Probudite se, probudite se, braćo i sestre, i uđite u polja Amerike u kojima nitko dosad nije radio. Nemojte misliti da ste izvršili svoju dužnost ako ste dali nešto za strana polja. U stranim poljima postoji rad koji svakako treba izvršiti, ali i rad koji treba izvršiti ovdje u Americi je isto tako značajan. U gradovima Amerike žive ljudi skoro svih jezika. Njima je potrebna svjetlost koju je Bog dao svojoj Zajednici.

Gospod živi i vlada. On će se uskoro pojaviti u svojoj veličini da strašno potrese zemlju. Sada treba objavljivati jednu naročitu vijest, vijest koja će prodrijeti kroz duhovnu tamu i uvjeriti i obratiti duše. »Brže bježi, izbavi dušu svoju« to je poziv koji treba uputiti onima koji žive u grijehu.

Sad moramo biti veoma ozbiljni. Ne smijemo gubiti nijedan trenutak u kritiziranju i optužbama. Neka oni koji su to činili padnu na koljena u molitvi i paze da ne stavljaju svoje planove i svoje riječi umjesto planova i riječi Božjih.

Nemamo vremena baviti se beznačajnim pitanjima. Naše vrijeme treba da bude posvećeno propovijedanju posljednje vijesti milosti grešnom svijetu. Potrebni su ljudi koji će biti pokrenuti nadahnućem Duha Božjeg. Propovijedi nekih naših propovjednika treba da budu mnogo jače nego što su sada, jer inače će mnogi nazadni ljudi iznositi dosadnu vijest koja će uspavati narod. Prilikom svakoga govora treba imati na umu dolazeći sud koji će uskoro zateći svijet. Vijest istine treba objaviti ustima kojih se dotaklo živo ugljevlje s božanskog oltara.

Moje srce je ispunjeno bolom kad pomislim na neupečatljive propovijedi koje iznose neki od naših propovjednika, dok bi trebalo objavljivati poruku života ili smrti. Propovjednici su zaspali, članovi Zajednice spavaju, a svijet propada u grijehu. Neka Bog pomogne svom narodu da se probudi, da živi i radi kao što bi radili ljudi i žene na granici vječnoga svijeta. Stanovnici zemlje će uskoro doživjeti strašno iznenađenje. Neočekivano će doći Krist sa silom i slavom velikom. Tada neće biti vremena da se pripremamo za susret s Njim. Sada je vrijeme kad vijest opomene treba uputiti svijetu.

Mi smo pristavi kojima je odsutni Gospodar predao na čuvanje svoje domaćinstvo i svoje interese radi kojih je došao na ovaj svijet. On se vratio na nebo, ostavivši nama zadatak da se brinemo o tome, i On očekuje da stražimo i čekamo na Njegov dolazak. Budimo vjerni u vršenju povjerenog nam zadatka, da nam ne bi došao iznenada i zatekao nas kako spavamo.

DJELO U EVROPI

Sv. Helena, Kalif., 7. pros. 1902.

Mojoj braći u Evropi —

Želim vam nešto reći. Došlo je vrijeme kad se u Evropi mora uložiti mnogo truda i u Evropi se može ostvariti veliko djelo, kao što je ostvareno u Americi. Osnivajte sanatorije, otvarajte higijenske restorane. Svjetlost sadašnje istine treba širiti i putem štampe. Prevodite naše knjige. Pokazano mi je da će se u mnogim zemljama Evrope zapaliti svjetlost.

Ima mnogo mjesta u koja još nije prodrlo djelo Gospodnje. Potrebna je pomoć u Italiji, Francuskoj, Škotskoj i mnogim drugim zemljama. U tim zemljama treba izvršiti veliki rad. Potrebni su radnici. Među narodom Božjim u Evropi postoje talenti i Gospod želi da se ovi talenti upotrijebe za podizanje centara u Velikoj Britaniji i širom kontinenta iz kojih će sijati svjetlost.

Rad nas čeka i u Skandinaviji kao i ovdje u Americi.

Braćo moja, povežite se s Gospodom nad vojskama; »i On neka vam je strah i bojazan.« Došlo je vrijeme da se proširi Njegovo djelo. Predstoje nam teška vremena, ali ako se budemo povezali u kršćanskom bratstvu, ako se nitko ne bude borio za prvenstvo, Bog će silno raditi za nas.

Budimo hrabri i puni nade. Grešno je i nerazumno očajavati u službi Božjoj. Njemu su poznate sve naše potrebe. On raspolaže svim silama i On će svojim slugama dati sposobnosti u tolikoj mjeri koliko zahtijevaju njihove potrebe. Njegova beskrajna ljubav i samilost su neiscrpne. S veličanstvom svemoći On sjedinjuje blagost i brigu nježnog pastira. Ne moramo se bojati da On neće ispuniti svoja obećanja. On je vječna istina. On nikada neće promijeniti zavjet koji je učinio s onima koji Ga ljube. Njegova obećanja data Zajednici postojana su zauvijek. On će je učiniti vječno istaknutom i radošću mnogih pokoljenja.

Proučite četrdeset i prvo poglavlje knjige proroka Izaije i nastojte da ga shvatite u svom njegovom značenju. Bog kaže: »Otvoriću rijeke na visovima, i izvore usred dolina, pustinju ću obratiti u jezero vodeno, i suhu zemlju u izvore vodene. Posadiću u pustinji (kedar, sitim, mirtu i maslinu; posadiću u pustoj zemlji jelu, brijest i šimšir, da vide i poznaju, da promisle i razumiju da je to uradila ruka Gospodnja, i svetac Izraelov da je to stvorio« (Iz. 41, 28—20).

Onaj koji je izabrao Krista, pridružio se jednoj sili koju ne može poraziti nikakva ljudska mudrost i snaga. »Ne boj se, jer sam ja s tobom«, kaže On; »ne plaši se, jer sam ja Bog tvoj; ukrijepiću te i pomoći ću ti, i poduprijeću te desnicom pravde svoje.« »Jer ja Gospod Bog tvoj držim te za desnicu, i kažem ti: ne boj se, jer ću ti pomagati« (Iz. 41, 10. 13).

»S kim ćete me dakle izjednačiti da bih bio kao on? veli Sveti. Podignite gore oči svoje i vidite: ko je to stvorio? ko izvodi vojsku svega toga na broj i zove svako po imenu, i velike radi sile njegove i jake moći ne izostaje ni jedno? Zašto govoriš, Jakove, i kažeš, Izraele: skriven je put moj od Gospoda, i stvar moja ne izlazi pred Boga mojega? Ne znaš li? nisi li čuo da Bog vječni Gospod, koji je stvorio krajeve zemaljske, ne sustaje niti se utruđuje? razumu njegovu nema mjere. On daje snagu umornome, i nejakome umnožava krjepost. Djeca se more i sustaju, i mladići padaju; ali koji se nadaju Gospodu, dobijaju novu snagu, podižu se na krilima kao orlovi, trče i ne sustaju, hode i ne more se« (Iz. 40, 25—31).

Svjetlost istine treba da svijetli do krajeva zemlje. S lica Iskupiteljevog zrači nebeska svjetlost koja sve većim sjajem sija na Njegove predstavnike da bi se probila kroz tamu neprosvijećenog svijeta. Kao Njegovi suradnici, moramo se moliti da nam da posvećenje svoga Duha, kako bismo mogli svijetliti sve jačom i jačom svjetlošću.

Svjetlost istine za ovo vrijeme obasjava danas i kabinete kraljeva. Državnici poklanjaju sve veću pažnju Bibliji — zakoniku svih naroda — i uspoređuju svoje nacionalne zakone s ovim zakonikom. Kao predstavnici Kristovi mi ne smijemo gubiti vrijeme. Ne usmjeravajmo svoje napore na nekoliko mjesta u kojima je svjetlost postala tako obilna da je ljudi i ne cijene. Vijest evanđelja treba objaviti svakom plemenu i jeziku i koljenu i narodu.

PRIZOR BORBE

U viđenju su mi pokazane dvije vojske u strašnoj borbi. Jedna ima zastave na kojima se nalaze oznake ovog svijeta; druga nosi krvlju poprskanu zastavu kneza Emanuela. Jedna zastava za drugom padaju i vuku se po prašini, jer grupa za grupom sa strane Gospodnje prelaze na stranu neprijatelja, dok se jedno pleme za drugim iz redova neprijatelja ujedinjuje s narodom Božjim koji drži Njegove zapovijesti. Vidjela sam anđela kako leti posred neba i stavlja zastavu kneza

Emanuela u ruke mnogih, dok jedan moćan vojskovođa više snažnim glasom: »Svrstajte se u redove. Neka zauzmu svoje položaje oni koji su vjerni zapovijestima Božjim i svjedočanstvu Kristovom. Izidite između njih, i odvojte se, i ne dotičite se ničega što je nečisto, i ja ću vas primiti, i bit ću vam Otac, a vi ćete biti moji sinovi i kćeri. Neka svi koji hoće dođu u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu protiv silnih.«

Bitka sve više bjesni. Pobjeda naginje čas na jednu, čas na drugu stranu. Vojnici križa se trenutno povlače, »kao bjegunac kad iznemogne« (Iz. 10, 18). Ali je cilj njihovog prividnog povlačenja da zauzmu još povoljniji položaj. Čuju se radosni poklici. Podiže se pjesma hvale Bogu i glasovi anđela se pridružuju ovoj pjesmi jer vojnici Kristovi razvijaju Njegovu zastavu na zidinama tvrđave koju je do sada držao neprijatelj. Vojvoda našeg spasenja lično vodi bitku i šalje pomoć svojim vojnicima. Njegova moć se snažno ispoljava hrabreći svoje borce da uzbiju boj do vrata. Uči ih užasnim stvarima u pravdi dok ih korak po korak vodi »pobjeđujući i da pobijedi«.

Najzad je pobjeda zadobijena. Vojska na čijoj je zastavi napisano »Zapovijesti Božje i vjera Isusova« veličanstveno likuje. Vojnici Kristovi stižu do vrata grada koji radosno prima svoga Cara. Nastaje carstvo mira, radosti i vječne pravde.

Zajednica je sada u borbi. Mi smo suočeni s takvim svijetom koji se nalazi u ponoćnoj tami i koji se skoro potpuno predao idolopoklonstvu. Ali dolazi dan kada će se u dugo vođenoj borbi zadobiti konačna pobjeda. Volja Božja se mora izvršiti na zemlji kao što se vrši i na nebu. Tada nijedan narod neće imati drugi zakon osim nebeskog. Svi će biti jedna sretna, ujedinjena obitelj, obučena u haljine hvale i slave — haljine pravde Kristove. Cijela priroda u svojoj nedostižnoj ljepoti davat će Bogu neprestani dug zahvalnosti i obožavanja Svijet će biti obasjan svjetlošću nebeskom. Godine će prolaziti u radosti. Svjetlost mjeseca će biti kao svjetlost sunca, a svjetlost sunca bit će sedam puta jača nego danas. Nad ovim prizorom pjevat će zajedno zvijezde jutarnje, a sinovi Božji će klicati u radosti, dok će Bog i Krist zajednički objaviti: »Neće više biti grijeha, i smrti neće biti više.«

Taj prizor mi je prikazan. Ali Zajednica se mora boriti i borit će se protiv vidljivih i nevidljivih neprijatelja. Na zemlji se nalaze sotonini pomagači u ljudskom obliku, ljudi se udružuju protiv Gospoda nad vojskama. Njihova zavjera će se nastavljati sve dok Krist ne napusti svoje mjesto posredovanja pred prijestolom milosti i ne obuče haljine osвете. Sotonini pomagači se nalaze u svakom gradu, vijedno organizirajući u stranke one koji se protive zakonu Božjem. Njima se priključuju takozvani »vjernici« kao i otvoreni nevjernici. Narod Božji ne smije danas biti slab i kolebljiv. Ne smijemo ni za jedan trenutak popustiti u svojoj budnosti.

»Jačajte u Gospodu i u sili jačine Njegove. Obucite se u sve oružje Božije, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskoga: jer naš rat nije s krvlju i s tijelom, nego s poglavarima i vlastima i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba. Toga radi uzmite sve oružje Božije, da biste se mogli braniti u zli dan, i svršivši sve održati se. Stanite dakle opasavši bedra svoja istinom i obukavši se u oklop pravde, i obukavši noge u pripravu evanđelja mira; a svrh svega uzmite štít vjere, o koji ćete moći pogasiti sve raspaljene strijele nečastivoga; i kacigu spasenja uzmite, i mač duhovni koji je riječ Božija« (Efes. 6, 10—17).

»I za to se molim Bogu da ljubav vaša još više i više izobiluje u razumu i u svakoj volji, da kušate što je bolje, da budete čisti i bez spoticanja na dan Kristov, napunjeni plodova pravde kroz Isusa Krista, na slavu i hvalu Božiju« (Fil. 1, 9—11).

»Živite kao što se pristoji evanđelju Kristovu; ... da stojite u jednom duhu i jednodušno borite se za vjeru evanđelja, i ni u čem da se ne plašite od protivnika; koje je njima znak pogibli, a vama

spasenje, i to od Boga; jer se vama darova Krista radi ne samo da ga vjerujete, nego i da stradate za nj« (Fil. 1,27—29).

U ovim posljednjim danima otkrivaju se viđenja buduće slave, prizori naslikani rukom Božjom, i oni treba da budu dragi Njegovoj Zajednici. Šta je podržavalo Sina Božjeg u Njegovim iskušenjima i stradanju? — On je vidio plod svoje duše i bio je zadovoljan. Shvatio je veličinu vječnosti i sreću onih koji će kroz Njegovo poniženje primiti oprostaj i vječni život. Bio je ranjen za njihove prijestupe, izbijen za njihova bezakonja. Na Njemu je bio kar njihovog mira radi, i Njegovim ranama oni su se izliječili. Do Njegovog uha doprli su poklici iskupljenih. Čuo je spašene kako pjevaju pjesmu Mojsijevu i Jagnjetovu.

I mi moramo imati izvjesnu viziju budućnosti i blaženstva neba. Stanimo na prag vječnosti i čujmo srdačnu dobrodošlicu upućenu onima koji su surađivali s Kristom u ovome životu i smatrali za svoju sreću i čast što mogu stradati za Njega. Kad se pridruže anđelima, oni polažu svoje krune kod Spasiteljevih nogu, kličući: »Dostojno je jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jačinu i čast i slavu i blagoslov... Onome što sjedi na prijestolu i jagnjetu blagoslov i čast i slava i i država va vijek vijeka« (Otkr. 5, 12. 13).

Tu će iskupljeni pozdraviti one koji su ih uputili rassetom i uskrsnom Spasitelju. Sjedit će se u slavljenju Onoga koji je umro da bi ljudska bića imala život koji se uspoređuje sa životom Božjim. Borba je završena. Svim patnjama i nevoljama došao je kraj. Kad se iskupljeni okupe oko Božjeg prijestola, pjesma pobjede ispunit će cijelo nebo. Svi će zapjevati radosnu pjesmu: »Dostojno, dostojno je Jagnje, koje bješe zaklano, i živi ponovo — trijumfalni pobjednik.«

»Po tom vidjeh, i gle narod mnogi kojega ne može nitko izbrojiti, od svakoga jezika i koljena i naroda i plemena stajaše pred prijestolom, obučen u haljine bijele, i palme u rukama njihovima. I povikaše glasom velikim, govoreći: spasenje Bogu našem, koji sjedi na prijestolu, i Jagnjetu« (Otkr. 7, 9. 10).

»Ovo su koji dođoše od nevolje velike, i oprašće haljine svoje i ubijeliše haljine svoje u krvi jagnjetovoj. Za to su pred prijestolom Božjim, i služe mu dan i noć u crkvi Njegovoj; i onaj što sjedi na prijestolu useliće se u njih. Više neće ogladnjeti, i neće na njih pasti sunce, niti ikakva vrućina. Jer jagnje, koje je nasrijed prijestola, pašće ih, i uputiće ih na izvore žive vode; i Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovijeh.« »I smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe« (Otkr. 7,14—17; 21,4).

Hoćete li da shvatite nadahnuće ovog viđenja? Hoćete li razmisliti o ovom prizoru? Zar se nećete istinski obratiti i raditi u duhu sasvim drugačijem od onoga u kome ste radili u prošlosti, potiskujući neprijatelja i rušeći svaku prepreku na putu širenja evanđelja, ispunjavajući srca svjetlošću, radošću i mirom Gospodnjim? Zar ne treba bijedni duh istraživanja tuđih grešaka i gundanja, sahraniti tako da nikada više ne uskrsne? Zar se ne treba iz srca očišćenih, posvećenih i proslavljenih Kristovom prisutnošću uzdizati mirisni kad hvale i slave? Zar nećemo u vjeri prići grešnicima i privući ih križu?

Tko se želi sada posvetiti službi Gospodnjoj? Tko će se sada zavjetovati da će se odvojiti od svijeta i biti izdvojen, da neće dozvoliti da okalja svoju dušu svjetskim željama i životom zbog kojih je zajednica i pala pod utjecaj neprijatelja?

Mi živimo u ovom svijetu da bismo nosili križ samoodricanja. Ako podignemo taj križ, uvidjet ćemo da i on nas uzdiže. Svaki kršćanin mora stajati na svom mjestu, nadahnjujući se djelom koje je Krist vršio za duše kad je bio na ovom svijetu. Nama je potrebna revnost kršćanskog heroja, koji može izdržati pogled na Nevidljivog. Naša vjera mora uskrsnuti. Vojnici križa moraju vršiti pozitivan utjecaj na dobro. Krist kaže: »Koji nije sa mnom, protiv mene je; i

koji ne sabira samnom, prosipa« (Mat. 12, 30). Biti ravnodušan u kršćanskom životu znači odricati se Spasitelja.

Zar ne treba danas u svijetu vidjeti kršćane koji će u svakom pogledu biti dostojni imena koje nose, koji teže za tim da čine djela dostojna pravih vojnika križa? Živimo pri kraju velike borbe kad mnoge duše treba osloboditi od robovanja grijehu. Živimo u vremenu u kome naročito vrijedi obećanje koje je Krist dao svojim sljedbenicima: »I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka« (Mat. 28, 20). Onaj koji nas je iz mraka pozvao u svoju čudesnu svjetlost, traži od nas da se i naše vidjelo svijetli pred ljudima, kako bi vidjeli naša dobra djela i slavili Oca našega koji je na nebesima. Narodu Božjem je dato toliko obilje svjetlosti, da Krist s pravom traži od njega da bude svjetlost svijetu.

Našim liječnicima i propovjednicima šaljem slijedeću poruku: Prionite na djelo Gospodnje kao oni koji vjeruju u istinu za sadašnje vrijeme. Zdravstveno-misionarski radnici i radnici u službi evanđelja moraju se povezati neraskidivim vezama. Svoj rad moraju vršiti živo i sa silom. Sve naše skupštine moraju se ponovo obratiti i iznova posvetiti službi. Zar nećemo biti jednodušni u našem budućem radu i na našim skupovima? Zar se nećemo boriti s Bogom u molitvi, tražeći da Sveti Duh dođe u svako srce? Kristova prisutnost među nama očistila bi gubu nevjerovanja koja je našu službu učinila tako slabom i nedjelotvornom. Nama je potrebno da udahnemo dah božanskog života. Mi moramo biti kanali kojima će Gospod moći slati svijetu svjetlost i milost. Otpadnici treba da se vrate natrag. Treba odbaciti grijeha i priznanjem i pokajanjem poniziti svoje oholo srce pred Bogom. Rijeke duhovne sile će se izliti na one koji su ih spremni primiti.

Kad bismo mi, koji živimo pri samom završetku vremena milosti, shvatili koliko se Isus trudio da u svijetu posije sjeme evanđelja, radili bismo neumorno da dušama koje propadaju pružimo kruh života. Zašto smo tako hladni i ravnodušni? Zašto su naša srca tako nepodložna utiscima? Zašto smo tako neskloni da se posvetimo djelu kojem je Krist posvetio svoj život? Mora se nešto poduzeti da bi se izliječila ta strašna ravnodušnost u koju smo zapali, Pognimo svoje glave u poniznosti, kad vidimo koliko smo manje učinili nego što smo mogli učiniti u sijanju sjemena istine.

Draga moja braćo i sestre, govorim vam riječima ljubavi i nježnosti. Probudite se i bezuvjetno se posvetite djelu objavljivanja istine za ovo vrijeme onima koji su u tami. Budite prožeti duhom velikog Učitelja i Radnika. Učite se od Prijatelja grešnika kako treba pomagati dušama oboljelim od grijeha. Imajte na umu da Njegovi sljedbenici moraju pokazati u svom životu isto požrtvovanje i isto potčinjavanje djelu Božjem svih društvenih zahtjeva i zemaljskih sklonosti, kao što se to vidjelo u Njegovom životu. Zahtjevi Božji moraju nam uvijek biti važniji od svega drugog. Kristov nas primjer treba potaknuti da ulažemo neprekidne napore za dobro drugih.

Bog poziva svakog člana Zajednice da se posveti Njegovoj službi. Istina, ukoliko se živo ne prenosi na druge, gubi svoju životvornu i iscjeljujuću silu. Svatko se mora naučiti da radi i da nosi svoj teret. Svaki pojedinac koji stupi u Zajednicu treba da predstavlja jednu pokretačku snagu više na ostvarenju velikog plana spasenja. Čitava Zajednica, radeći kao jedan čovjek, čineći skladnu cjelinu u savršenom jedinstvu, treba da bude živa, aktivna misionarska sila, koju pokreće i kontrolira Sveti Duh.

Na djelu koje će ispuniti zemlju poznanjem Gospoda kao što je more puno vode ne treba da rade samo ljudi koji se nalaze na visokim i odgovornim položajima ili u odborima, niti samo rukovodeći ljudi naših sanatorija i izdavačkih kuća. Ovo djelo može ostvariti jedino cjelokupna

Zajednica ispunjavajući svoj udio pod rukovodstvom Kristovim i u Njegovoj sili.

II ČESTO PONAVLJANI SAVJETI

»I Gospod Bog otaca njihovih slaše k njima zarana jednako glasnike svoje, jer mu bješe žao naroda njegova i stana njegova« (2. Dnev. 36, 15).

OPOMENE I SAVJETI SKUPŠTINI U BETL KRIKU¹

Granville, N. S. W., 20. srpnja 1894.

Želim podsjetiti svoju braću na savjete i opomene koji su mi bili dati u pogledu stalnog ulaganja sredstava u Betl Krik radi proširenja postojećih prostorija, kako bi bile udobnije. Treba zauzimati nova polja; istinu treba objaviti za svjedočanstvo svim narodima. Ovim se ometa rad i zastava istine ne može se podići u novim poljima onako kako bi trebalo biti. Dok naša braća u Americi osjećaju da mogu slobodno ulagati sredstva u zgrade za koje će vrijeme pokazati da bi se isto tako dobro, pa čak i bolje, moglo i bez njih, troše se tisuće dolara koje Gospod traži da se iskoriste u drugim zemljama. Ja sam ih opomenula i uputila ih narječ Božju, ali me je boljelo srce gledajući kako se troši novac na zadovoljenje tih prividnih potreba. Jedna zgrada se podizala za drugom, tako da se novac nije mogao koristiti tamo gdje ljudi nemaju nikakvih pogodnosti, gdje nema zgrada za javno bogoslužje, koje bi dale obilježje djelu i gdje bi se mogla postaviti zastava istine. Izložila sam vam ovo, ali ste vi i dalje nastavili ulagati sredstva, Božja sredstva, samo na jedno mjesto, iako je Gospod rekao da se već previše uložilo u jednom mjestu, dok u drugim nije postojalo ništa, niti građevina, niti ikakvih drugih pogodnosti kojima bi se moglo nešto otpočeti.

Tko vas je pozvao da uložite tisuće dolara u nove školske zgrade? Pretpostavljali ste da je to potrebno, ali zar niste dobivali usrdne molbe da ne ulažete novac u to?

Vrijeme posljетка

Ukazano mi je na strašno stanje u kojem se nalazi svijet. Anđeo milosti savija svoja krila spreman da ode. Sila Gospodnja, koja suzbija zlo, uskoro će se povući sa zemlje. Sotona se trudi da pokrene razne elemente u vjerskom svijetu, navodeći ljude da se stave pod obučavanje velikog varalice, koji radi sa svakom prijevarom nepravde u sinovima nepokornosti. Stanovnici zemlje se već svrstavaju pod zastavu kneza mraka, a to je samo početak završnih događaja.

Ljudi gaze zakon Božji. Vidimo i slušamo o pometnji i zabuni, oskudici i gladi, potresima i poplavama. Ljudi se upuštaju u strašne zločine; njima ne vlada više razum, nego strast, Gnjev Božji samo što se nije izlio na stanovnike svijeta koji će ubrzo postati tako iskvareni kao što su bili stanovnici Sodome i Gomore. Vatra i voda već uništavaju tisuće života i bogatstva koja su bila sebično nagomilana tlačenjem siromaha. Gospod će uskoro skratiti svoje djelo i učiniti kraj grijehu. O, kada bi prizori bezakonja ovih posljednjih dana koji su mi bili prikazani, mogli ostaviti dubok utisak na srca naroda koji tvrdi da je Božji!

Kao što je bilo u danima Nojevim tako će biti i kad se pojavi Sin čovječiji. Gospod povlači sa zemlje ograničavanje (zadržavanje četiri vjetra) i uskoro će smrt i uništenje, sve veći zločini i svirepa osveta stići bogataše koji su se uzdigli nad siromašnima. Oni koji ne budu imali zaštitu

¹ Članci koji su ušli u ovo poglavlje uzeti su iz svjedočanstava koja su prvobitno bila štampana u obliku brošura i razdijeljena članovima skupštine u Betl Kriku 1894. 1895. i 1898. god.

Božju neće biti sigurni ni na jednom mjestu i ni na kakvom položaju. Ljudi se obučavaju i koriste se svojim pronalazačkim sposobnostima da bi izmislili što ubitačnije sprave i oruđa za uništavanje.

Umjesto da proširujemo postojeće i podižemo nove zgrade u Betl Kriku i drugim mjestima u kojima već postoje naše ustanove, trebalo bi da se ograničimo u svojim zahtjevima. Sredstva i radnike treba rasijati, tako da prikazuju istinu i daju vijest opomene u dalekim krajevima.

Pomoć u vremenu nevolje

Kad su sinovi Izraelovi putovali kroz pustinju, Gospod ih je štitio od otrovnih zmija; ali je naišlo vrijeme kad je Gospod, zbog prijestupa, nepokajanja i tvrdoglavosti Izraela, povukao svoju silu koja je sprečavala te otrovnice i mnogi od naroda pomriješe od njihovog ujeda. Tada je podignuta zmija od bronze, kako bi svi koji bi se pokajali i vjerom pogledali na nju mogli živjeti.

U vremenu nevolje i pometnje koje je pred nama, vremenu nevolje kakve nije bilo od kako je naroda, uzdignuti Spasitelj bit će prikazan ljudima u svim zemljama, kako bi svi koji vjerom pogledaju u Njega mogli živjeti.

Nedostatak poštovanja prema Bogu

Što rade oni koji tvrde da vjeruju u istinu na pomolu strašne krize koja je pred nama? Moj Vodič me pozva rekavši mi »pođi za mnom«, i vidjela sam kod našeg naroda pojave koje se ne slažu s njegovom vjerom. Pojavilo se kao neko ludilo za biciklima. Ljudi troše novac da bi zadovoljili ovu svoju strast, mada bi mnogo bolje bilo da su ovaj novac uložili u podizanje domova za bogoslužjenje koji su toliko potrebni. Ukazano mi je na neke vrlo čudne pojave u Betl Kriku. Neki očaravajući utjecaj je kao val naišao na naš narod za kojim sam vidjela kako dolaze i druga kušanja. Sotona pokušava svim silama navesti naš narod da troši svoje vrijeme i svoj novac na zadovoljavanje nekih umišljenih potreba. To je jedna vrsta idolopoklonstva. Za primjerom jednih povode se drugi i dok stotine gladnih čeznu za kruhom, dok se osjećaju i vide gladi i pomori, jer Bog, radi slave svog imena, ne može uzimati u zaštitu one koji rade protiv Njegove volje, — mogu li oni koji tvrde da ljube Boga i da Mu služe, povodeći se za sklonošću tjelesnog srca, postupati tako kao što su postupali ljudi u vrijeme Nojevo?

I dok vi na zadovoljavanje svojih želja trošite novac — Božji novac — za koji ćete morati položiti račun, misionarski rad je u zastoju, jer nema dovoljno sredstava niti radnika da zastavu istine pobodu u mjestima gdje ljudi još nisu čuli za vijest opomene. Hoće li Bog onima koji ugađaju svojim sebičnim željama i svojoj uobrazilji reći: »Dobro, slugo dobri i vjerni! u malom si mi bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti; uđi u radost goSpodara svojega«? (Mat. 25,23).

Braćo i sestre u Betl Kriku, kakvo svjedočanstvo donosite nevjernom svijetu? Vidjela sam da Gospod ne odobrava vaše postupke, jer su vaša djela u protivrječju s vjerom koju ispovijedate? Vi niste tvorci riječi Kristovih.

Moj Vodič mi reče: »Pogledaj i vidi idolopoklonstvo mog naroda kome sam govorio zarana jednako ukazujući mu na opasnosti koje mu prijete. Očekivao sam da on donese dobar rod.« Neki su se borili za nadmoć težeći da nadmaše druge u brznoj vožnji na biciklu. Među njima se pokazao duh borbe i prepiranja oko toga tko treba biti najveći. Isti duh se pokazao i na utakmicama bejzbola (američka nacionalna igra loptom) na igralištima koledža. Moj vodič reče: »Sve ovo vrijeda Boga. Na sve strane, blizu i daleko, duše ginu za kruhom života i vodom spasenja.« Kad je sotona poražen na jednom polju, on je odmah potpuno spreman izaći s drugim planovima koji izgledaju privlačniji i potrebni, koji će progutati njihov novac, obuzeti njihove misli; probuditi u

njima sebičnost, kako bi na taj način savladao one koji se lako odaju lažnim i sebičnim zadovoljstvima.

Postavlja se pitanje: što ovakve osobe doprinose širenju djela Božjeg? Shvaćaju li značaj djela za ovo vrijeme? Krist je rekao svojim učenicima: »Vi ste vidjelo svijetu . . . Da se svijetli vaše vidjelo pred ljudima, da vide vaša dobra djela, i slave oca vašega koji je na nebesima« (Mat. 5, 14—16). Da li to trošenje sredstava i jurnjava na biciklima kroz ulice Betl Krika pruža dokaz o iskrenosti vašeg vjerovanja u posljednju svečanu vijest koju treba dati ljudskim bićima koja se nalaze na samom pragu vječnoga svijeta?

Braćo moja i sestre u Americi, ja vas pozivam. »Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer što čovjek posije, ono će i požnjeti« (Gal. 6, 7). Mnogi žive suviše ugodnim i bezbrižnim životom. Ne znaju što znači podnositi teškoće kao dobri vojnici Kristovi. Oni samo ometaju rad na spašavanju duša. Imaju mnogo želja, sve im treba ići glatko i odgovarati njihovim sklonostima. Sami ne žele učiniti ništa, a svojim zamišljenim željama i ljubavlju prema idolima ometaju one koji bi htjeli nešto učiniti. Smatraju sebe kršćanima, a ne znaju što znači praktični kršćanski život, što znači biti kršćanin? To znači biti sličan Kristu.

Kad Gospod bude vidio da Njegov narod ograničava svoje zamišljene želje i potrebe, da živi u samo odricanju, i to ne tužeći se i ne gundajući kao Lotova žena kad je ostavljala Sodomu, nego radosno, zato što to čini radi Krista i zato što je to ispravno, djelo će napredovati u sili. Ništa, ma kako vam bilo drago i omiljeno, ne treba obuzimati vaše misli i osjećaje, odvajajući vas od proučavanja riječi Božje i usrdne molitve. Stražite u molitvi. Živite u skladu sa svojim molitvama. Suradujte s Bogom radeći u skladu s Njim. Izbacite iz hrama duše sve što je slično nekom idolu. Sad je Božje vrijeme; a Njegovo vrijeme je i vaše vrijeme. Borite se u dobroj borbi vjere, odbijajući svaku pomisao ili razgovor o nevjerovanju. Svijet treba da čuje posljednju vijest opomene.

NAŠA DUŽNOST PREMA SVIJETU

Granville, N. S. W., Australija, 1894.

U mjestima u kojima su ljudi i žene primili više svjetlosti treba izvršiti veliku promjenu u duhu i karakteru rada. Što oni rade da bi opomenuli one koji ne shvaćaju da Gospod uskoro dolazi? »Jer, gle, Gospod izlazi iz mjesta svojega da pohodi stanovnike zemaljske za bezakonje njihovo, i zemlja će otkriti krvi svoje niti će pokrivati pobijenih svojih« (Iz. 26, 21). Tko, pitam se, osjeća teret za duše koje propadaju bez Krista? Tko želi izaći izvan okola noseći sramotu? Tko će ostaviti ugodan dom i drage srodnike, da bi odnio dragocjenu svjetlost istine udaljenim zemljama? Svaki dan i svaki trenutak koji dolazi onima kojima je bila povjerena svjetlost pritisnut je strahovitim značenjem da se ljudi i žene u svim zemljama pripremaju za dobro ili zlo, odlučujući svoju sudbinu za vječnost.

Bog je podnio čudesne žrtve radi ljudskog roda. On je upotrijebio silnu energiju da bi neposlušne i grešne ljude vratio vjeri i poslušnosti; ali mi je pokazano da On ništa ne radi bez suradnje ljudskih oruđa. On nas je obilno obdario svim darovima milosti, snage i djelotvornosti. Iznijete su najjače pobude da bi se u ljudskim srcima probudio i održao živim misionarski duh, kako bi se sjedinili napori božanskih i ljudskih oruđa. Ali što je naš narod učinio u pogledu pokretanja iz Betl Krika, da da bi se svjetlost odnijela u zemlje u kojima zastava istine još nije uzdignuta? Zar nije Gospod na posljednjoj konferenciji otvorio ustave nebeske i izlio blagoslov? Kako ste iskoristili ove darove Božje? On vam je dao pokretačku snagu da strpljivo, u nadi i neumornoj budnosti ukazujete ljudima na Krista, i to razapetog, pozivajući ih da se pokaju za

svoje grijeha, i da glasno objavljujete opomenu da će Krist uskoro doći u sili i slavi velikoj.

Ako se članovi skupštine u Betl Kriku sada ne probude i ne pođu da rade u misionarskim poljima, ponovo će zaspati smrtnim snom. Kako je Sveti Duh djelovao na vaša srca? ... Zar vas nije pokrenuo da svoje Bogom dane sposobnosti, bilo da ste mladi ili stari, muškog ili ženskog roda, upotrijebite da bi izložili drugima istinu za ovo vrijeme, ulažući lične napore, idući u gradove gdje istina još nije objavljena i podižući tamo zastavu?

Zar vaše energije nisu bile oživljene blagoslovom koji je Bog izlio na vas? Zar se istina nije još dublje urezala u vašu dušu? Zar niste još jasnije shvatili kako je ona važna za duše koje propadaju bez Krista? Da li ste poslije očevidnog otkrivenja Božjeg blagoslova svjedočili za Krista jasnije i odlučnije nego ikada ramije?

Sveti Duh vam je nedvojbeno ukazao na značajne, bitne istine za ovo vrijeme. Treba li ovo saznanje zavezati u ubrus i zakopati u zemlju? — Ne, ne. To treba odnijeti trgovcima. Ako čovjek vjerno iskorištava svoje sposobnosti, ma kako skromne one bile, Sveti Duh djeluje na njega da još jasnije shvaća ono što je božansko. Riječ Božja kroz silu Svetog Duha postaje životvorna sila. Ona je živa i jaka i vrši snažan utjecaj na um, ne zbog učenosti ili inteligencije ljudskog oruđa, nego zbog božanske sile koja surađuje s ljudskom snagom. I svu slavu treba odati toj božanskoj sili.

Treba li da nas privlače sebičnost i ugodnost onih koji uživaju u zemaljskoj raskoši i privlačnim kućama? Treba li kao moralna pokretačka snaga da prestanemo upotrebljavati svoje sposobnosti za spašavanje duša? Zar da naši glasovi budu nerazgovjetni? Tada će na nas koji smo imali veliku svjetlost pasti Božje prokletstvo i na zidovima naših kuća bit će napisano: »Više mare za slasti nego za Boga« (2. Tim. 3, 4). On će dati jezik kamenju i ono će progovoriti; ali Bog zapovijeda vama u Betl Kriku da pođete naprijed.

Kako postići uspjeh

Odlučite se, i to ne u svojoj sili, nego u sili i milosti primljenoj od Boga, da ćete Mu posvetiti sve svoje snage i sposobnosti, i to sada, upravo sada. Tada ćete poći za Isusom zato što vas poziva i nećete pitati kuda i kakvu ćete nagradu za to dobiti. Bit će vam dobro ako se budete pokorili Njegovoj riječi »Pođi za mnom«. Vaš udio je da razboritim i vjernim naporima privodite i druge istini. Pod nadzorom božanskog Vođe, uvijek spremnog da pomogne, odlučite da radite, i to bez ikakvog oklijevanja.

Ako vaše »ja« umre, ako se potpuno potčinite Bogu vršeći Njegovu volju, ako svjetlost koju vam je On dao svijetli u dobrim djelima, tada nećete raditi sami. Božja milost je spremna surađivati sa svakim vašim naporom da prosvijetlite neupućene i one koji ne znaju da je kraj svemu na vratima. Ali Gospod neće učiniti ono što je stavio vama u zadatak. Svjetlost može sjati u izobilju, ali će milost obratiti vašu dušu jedino ako se ona probudi da surađuje s nebeskim oruđima. Vi ste pozvani da uzmete kršćansko oružje i da kao vojnici stupite u službu Gospodnji. Božanska sila treba surađivati s ljudskim naporima, da bi se razbila draž svjetskih zadovoljstava kojima je neprijatelj očarao duše.

Ponovo vas pozivam da pružite pomoć i priložite sredstva koja su nam potrebna ako hoćemo postići nešto u ovoj zemlji. Neka vaša srca budu ganuta ljubavlju prema dušama koje propadaju. Pokorite se poticajima koji dolaze s neba. Ne ožalošćavajte Svetog Duha svojim oklijevanjem. Svaki čovjek je dobio neki zadatak prema svojim sposobnostima. Učinite sve što možete i Bog će primiti vaše napore.

MISIONARSKI RAD U ZEMLJI I INOZEMSTVU

Granville, N. S. W., 24. srpnja 1895.

Božje polje je cijeli svijet. Isus je rekao svojim učenicima: »Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svjedoci i u Jeruzalemu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.« »I da se propovijeda pokajanje u ime njegovo i oproštenje grijeha po svijem narodima, počevši od Jeruzalema« (Djela 1, 8; Luka 24, 47). Petar kaže vjernima: »Jer je za vas obećanje i za djecu vašu, i za sve daljnje koje će god dozvati Gospod Bog naš« (Djela 2,39).

Bog kaže: »I posijaću je sebi po zemlji, i smilovaću se na Loruhamu, i reći ću Loamiji: ti si moj narod, a on će reći: Bože moj« (Ozej 2, 23).

»I reče mi: malo je da mi budeš sluga da se podigne pleme Jakovljevo i da se vrati ostatak Izraelov, nego te učinih vidjelom narodima da budeš moje spasenje do krajeva zemaljskih« (Iz. 49, 6).

Bog je obilno izlio svoj Sveti Duh na vjerne u Betl Kriku. Kako ste upotrijebili te blagoslove? Da li ste postupali kao oni na koje je sišao Sveti Duh na dan Pedesetnice? Tada »oni što bijahu rasijani prolažahu propovijedajući riječ« (Djela 8, 4). Da li se taj rod pokazao i u Betl Kriku? Da li je Bog poučio članove skupštine što im je dužnost i kako će nositi drugima svjetlost koju su primili?

Primjer kako treba raditi

»A kad čuše apostoli koji bijahu u Jeruzalemu da Samarija primi riječ Božju, poslaše k njima Petra i Ivana« (Djela 8, 14). Duh Božji je čekao da prosvijetli duše i da ih obrati istini.

Pogledajte koliko napora je uloženo samo za jednog čovjeka, nekog Arapina. »A anđeo Gospodnji reče Filipu govoreći: ustani i idi na podne na put koji silazi od Jeruzalema u Gazu i pust je. I ustavši pođe. I gle, čovjek Arapin, uškopljenik, vlastelin Kandacije carice Arapske, što bješe nad svim njezinim riznicama, koji bješe došao u Jeruzalem da se moli Bogu, pa se vraćашe, i sjedeći na kolima svojim čitaše proroka Izaiju. I Duh reče Filipu: pristupi i prilijepi se tim kolima. A Filip potrčavši ču ga gdje čita proroka Izaiju i reče: a razumiješ li što čitaš? A on reče: kako bih mogao ako me ko ne uputi: I umoli Filipa te se pope i sjede s njim.

»A Filip ... počevši od pisma ovoga, propovijedi mu evanđelje Isusovo. Kako idahu putem dođoše na nekakvu vodu; i reče uškopljenik: evo vode, šta brani meni da se krstim? A Filip mu reče: ako vjeruješ od svega srca svojega, možeš. A on odgovarajući reče: vjerujem da je Isus Krist sin Božji.

I zapovijedi da stanu kola, i siđaše oba na vodu, i Filip i uškopljenik, i krsti ga.

A kad iziđoše iz vode, Duh Sveti pade na uškopljenika, a anđeo Gospodnji uze Filipa, i više ga ne vidje uškopljenik; nego otide putem svojijem radujući se. A Filip se obrete u Azotu; i prolazeći propovjedaše svima gradovima, dok ne dođe u Cezariju« (Djela 8,26—40).

Ovo iskustvo Filipa i Arapina pokazuje nam na kakvo djelo Bog poziva svoj narod. Arapin predstavlja onaj veliki broj ljudi kojima su potrebni misionari slični Filipu, misionari koji će slušati glas Božji i ići tamo kud ih On šalje. Ima u svijetu ljudi koji čitaju Sveto Pismo, ali ne mogu shvatiti njegovo značenje. Potrebni su ljudi i žene koji poznaju Boga da bi ovim ljudima objasnili riječ Božju.

Zapostavljen rad

U priči o milostivom Samarićaninu, svećenik i Levit su vidjeli jednog čovjeka koji je bio

opljačkan i ranjen, ali nije im Izgledalo poželjno pomoći ovom bespomoćnom i ostavljenom čovjeku, kome je pomoć bila najpotrebnija. Svećenik i Levit predstavljaju mnoge i mnoge u Betl Kriku.

Kad bi se samo jedan mali dio onoga novca koji se u Betl Kriku nemilice troši na povećanje udobnosti odvojio za južno polje, mogle bi se spasiti mnoge duše.

Naslijeđe Gospodnje je neobično zapostavljeno i Bog će zbog toga suditi svom narodu. Ovim nagomilavanjem pogodnosti podsticana je oholost i ljubav prema raskoši, dok su nova polja ostala netaknuta. Na vodeće ljude će pasti Božji ukor zato što su pristrasno i sebično prisvajali Njegova dobra.

Nešto je učinjeno u stranim misijama i nešto u domaćim misijama, ali su ipak velike oblasti ostale neobrađene. Djelo je suviše centralizirano. U Betl Kriku se previše nagomilavaju pogodnosti, što znači da se od drugih dijelova polja zakida ono što bi im trebalo dati. Sve veće i veće pripreme za podizanje novih i proširivanje postojećih građevina, zbog čega su mnogi došli u Betl Krik i ostali u njemu, nije u suglasnosti s planom Božjim, nego je u direktnoj suprotnosti s njim.

Neki su uporno dokazivali da smještanje mnogih ustanova na jednom mjestu ima velike prednosti, da će one pomagati jedna drugu i također pružati pomoć onima koji se žele školovati i zaposliti. To je u skladu s ljudskim mišljenjem. S ljudske tačke gledišta, mora se priznati da se nagomilavanjem ustanova u Betl Kriku mogu dobiti mnoge prednosti, ali mi moramo imati još šire poglede.

Te pogodnosti treba razdijeliti na mnoge dijelove, kako bi se rad mogao otpočeti u mnogim gradovima koji također mogu postati središta. Zgrade i odgovarajuće centre treba podizati u mnogim mjestima kojima su danas zakinuti bitni duhovni interesi zato što se sve dovlači u Betl Krik, koji je već ionako prepun svega. Ovakvi postupci ljudi na odgovornim položajima ne doprinose slavi Božjoj. »Jer će se zemlja napuniti poznanja slave Gospodnje kao što je more puno vode.« »A ovo je život vječni da poznaju tebe jedinoga istinoga Boga, i koga si poslao Isusa Krista« (Habakuk 2, 14; Ivan 17, 3).

Spasenje neznabožaca je dugo smatrano pitanjem kojem kršćani moraju posvetiti svoje interese; i više je nego pravedno da se odnese svjetlost do njihovih tamnih granica. Ali je i domaći misionarski rad također potreban. Neznabošci se nalaze pred samim našim vratima. Idolopoklonstvo i neznanje postoje u sjeni naših domova. Nešto je učinjeno za obojene, ali to nije skoro ništa u usporedbi s onim što su primili oni koji već poznaju istinu, koji su imali bezbrojne prilike, ali nisu ni upola cijenili svoje prednosti. Pokažite ljubav Isusovu onima koji ne znaju za istinu i to će na preobražaj karaktera djelovati kao kvasac.

Što smo učinili za južno polje? Ja sam s najvećom zabrinutošću čekala da vidim hoće li se stvoriti neki plan kojim bi se nadoknadilo sve što je grešnom nemarnošću propušteno u tom polju, ali nisam vidjela nikakav prijedlog niti ikakvu odluku. Možda se planiralo nešto što ja nisam vidjela. Nadam se da je tako i slaviti ću Gospoda ako je tako. Ali mada nam se godinama ukazivalo vrlo jasno na to što nam je dužnost, ipak je južno polje dotaknuto samo vrhovima naših prstiju. Smatram da mi je dužnost ponovo vam skrenuti pažnju na taj zapušteni dio vinograda Gospodnjeg. Mnogo puta mi je bilo ukazano na ovo pitanje. Toliko puta sam se budila usred noći i dolazila mi je zapovijest: napiši ovo što sam ti otkrio, bilo da ljudi hoće poslušati ili ne.

SVETI DUH U NAŠIM ŠKOLAMA

Cooranbong, N. S. W., Australija, 10. svibnja 1896.

Vas koji živite u samome srcu djela pozivam da se osvrnete na iskustvo mnogih godina i pogledate da li ste zaslužili pohvalu »dobro, slugo dobri i vjernik«. Pozivam učitelje u našim školama da se pažljivo i s molitvom zapitaju: da li sam pazio na svoju dušu kao onaj koji surađuje s Bogom da bih je očistio od svakog grijeha i potpuno posvetio? Možete li poukom i primjerom učiti omladinu posvećenju kroz istinu, sve do svetosti?

Zar se niste bojali Svetoga Duha? Taj Duh je s vremena na vrijeme dolazio s najprodornijim utjecajem u škole u Betl Kriku i drugim mjestima. Da li ste osjetili Njegovu prisutnost Da li ste Mu ukazali počast koju dugujete nebeskom vjesniku? Kad ste vidjeli da se Duh bori s omladinom, da li ste onda rekli: »Ostavimo na stranu svako učenje, jer je među nama nebeski gost? Hvalimo i slavimo Boga.« Da li ste se skrušena srca priklonili u molitvi zajedno sa svojim učenicima, moleći da primite blagoslov koji vam je Gospod slao?

Sam veliki Učitelj je bio među vama. Da li ste Mu ukazali čast? Nije li On bio stranac nekim predavačima? Da li je bilo potrebno pozvati nekoga od pretpostavljenih da bi pozdravio dobrodošlicom ili odbio ovoga Vjesnika poslanog s neba? Iako nevidljiv, On je bio među vama. Ali zar neki nisu mislili da se u školi sve vrijeme treba posvetiti učenju, da sve ima svoje vrijeme i da su sati posvećeni učenju odviše dragocjeni da bi se posvetili djelovanju nebeskog Vjesnika?

Ako ste na bilo koji način ograničavali ili odbijali djelovanje Svetog Duha, preklinjem vas da se pokajete što prije. Ako ijedan od naših nastavnika nije otvorio Duhu Božjem vrata svoga srca, nego ih je zatvorio i zaključao, pozivam ga da otvori vrata i da se usrdno pomoli: »Ostani sa mnom«. Kad Sveti Duh otkrije svoju prisutnost u vašoj učionici, recite svojim učenicima: »Gospod nam daje na znanje da će nam danas dati pouku nebeskog značenja, značajniju nego naše uobičajene pouke. Slušajmo, priklonimo se pred Gospodom i potražimo Ga svim svojim srcem.«

Dozvolite mi da vam kažem što znam o tom nebeskom Gostu. Sveti Duh je lebdio nad omladinom za vrijeme školskih sati, ali su neka srca bila tako hladna i mračna da nisu poželjela Njegovu prisutnost i tako se svjetlost Božja udaljila. Nebeski posjetilac bi prosvijetlio svačiji um i dao bi mudrost i znanje u svim naukama koje se mogu iskoristiti u slavu Božju. Glasnik Gospodnji je dolazio da bi izobličio grijeh i da bi omekšao srca koja su otvrdnula zbog dugog otuđenja od Boga. Dolazio je da otkrije veliku ljubav kojom Bog ljubi tu omladinu. Ona je naslijeđe Božje i samim odgojiteljima je potreban »viši odgoj« da bi mogli biti učitelji i vođe mladih.

Može učitelj znati mnogo šta o fizičkom svijetu, o strukturi živih stvorenja, mehaničkim izumima, otkrićima nauke, ali se ne može smatrati obrazovanim ako ne poznaje jedinoga istinitog Boga i Isusa Krista koga je On poslao.

Jedno načelo božanskog porijekla mora prožimati naš postupak i povezati nas s Bogom. To neće ni na koji način biti smetnja napredovanju u istinskoj nauci. Strah Gospodnji je početak mudrosti i čovjek koji pristaje da bude obrađen i oblikovan prema božanskom uzoru postaje najplemenitiji uzorak djela Božjeg. Svi koji održavaju stalnu zajednicu s našim Tvorcem shvatit će Njegovu namjeru koju je imao pri njihovom stvaranju i uvidjet će da im je Bog dao zadatak da svoje sposobnosti iskoriste za najbolje ciljeve. Oni neće težiti da se proslave, niti će potcjenjivati sebe.

Volja Božja za nas

Poznanje Boga stiče se iz Njegove Riječi. Stvarno poznanje istinske pobožnosti koje se nalazi u svakodnevnoj posvećenosti službi osigurava najbolji razvoj tijela, duha i duše.

Posvećenjem svih svojih sila Bogu čuvamo se od samouzvišenja. Dodjeljivanje božanske sile predstavlja priznanje i nagrađuje našu iskrenu težnju za muškošću koja će nas osposobiti da svoje najbolje sposobnosti iskoristimo na slavu Božju i za dobro svojih bližnjih. Budući da te sposobnosti ne stvaramo sami, nego ih dobivamo od Boga, moramo ih smatrati talentima primljenim od Boga koja treba iskoristiti u Njegovoj službi.

S duhovnim sposobnostima koje nam je nebo povjerilo treba postupati kao s višim silama koje treba da vladaju carstvom tijela. Prirodne sklonosti i strasti treba potčiniti kontroli savjesti i duhovnih sila ...

Kristova religija nikada ne ponižava primaoca. Ona ga nikada ne čini grubim, neljubaznim, uobraženim, plahovitim i neosjetljivim. Naprotiv, ona profinjuje ukus, posvećuje rasuđivanje, čisti i oplemenjuje misli, dovodeći ih u pokornost Kristu. Božji ideal za Njegovu djecu je uzvišeniji nego što ga i najviša ljudska misao može shvatiti. On nam je u svom svetom zakonu dao prepis svoga karaktera.

Krist je najveći Učitelj kojega je svijet ikada upoznao. Na kakav uzor On ukazuje svima koji vjeruju u Njega? »Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski« (Mat. 5, 48). Kao što je Bog savršen u svom djelokrugu, tako i čovjek može biti savršen u svojem.

Ideal kršćanskog karaktera je sličnost s Kristom. Pred nama je otvoren put stalnog napredovanja. Mi moramo postići jedan cilj, dostići jedan stupanj koji obuhvaća sve što je plemenito i uzvišeno. Stalno se treba boriti i neprekidno sve više napredovati prema savršenstvu karaktera.

Pavao kaže: »Ja još ne mislim da sam dostigao; jedno pak velim: što je ostrag zaboravljam, a za onim što je naprijed sežem se, i trčim k biljezi, k daru gornjega zvanja Božjega u Kristu Isusu« (Fil. 3, 13. 14).

Volja Božja za ljudska bića je njihovo posvećenje. Probijajući se našim putem prema nebu, moramo sve svoje sposobnosti održavati u najboljem stanju kako bismo bili sposobni za vjernu službu. Sile koje je Bog dao čovjeku moraju se napregnuti do krajnjih mogućnosti. »Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom, i bližnjega svojega kao samoga sebe« (Luka 10, 27). Čovjek možda neće moći postići ovo samo svojim silama i zato mora imati Božju pomoć. Kakav udio ima ljudsko oruđe? — »Gradite spasenje svoje sa strahom i drhtanjem. Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno« (Fil. 2, 12. 13).

Bez božanskog djelovanja čovjek ne može učiniti nikakvo dobro. Bog poziva svakoga čovjeka da se pokaje, ali se čovjek čak ne može ni pokajati ako Sveti Duh ne djeluje na njegovo srce. Ali Gospod ne želi da čovjek čeka sve dok ne zaključi da se pokajao prije nego što pođe k Isusu. Spasitelj stalno privlači ljude na pokajanje. Oni treba samo da se potčine toj privlačnoj sili i njihova srca će se rastopiti u kajanju.

Čovjeku je dodijeljen jedan zadatak u ovoj velikoj borbi za vječni život; on se mora potčiniti djelovanju Svetoga Duha. Potreban je velik napor da bi čovjek potpuno slomio sile mraka i Duh djeluje u njemu da bi mogao to postići. Ali čovjek nije pasivno biće i neće se spustiti bez napora sa svoje strane. U borbi za besmrtnost on mora napregnuti svaki svoj mišić i iskoristiti sve svoje sposobnosti, ali je Bog taj koji sve to čini djelotvornim. Nijedno ljudsko biće ne može se spasiti ako se samo ne potruđi. Gospod nas poziva: »Navalite da uđete na tijesna vrata; jer vam kažem: mnogi će tražiti da uđu i neće moći.« »Jer su široka vrata i širok put što vodi u propast i mnogo ih ima koji njim idu. Kao što su uska vrata i tijesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze« (Luka 13, 24; Mat. 7, 13. 14).

Protivljenje Svetom Duhu

Preklinjem učenike u našim školama da budu razboriti. Lakomislena omladina nije mila Bogu. Njihove Igre i sportska takmičenja otvaraju vrata poplavi iskušenja. Vaše umne sposobnosti su nebeski dar Božji i ne smijete dozvoliti da vaše misli budu niske i ništavne. Karakter uobličen u skladu s propisima Riječi Božje pokazat će čvrsta načela i čiste, plemenite težnje. Ako Sveti Duh surađuje s ljudskim umnim silama, vaše pobude će biti uzvišenije i svete ...

Bog vidi ono što ne mogu vidjeti slijepe oči odgojitelja, da nemoral svih vrsta i stupnjeva teži za prevlašću, radeći protiv sile Svetog Duha. U tkivo karaktera se tako uvlače najružniji razgovori i niske, iskvarene misli.

Skupove radi lakomislenih i svjetskih zadovoljstava, radi jela, pića i pjesme nadahnjuje duh odozdo. Oni predstavljaju prinošenje žrtve sotoni. Nerazumno oduševljenje za bicikle je takođe mrsko Bogu. Njegov gnjev se raspaljuje protiv onih koji tako postupaju. Takva zadovoljstva opijaju duh kao i alkoholna pića. Otvaraju se vrata rđavom društvu. Misli se počinju baviti niskim stvarima, i uskoro izopačuju sve sposobnosti ljudskog bića. Kao i u starom Izraelu, ljubitelji zadovoljstava »jedu i piju i ustaju da igraju.« Tu je veselje i pijančenje, zabavljanje i provodi. Omladina se u svemu ovome povodi za primjerom pisaca knjiga koje su joj date u ruke za učenje. Stalno djelovanje ovoga na karakter je najgore od svih zala.

Oni koji predvode u ovome nanose sramotu djelu koja se ne može lako ukloniti. Oni povrijeđuju svoje vlastite duše i nosit će ožiljke cijeloga života. Možda će krivac uvidjeti svoj grijeh i pokajati se, možda će Bog oprostiti prestupniku, ali će u velikoj mjeri ostati uništena moć razlikovanja, koju treba održavati jakom i osjetljivom da bismo mogli odvajati sveto od nesvetog. Ljudske ideje i maštanja se odviše često uzimaju kao božanske. Neke duše postupaju kao da su slijepe i nerazumne, spremne da prihvate niska, neplemenita, čak i nevjernička mišljenja, dok se s druge strane protive dokazivanjima Svetoga Duha.

ODSTUPANJE OD PRAVDE

Cooranbong, N.S.W., Australija, 12. siječnja 1898.

Drago mi je što je Gospod u svojoj milosti ponovo posjetio Zajednicu. Srce mi se steže kad pomislim koliko je puta dolazio i koliko je puta Njegov Sveti Duh djelovao u skupštini, ali su djela Njegove milosti zaboravljena čim je prošao prvi utisak. Na nebu je bila zapisana oholost i duhovna ravnodušnost. Oni koji su primili bogatu milost i ljubav Božju sramotili su svog Spasitelja svojim nevjerovanjem ...

Spasitelj vas je često posjećivao u Betl Kriku. On je dolazio k vama isto onako stvarno kao što je hodio ulicama Jeruzalema, u želji da udahne dah duhovnog života u srca onih koji su postali malodušni i spremni da umru. Njega su odbacili gradovi kojima je donio tako veliki blagoslov svojom prisutnošću, svojim oprostajem, svojim darovima ozdravljenja; Betl Krik je pokazao isto tako veliku, čak i još veću nezahvalnost za ukazanu ljubav. Nije li Krist obasuo svoju Zajednicu blagodatima i blagoslovima? Zar nije svoje sluge s viješću oprostaja i pravde poslao svima koji isu voljni da je prime?

Jeruzalem je predlika onoga što će zajednica biti ako odbije svjetlost koju joj je Bog dao i ako ne bude živjela prema toj svjetlosti. Jeruzalem je bio počastvovan od Boga kao čuvar svetog povjerenja. Ali je njegov narod iskrivio Istinu i prezreo sve molbe i opomene. Nije poštovao Njegove savjete. Trgovinom i prevarom bila su oskvrnjena predvorja hrama. Gajena je sebičnost, ljubav prema novcu, zavist i svađa. Svatko je gledao samo na svoju korist. Krist se okrenuo od

njih, rekavši: »O, Jeruzaleme, Jeruzaleme«, kako te se mogu odreći? »Koliko puta htjedoh da skupim čeda tvoja kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne htjeste!« (Mat. 23, 37).

Tako Krist tuži i plače nad našim skupštinama, našim odgojnim ustanovama koje nisu odgovorile zahtjevima Božjim. On dolazi da ispita stanje u Betl Kriku koji je pošao istim putem kao i Jeruzalem. Izdavačka kuća je bila pretvorena u obesvećenu svetinju, u mjesto za nesvetu robu i trgovinu. Ona je postala mjesto gdje se vrše nepravda i pronevjera i u kome je zavladała sebičnost, zavist, pakost i strast. Fa ipak, ljudi koji su pogrešnim načelima zavedeni na krivi put izgleda da nisu svjesni toga. Kad im se upute molbe i opomene, oni kažu: »Zar ne govori u pričama?« Riječi opomene i ukora smatraju se kao prazne priče.

Gledajući s vrha Maslinske gore, Krist je vidio ovo stanje u svakoj crkvi. Opomena je upućena svima koji polaze putem Jeruzalema, koji su imali tako veliku svjetlost. Ovaj narod nam se predočava kao opomena. Odbacujući Božje opomene u ovaj naš dan, ljudi ponavljaju grijeh Jeruzalema. Gospod vidi ono što čovjek ne vidi i ne želi vidjeti — ishod svih ljudskih izmišljotina u Betl Kriku. On je učinio sve što samo Bog može učiniti. Učinio je da svjetlost zasja pred očima ljudi, kako njihovi grijesi ne bi prešli granicu poslije koje se više ne osjeća kajanje. Ali dugim i sve većim udaljavanjem od pravih i pravednih načela ljudi su došli u položaj u kome više ne raspoznaju svjetlost i istinu, pravdu i milost. Ovo je postalo dio njihove prirode.

Pozivam sve koji su se sjedinili na jednom djelu koje je u načelu rdavo, da izvrše odlučnu reformu i da zauvijek hode smjerno s Bogom . . .

Ovo nisu prazne priče, nego istina. Ponovo vas pitam: na kojoj ste strani? »Ako je Gospod Bog, idite za njim; ako li je Bal, idite za njim« (1. Car. 18, 21).

OBRAĆANJE BOGU ZA POMOĆ

Cooranbong, N.S.W., Australija, 8. lipnja 1898.

Ima vremena kad se mora govoriti istina, htjeli je ljudi čuti ili ne. Kad oni koji tvrde da vjeruju u istinu ne mogu živjeti u slozi i obraćaju se advokatima, oni time veoma obeščašćuju Gospoda. Hoćete h proučiti riječ Gospodnju i upravljati se prema uputama datim o toj stvari? Interese djela Božjeg ne treba povjeravati ljudima koji nemaju nikakve veze s nebom.

Predočene su mi pojave koje su dubokim bolom ispunile moju dušu. Vidjela sam kako se ljudi povezuju s advokatima, ali Bog nije bio u njihovom društvu. Imajući mnoge ideje u pogledu rada, oni se obraćaju advokatima da im pomognu u ostvarivanju njihovih planova. Naloženo mi je da kažem da takvi ne rade po nadahnuću Duha Božjeg.

»Eda li nema Boga u Izraelu, te idete da pitate Belzebula, boga u Akaronu?« (2. Car. 1, 3). Ljudi na odgovornim položajima sjedinjuju se s onima u Zajednici i izvan Zajednice koji ih svojim savjetima zavode na krivi put. Da li je potrebno da vam Gospod dođe s prutom da bi vam pokazao da vam je potrebno veće iskustvo prije nego što ćete moći stupiti u vezu s nebeskom obitelji? Zar ćete se povezivati s ljudima koji imaju naročite sposobnosti da optužuju, da misle i govore zlo o onome što Bog odobrava? U ime Gospodnje, kažem vam da morate imati jasnije raspoznavanje i čistiji duhovni pogled.

Do današnje pometnje i oskudice u sredstvima ne bi nikada ni došlo da ste se upravljali po svjetlosti koju vam je Bog dao toliko puta: da treba decentralizirati rad i sredstva koja su nagomilana u Betl Kriku i da misionarska središta treba osnovati u mnogim mjestima.

Ljudi koji žive u Betl Kriku nisu poslušali savjete Gospodnje, jer im je mnogo ugodnije da sve bude usredotočeno u ovom mjestu. Bog je dopustio da uslijede njihove ljudske mudrosti, i plodovi toga vide se u današnjim poteškoćama.

»Ko se među vama boji Gospoda i sluša glas sluge njegov? Ko hodi po mraku i nema vidjela, neka se uzda u ime Gospodnje i neka se oslanja na Boga svojega. Gle, svi koji ložite ogranj i opasujete se iskrama, idite u svjetlosti ognja svojega i u iskrama koje raspaliste. To vam je iz moje ruke, u mukama ćete ležati« (Iz. 50, 10, 11).

»Zato sada reci Judejcima i Jeruzalemljanima govoreći: ovako veli Gospod: evo spremam na vas zlo; vratite se dakle svaki sa svojega puta zloga, i popravite putove svoje i djela svoja. A oni rekoše: nema ništa od toga, nego ćemo ići za svojim mislima i činićemo svaki po misli srca svojega zloga. Zato ovako

govori Gospod: pitajte po narodima je li ko čuo tako što? grdilo veliko učini djevojka Izraelova. Ostavlja li snijeg Libanski sa stijene moja polja? ostavljaju li se vode studene, koje teku? A narod moj mene zaboravi, kad i taštini, i spotiču se na svojim putovima, na starim stazama, da hode stazama puta neporavnjena« (Jer. 18. 11—15).

Liječničko-misionarski rad

Gospod mi je više puta ukazivao na djelo koje treba da vrše članovi skupštine u Betl Kriku, kao i ostalih naših skupština u cijeloj Americi. Stupanj njihovog duhovnog napretka treba da bude mnogo viši od onog što su dosad dostigli. Oni se moraju probuditi iz svog sna i izlaziti izvan okola, radeći za duše koje se nalaze na rubu propasti.

Liječničko-misionarski radnici rade na jednom tako dugo zapostavljenom djelu koje je Bog stavio u zadatak skupštini u Betl Kriku — oni objavljuju posljednji poziv za večeru koju je On pripremio.

Braćo moja, zašto tolike poslove i sredstva vežete za Betl Krik? Zašto ne pođete s brošurama u druge gradove kojima je tako potreban misionarski rad.

Mnoge ustanove koje su sad nagomilane u Betl Kriku treba dijeliti i ponovo dijeliti, i premještati u druga mjesta. Vi koji mislite za sebe da ste mudri, možda ćete reći: »To bi previše koštalo. Ovdje u Betl Kriku možemo raditi s manje troškova.« Zar Gospod ne zna sve to? Zar on nije Bog koji dobro poznaje sva ova nereligiozna mišljenja kojima se toliki interesi zadržavaju u Betl Kriku? On vam je otkrio da u svim gradovima treba osnovati središta. Tako bi mnogi morali otići iz Betl Krika da rade u drugim mjestima.

Za liječničko-misionarski rad potrebni su talenti, ako želimo da se on pravilno razvija. To zahtijeva jake i voljne ruke, i mudro i oštroumno rukovođenje. Ali da li se ovo može postići dok ljudi na odgovornim položajima — predsjednici unija i polja i propovjednici — spriječavaju put?

Predsednicima unija i polja i drugoj utjecajnoj braći Gospod poručuje: »Uklonite kamenje spoticanja koje je stavljeno pred narod«.

Naš narod u Betl Kriku nije se koristio svojim sposobnostima planiranja i pronalaženja načina da se zastava istine uzdigne u oblastima u kojima istina još nije bila objavljena i gdje treba poduzeti energične napore, Gospod je pokrenuo dr Keloga i njegove suradnike da se založe za ovo djelo koje spada u zadatak zajednice i koje joj je bilo predočeno, ali ga se ona nije prihvatila. Neki ljudi u Betl Kriku, umjesto da se prihvate zadatka koji im je Bog dao, išli su i dalje za svojim sebičnim ciljevima, tako da su i sami duhovno oslijepili i zaslijepljuju duhovni vid drugih. Gospod je zato predao svoje dragocjeno djelo u ruke onih koji su pokazali volju da ga prihvate i ostvare.

Bog je u svojoj svetinji, ali On stanuje i s onima koji su skrušena srca i smjerna duha, oživljavajući duh smjernih i oživljavajući srca skrušenih. Zajednica treba da pruži punu podršku i suradnju onima koji rade na liječničko-misionarskom polju. Oni će biti ometani u svom radu ako

to ne budu imali, ali će ići naprijed. Nije u Božjem planu da u Betl Kriku zbog nedostatka suradnje postoje dvije skupštine. Mnogo je bolje težiti za jedinstvom u radu. Ako liječničko-misionarski radnici budu u svim skupštinama počeli sa svojim radom, ako budu radili u strahu Božjem, pred njima će se otvoriti mnoga vrata i anđeli će surađivati s njima.

Molim vas da pročitate poziv na Evandeosku večeru i posljednji poziv koji treba objaviti. Razmislite što je učinjeno da bi se izvršila zapovijest Isusova. Ne mogu shvatiti zašto se pokazuje tolika ravnodušnost, zašto vi stojite po strani, kritizirate i povlačite se. Mrežu evanđelja treba baciti u more i ona će uhvatiti i dobre i rđave. Ali zar će to biti razlog da ljudi i žene ne ulažu napore za spašavanje onih koji žele vjerovati i koji će se sjediniti da bi doprli do onih o kojima je Krist, ukoravajući farizeje, rekao: »Grešnici i bludnici ući će u carstvo Božje prije vas«. Zar ne uviđate da čak i u Zajednici Ima takvih koji nemaju nikakve veze s Bogom? Ali Krist kaže: »Ostavite neka raste oboje zajedno do žetve; i u vrijeme žetve reći ću žeteocima: saberite najprije kukolj i svežite ga u snoplje da ga sažežem; a pšenicu svežite u žitnicu moju« (Mat. 1, 3, 30).

Kad Gospod pozove skupštine da učine neko djelo, i one to odbiju izvršiti, ali se ipak nađu poneki koji svoje ljudske napore ujedinjuju s božanskim nastojeći da se spuste do najdubljih dubina ljudske bijede i nevolje, Bog će ih bogato blagosloviti. Ma kako malo bilo onih koji će primiti milost našega Gospoda Isusa Krista, njihov rad neće biti uzaludan, jer je jedna duša dragocjena, vrlo dragocjena u očima Božjim. Krist bi umro za jednu dušu, da bi ona živjela kroz vječna vremena.

Čitajmo osamnaesto poglavlje Evanđelja po Mateju. Ovo poglavlje treba da prosvijetli naše oči: »Gledajte«, kaže Krist, »da ne prezrete jednoga od malijeh ovijeh; jer vam kažem da anđeli njihovi na nebesima jednako gledaju lice oca mojega nebeskoga. Jer sin čovječij dođe da iznađe i spase izgubljeno. Što vam se čini? Kad ima jedan čovjek sto ovaca pa zađe jedna od njih, ne ostavi li on devedeset i devet u planini, i ide da traži onu što je zašla? I ako se dogodi da je nađe, zaista vam kažem da se njoj više raduje nego onima devedeset i devet što nisu zašle. Tako nije volja oca vašega nebeskoga da pogine jedan od ovijeh malijeh« (Mat. 18, 10—14).

Vjerni radnici su otrgli i oslobodili mnoge duše iz ruku sotoninih. Netko mora osjećati teret za duše i naći one koji su izgubljeni za Krista. Anđeli nebeski se raduju oslobođenju jedne duše nad kojom je sotona likovao. Ima ljudskih bića koja su u sebi uništila moralni lik Božji. Mreža evanđelja mora uhvatiti te jadne i odbačene duše. Anđeli Božji će surađivati s onima koji se budu posvetili tom djelu, ulažući svaki napor da bi spasili duše koje propadaju, pružajući im mogućnosti koje mnoge od njih nikada nisu imale. Osim puta Kristovog, ne postoji put kojim bi se moglo doprijeti do ovih duša. On se uvijek trudio da pomogne napaćenima i da ih pouči pravdi. Samo se tako mogu grešnici podići iz dubina poniženja u koje su pali.

Radnici moraju raditi u ljubavi, hrabreći, čisteći i odijevajući one kojima je potrebna njihova pomoć. Tako će ta odbačena bića doći do spoznaje da se netko brine o njima; Gospod mi je pokazao da će mnogi od tih jadnika koje je društvo odbacilo, uz pomoć ljudskih oruđa surađivati s božanskom silom i nastojati da obnove moralni lik Božji u drugima za koje je Krist platio cijenu svojom krvlju. Oni će biti nazvani izabranicima Božjim, ljubljenima, i stajat će u neposrednoj blizini prijestola Božjeg.

Riječ upozorenja

»I tada će se pokazati znak sina čovječijega na nebu; i tada će proplakati sva plemena na zemlji; i ugledaće sina čovječjega gdje ide na oblacima nebeskima sa silom i slavom velikom. I poslaće anđele svoje s velikim glasom trubnijem; i sabraće izabrane njegove od četiri vjetra, od

kraja do kraja nebesa.«

»Stražite dakle, jer ne znate u koji će čas doći Gospod vaš. Ali ovo znajte: kad bi znao domaćin u koje će vrijeme doći lupež, čuvao bi da ne bi dao potkopati kuće svoje. Zato i vi budite gotovi; jer u koji čas ne mislite doći će sin čovječiji. Tko je dakle taj vjerni i mudri sluga kojega je postavio gospodar njegov nad svojima domašnjima da im daje hranu na obrok? Blago tome sluzi kojega došavši gospodar njegov nađe da izvršuje tako. Zaista vam kažem: postaviće ga nad svijem imanjem svojim. Ako li taj rđavi sluga reče u srcu svom: neće moj gospodar još za dugo doći; i počne biti svoje drugare, a jesti i piti s pijanicama; doći će gospodar toga sluge u dan kad se ne nada, i u čas kad ne misli, i rasjeći će ga na'polu, i daće mu platu kao i licemjerima; ondje će biti plač i škrgut zuba« (Mat. 24, 30. 31. 42—51).

Braćo, budite oprezni, veoma oprezni. Zdravstveni misionari vrše djelo koje odgovara opisu datom u Evanđelju po Mateju 24, 48—51. Gospod radi da bi dopro i do najizopačenijih. Mnogi će saznati što znači prići Kristu, ali neće imati moralne hrabrosti da se bore protiv apetita i strasti. Ali radnici ne smiju zbog toga postati obeshrabreni, jer je pisano: »Da će u posljednja vremena odstupiti neki od vjere slušajući lažne duhove i nauke đavolske« (1. Tim. 4, 1). Zar otpadaju samo oni koji su izbavljeni iz najvećih dubina? Ima i propovjednika koji su primili svjetlost i poznanje istine, pa ipak neće biti pobjednici. Oni ne suzbijaju svoj apetit i strasti niti se odriču sebe Krista radi. Mnogi koji su odbačeni, čak i carinici i grešnici, prihvatit će nadu na koju im ukazuje evanđelje i ući će u carstvo nebesko prije onih koji su imali velike prednosti i veliku svjetlost, ali su hodili u tami. U posljednji veliki dan mnogi će reći: »Gospodaru, gospodaru, otvori nam«. Ali će vrata biti zatvorena i njihovo kucanje bit će uzaludno.

Morali bismo duboko osjećati te stvari, jer su one istinite. Morali bismo visoko cijeniti istinu i vrijednost duša. Vrijeme je kratko, a treba izvršiti veliko djelo. Ako vas ne interesira djelo koje napreduje, ako ne želite poticati liječničko-misionarski rad u našim skupštinama, taj rad će se razvijati i bez vašeg pristanka i odobravanja, jer je to djelo Božje i mora se izvršiti. Braćo i sestre, stanite na stranu Gospodnju i budite revni, vrijedni, hrabri i suradnici Kristovi, trudeći se zajedno s Njim da nađete i spašavate izgubljene.

APEL BRAĆI U BETL KRIKU

Cooranbong, N. S. W., Australija, 1898.

Zbog čega, braćo, produžavate s usredotočavanjem tolikih ustanova u Betl Kriku? Zašto ne slušate savjete i opomene koje su vam dane u vezi s tim pitanjem? Zašto ne poduzimate odlučne korake za osnivanje utjecajnih središta u mnogim velikim gradovima? Zbog čega ne pružate podršku Mičigenskom udruženju za publikacije i Međunarodnom udruženju za publikacije da osnuju svoje urede u gradovima u kojima treba izvršiti veliko misionarsko djelo i gdje bi njihovi sekretari i drugi radnici mogli osobno sudjelovati u misionarskom radu, djelujući kao vođe u važnim pothvatima? Krenite, braco, krenite i osposobljavajte radnike da se zalažu i za one koji su izvan okola. Zašto skrivate svoju svjetlost time što stalno ostajete u Betl Kriku? Izadite, braćo, i pođite u druge krajeve.

Mnogo se mora učiniti, i naši se iskusni radnici moraju truditi da dođu u neposredan dodir sa onima kojima je neophodna pomoć. U Betl Kriku oni mogu srazmjerno malo učiniti. Zar je ispravno braćo, da svoju svjetlost držite skrivenu pod sudom ili pod odrom? Zar nije bolje da činite onako kako vam je Gospod jasno pokazao da treba činiti? Sad odlučite da se odreknete svojih pretpostavki i svog puta i da se pokoravate Njegovom glasu. Potražite najusrdnije Gospoda, s usrdnom i poniznom molitvom za mudrost i uspjeh u tom pothvatu. Tada izvadite

svjetlost ispod suda i ispod odra, napustite mjesto koje vam donosi najviše materijalne koristi i koje vam je najugodnije, i stavite svjetlost na svijećnjak da bi svijetlila svima koji su u kući.

Predstoji nam kriza u misionarskom radu. Treba izvršiti jedno veliko djelo. Ako to djelo budemo savjesno vršili u Betl Kriku, ako ga budemo vjerno vršili u svim našim skupštinama u Mičigenu, ako to energično nastavimo u svim našim starijim skupštinama i tvrđavama utjecaja, možemo se nadati da ćemo time unijeti život u sve naše skupštine i unije od kojih su neke danas kao zamrle.

Ustanove koje je Bog postavio kao centre utjecaja za rasprostiranje svjetlosti ne usklađuju svoje interese i ne rade u onoj slozi u kojoj bi Bog htio da rade. Upravitelji tih ustanova moraju znati da im je prva dužnost raditi u slozi sa svojim suradnicima. Naši propovjednici se moraju probuditi i shvatiti situaciju, Evanđelje vrši posvećujući utjecaj u svijetu. Njegov utjecaj na srca unijet će harmoniju. Zastavu istine treba uzdići i iskupljenje Kristovo iznijeti kao veliku, osnovnu temu za razmatranje.

Liječničko-misionarski rad treba zajednici da bude ono što je tijelu desna ruka. Treći anđeo ne prestaje objavljivati zapovijesti Božje i vjeru Isusovu. Liječničko-misionarski rad je evanđelje u praksi. Sve grane djela moraju biti usklađene i jedinstvene u objavljivanju poziva: »Dodite, jer je već sve gotovo.«

Našim članovima u Betl Kriku bila je data vijest da se mnogi od njih presele tamo gdje bi se, zajedno sa svojim zemaljskim poslovima mogli posvetiti i ovom djelu. Da su pošli u vjeri, spremni da naporno rade i da trpe oskudicu radi djela, stekli bi bogato iskustvo u radu za Boga i svoje bližnje. Ali su oni mislili da će im biti zgodnije i lakše u Betl Kriku, da će rad u njemu biti manje naporan nego u bilo kom drugom mjestu i zato su i ostali u njemu. Mnogi se guraju u Betl Kriku, ali ne vide nikakvog dobra od toga, jer se ne mogu koristiti znanjem koje su stekli. Oni ne čine ništa dobro u Betl Kriku, nego samo povećavaju broj onih kojima je potrebno duhovno buđenje. U njima nema duha požrtvovanja. U njima je mnogo sebičnosti, a malo Kristovog Duha, malo vjere i još manje dobrih djela. Misle da imaju vjeru, ali je sve to ništavno.

Bog vam kaže u svojoj Riječi, govoreći: »Što se ovaj narod približuje ustima svojim i usnama svojim poštuje me, a srce im daleko stoji od mene, i strah kojim me se boje zapovijest je ljudska kojoj su naučeni, za to ću evo još raditi čudesno s tim narodom, čudesno i divno, i mudrost mudrih njegovih poginuća, i razuma razumnijih njegovijeh nestaće«.

»I u taj će dan gluhi čuti riječi u knjizi, i iz tame i mraka vidjeće oči slijepih. I krotki će se veoma radovati u Gospodu, i ništi između ljudi veseliće se sa sveca Izraelova« (Iz. 29, 13. 14. 18. 19).

Braćo moja, Gospod vas je pozvao da radite na jednom određenom djelu, ali vi niste to učinili. U mjestu u kome živite vlada nesloga, razdor i svađa. Ali tako ne treba da bude. Bog ne želi da Njegovi radnici žive odvojeno jedan od drugog kao posebni atomi. Svaki od njih ima da izvrši jedno veliko i sveto djelo i to treba raditi pod nadzorom Božjim.

Bog će izvršiti velike stvari za svoj narod, ako postoji spremnost i želja za suradnju s Njim. On će tako djelovati na um ljudi, da će se u njihovom životu još u ovom svijetu vidjeti ispunjenje obećanja budućeg stanja: —

»Radovaće se tome pustinja i zemlja sasušena
veseliće se pustoš i procvjetati kao ruža.
Procvjetaće obilno,
i veseliće sa radujući se i popijevajući;

slava Libanska daće joj se
i krasota Karmelska i Saronka;
ta će mjesta vidjeti slavu Gospodnju,
krasotu Boga našega.
Ukrijepite klonule ruke,
i koljena iznemogla utvrdite.
Recite onima kojima se srce uplašilo,
Ohrabrite se, ne bojte se;
evo Boga vašega; osveta ide,
plata Božja, sam ide, i spašće vas.
Tada će hromac skakati kao jelen,
i jezik nijemoga pjevaće,
jer će u pustinji provrijeti vode
i potoci u zemlji sasušenoj.
I suho će mjesto postati jezero,
i zemlja sasušena izvori vodeni,
u stanu zmajevskom,
po ložama njihovim,
biće trava, trska i sita.
I ondje će biti nasap i put,
koji će se zvati sveti put;
neće ići po njemu nečisti, nego će biti za njih;
Ko uzide njim, ni lud neće zaći.
Neće ondje biti lava,
i ljuta zvijer neće ići po njemu,
niti će se ondje naći,
nego će hoditi izbavljeni.
I koje iskupi Gospod, vratiće se
i doći će u Sion pjevajući,
i vječna će radost biti nad glavom njihovom,
dobiće radost i veselje,
a žalost i uzdisanje bježaće« — (Iz. 35).

Sama pustinja nema ni slave niti vrsnoće i sva čast za ostvaren preobražaj pripada Gospodu. To veliko djelo je od Boga. Stoga ne veličajte ljude koji su pod naročitim djelovanjem Njegove sile. Slavite Boga i On će i dalje djelovati.

Gospod ima naročiti rad namijenjen Njegovom narodu u ovo vrijeme. On kaže: »Ukrijepite klonule ruke, i koljena iznemogla utvrdite.« To je isti zadatak koji i apostol Pavle nalaže crkvama da čine: »Zato oslabljene ruke i oslabljena koljena ispravite«, kaže On. »I staze poravnite nogama svojim, da ne svrne što je hromo, nego još da se iscijeli. Mir imajte i svetinju sa svima; bez ovoga nitko neće vidjeti Gospoda. Gledajte da ko ne ostane bez blagodat Božje: da ne uzraste kakav korijen gorčine, i ne učini pakost, i tim da se mnogi ne opogane« (Jevr. 12, 12—15).

Molim se da, danas više nego ikada ranije, propovjednici i članovi Zajednice priteknu u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu protiv moćnih sila mraka. Proučavajte s molitvom sedamnaesto poglavlje Evanđelja po Ivanu. Ovo treba ne samo stalno iznova čitati, nego se tim

istinama treba hraniti i prilagoditi im se. »Ja posvećujem sebe za njih«, molio se Krist, »da i oni budu osvećeni istinom. Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji me uzvjeruju njihove riječi radi; da svi jedno budu, da i svijet vjeruje da si me ti poslao. I slavu koju si mi dao ja dadoh njima, da budu jedno kao mi što smo jedno. Ja u njima i ti u meni: da budu sasvim jedno, i da pozna svijet da si me ti poslao i da si imao ljubav k njima, kao i k meni što si ljubav imao« (Ivan 17, 19—23).

Zar treba zanemariti ove riječi, koje imaju tako čudesno značenje za nas? Bog poziva one koji tvrde da su Njegova djeca da prouče ove riječi, da ih pojedju (prime u sebe), da žive po njima. On ih poziva da teže za slogom i ljubavlju, inače će svijećnjak biti uzet sa svoga mjesta.

ZANEMARENA OPOMENA

Sv. Helena, Kalifornija, stodemi 1901.

»Gle, iznosim danas pred vas blagoslov i prokletstvo: blagoslov, ako uzaslušate zapovijesti Gospoda Boga svojega, koje vam ja danas zapovijedam; a prokletstvo, ako ne uzaslušate« (V Mojs. 11, 26—28).

»Zato ako dobro uzaslušate zapovijesti, koje vam ja zapovijedam danas, ljubeći Gospoda Boga svojega i služeći mu svim srcem svojim i svom dušom svojom, tada ću davati dažd zemlji vašoj na vrijeme, i rani i pozni, i sabiraćeš žito svoje i vino svoje i ulje svoje; i za stoku tvoju ću dati travu u polju tvojem; i ješćeš i bićeš sit. Čuvajte se da se ne prevari srce vaše da se odmetnete i služite tuđim bogovima i poklanjate im se; da se ne bi razgnjevio Gospod na vas i zatvorio nebo da ue bude dažda, i zemlja da ne da roda svojega, te biste brzo izginuli u dobroj zemlji koju vam Gospod daje« (V Mojs. 11, 13—17).

»Nego složite ove riječi moje u srce svoje i u dušu svoju, i vežite ih za znak sebi na ruku, i neka vam budu kao počeonik među očima vašima. I učite ih sinove svoje govoreći o njima kad sjediš a kući svojoj i kad ideš putem, i kad liježeš i kad ustaješ. I napiši ih na dovratnicima doma svojega i na vratima svojim, da bi se umnožili dani vaši i dani sinova vaših po zemlji, za koju se zakleo Gospod ocima vašim da će im je dati, kao dani nebu nad zemljom« (V Mojs. 11, 18—21).

Da su adventisti sedmog dana hodili putem Gospodnjim, ne dopuštajući da njima zavladaju sebične želje, Gospod bi ih obilno blagoslovio. Oni koji su i protiv volje Gospodnje ostali u Betl Kriku izgubili su dragocjeno iskustvo i duhovno saznanje, koje su mogli steći da su bili poslušni. Mnogi od njih su proigrali naklonost Božiju. Srce djela je postalo preopterećeno. Opomena je bila dugo davana, ali je ljudi nisu primili. Razlog te nepokornosti je u tome što srce i misli mnogih u Betl Kriku nisu pod utjecajem Svetog Duha. Oni ne shvaćaju koliko se još toga treba učiniti. Oni spavaju.

Adventisti sedmog dana koji odlaze u gradove gdje već postoje velike skupštine vjernika nisu na svom pravom mjestu i zbog toga njihova duhovnost postaje sve slabija. Njihova djeca su izložena mnogim iskušenjima. Brate moj i sestro moja, ako niste neophodno potrebni za napredovanje djela u tom mjestu, bilo bi mudro preseliti se u neko mjesto gdje istina još nije objavljena i da tamo date dokaze o vašoj sposobnosti da radite za svog Učitelja. Uložite usrdne napore da pobudite interesiranje za sadašnju istinu. Rad od kuće do kuće je vrlo djelotvoran, ako se vrši na način sličan Kristovom. Održavajte sastanke i učinite ih što zanimljivijim. Imajte na umu da je za to potrebno nešto više od samog propovijedanja.

Mnogi koji su tako dugo živjeli u jednom mjestu provode svoje vrijeme u kritiziranju onih koji na Kristov način rade na uvjeravanju i obraćanju grešnika. Oni kritiziraju pobude i namjere drugih kao da nitko nije u stanju nesebično raditi na tom djelu na kome oni sami neće da rade.

Oni predstavljaju kamen spoticanja. Kad bi se preselili u mjesta u kojima nema vjernika i radili na pridobijanju duša za Krista, oni bi ubrzo imali toliko posla u objavljivanju istine i pomaganju napaćenima, da ne bi našli vremena za proučavanje tuđeg karaktera, pronalaženje svuda nekog zla i otkrivanje onoga što su svojom umišljenošću pronašli ispod površine.

Oni koji su dugo živjeli u mjestima u kojima postoje velike skupštine vjernika treba da odu u polja da siju i žanju za Učitelja. U težnji da spasu duše, oni će zaboraviti na sebe. Imat će pred sobom toliko posla, toliko bližnjih kojima treba pomoći, da neće imati vremena za pronalaženje tuđih grešaka. Neće imati vremena za rad u negativnom pravcu.

Okupljanje tako mnogo vjernih u jednom mjestu stvara prilike za sumnjičenje i ogovaranje. Mnogi posvećuju sve svoje vrijeme i pažnju da bi vidjeli i čuli nešto rđavo. Oni zaboravljaju kako veliki grijeh na taj način čine. Zaboravljaju da nikad ne mogu vratiti riječi ikoje su izgovorili i da svojim sumnjičenjem siju sjeme ikoje će uzrasti i donijeti žetvu zla. Kolika će ova žetva biti nitko neće saznati sve do posljednjeg velikog dana, kad će se iznijeti na sud svaka misao, svaka riječ i svako djelo.

Nepromišljene i ružne riječi koje se izgovore svakim ponavljanjem se sve više umnožavaju. Svako doda ponešto, tako da laž na kraju dobija velike razmjere. Time je učinjena velika nepravda. Svojim neopravdanim sumnjičenjima i nepravednim osudama opadači nanose štetu i svom vlastitom ugledu i siju sjeme nesloge u Zajednici. Kad bi oni mogli vidjeti te stvari onako kako ih Bog vidi, promijenili bi svoj stav. Shvatili bi da su, tražeći greške kod svoje braće i svojih sestara, zanemarili svoje Bogom povjerene dužnosti.

Vrijeme koje se troši da bi se kritizirale pobude i djela Kristovih slugu mnogo je bolje provesti u molitvi. Kad bi oni koji pronalaze greške kod drugih znali istinu o onima koje osuđuju, imali bi sasvim drugačije mišljenje o njima. Koliko bi bolje bilo kad bi svatko, umjesto da kritizira i osuđuje druge, rekao: »Moram raditi na svom vlastitom spasenju. Ako surađujem s Onim koji želi spasiti moju dušu, moram revno paziti na sebe. Moram iskorijeniti svako zlo iz svog života. Moram postati novo stvorenje u Kristu. Moram pobijediti svaki nedostatak. I tada, umjesto da slabim one koji se bore protiv zla, moći ću ih ojačati riječima ohrabrenja.«

Oni koji su svoj dar govora upotrebljavali da bi obeshrabrili i učinili malodušnim Božje sluge koje se bore za napredak djela Božjeg, planirajući i savlađujući prepreke, treba da se mole Bogu da im oprostí nepravdu koju su nanijeli Njegovom djelu svojim zlim predrasudama i zlim riječima. Neka razmisle o šteti koju su učinili prenoseći lažne izvještaje i osuđujući one koje nemaju pravo osuđivati.

U Riječi Božijoj date su nam jasne upute kako treba postupati kad smatramo da neki naš brat griješi. Krist kaže: »Ako li ti sagriješi brat tvoj, idi i pokaraj ga među sobom i njim samijem; ako te poslušá, dobio si brata svojega. Ako li te ne poslušá, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu da sve riječi ostanu na ustima dva ili tri svjedoka. Ako li njih ne poslušá, kaži crkvi; ako li ne poslušá ni crkve, da ti bude kao neznabožac i carinik.« Spasitelj zatim kaže na drugom mjestu: »Zato dakle ako prineseš dar svoj k oltaru, i ondje se opomeneš da brat tvoj ima nešto na te, ostavi ondje dar svoj pred oltarom, i idi prije te se pomiri s bratom svojim pa onda dođi i prinesi dar svoj« (Mat. 18, 15 —17; 5, 23. 24).

»Gospode, ko može sjediti u sjenici tvojoj? ko može nastavati na svetoj gori tvojoj? ko hodi bez mane, tvori pravdu, i govori istinu iz srca svojega; ko ne opada jezikom svojim, ne čini drugome zla, i ne ruži bližnjega svojega; ko ne gleda onoga koga je Bog odbacio, nego poštuje one koji se boje Gospoda; ko se kune bližnjemu pa ne poriče; ko ne daje srebra svojega na dobit, i ne prima mita na pravoga. Ko ovako radi neće posrnuti do vijeka« (Ps. 15).

»Ne sudite da vam se ne sudi; jer kakovijem sudom sudite, onakovijem će vam se suditi; i kakvom mjerom mjerite, onakom će vam se mjeriti. A zašto vidiš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svojemu ne osjećaš? I, kako možeš reći bratu svojemu: stani da ti izvadim trun iz oka tvojega, a eto brvno u oku tvojemu? Licemjere! izvadi najprije brvno iz oka svojega, pa ćeš onda vidjeti izvaditi trun iz oka brata svojega« (Mat. 7, 1—5).

Osuditi nekoga mnogo znači. Imajte na umu da će se uskoro izvještaj o vašem životu razmatrati pred Bogom. Imajte također na umu da je On rekao: »Zato se ne možeš izgovoriti, o čovječe koji god sudiš! jer kojijem sudom sudiš drugome, sebe osuđuješ; jer to činiš sudeći. A znamo da je sud Božji prav na one koji to čine. Nego pomišljaš li, o čovječe koji sudiš onima koji to čine, a i sam činiš to da ćeš pobjeći od suda Božijega?« (Rimlj. 2, 1—3).

Oni koji su došli u Betl Krik iako su imali dužnosti u skupštini koju su napustili, dolaskom u Betl Krik izgubili su svoj misionarski duh i svoje duhovno rasuđivanje. Oni su došli u dodir s farizejstvom i samouzdizanjem koje uvijek predstavlja zamku. To je samo obličje pobožnosti bez njene sile.

U skupštini u Betl Kriku pojavit će se veliki pokret reforme kad ljudi budu osjetili silu istine u srcu i kad načela istine budu unijeli u svoj svakodnevni život. Uskoro će se ispuniti riječi: »prevrnut ću i rasijat ću«. Mi ne znamo tačno kada će se to desiti, ali će doći vrijeme kad će se ljudi rasijati iz Betl Krika. Otići će oni koji su došli u ovo mjesto iako ih Gospod nije pozvao.

Iskreni radnici nemaju vremena misliti na tuđe nedostatke. Oni gledaju na Spasitelja i promatranjem se preobražavaju — postaju Njemu slični. U izgrađivanju svog karaktera treba da se ugledamo jedino na Njegov primjer. On je svojim životom na zemlji jasno otkrio božansku prirodu. Moramo težiti za savršenstvom u svom djelokrugu, kao što je On bio savršen u svome. Članovi Zajednice ne smiju d dalje biti ravnodušni prema izgrađivanju pravilnog karaktera. Stavljajući se pod moćan utjecaj Svetog Duha, oni treba da izgrade karakter koji će biti odraz božanskog Uzora.

ISHOD REFORMACIJE

Sv. Helena, Kalifornija, 26. rujna 1901.

Dragi brate Daniels, juče ujutro sam pročitala tvoje pismo u kojem izražavaš žarku želju da jedna snažna grupa radnika bude upućena u Indiju i Kinu i druge istočne zemlje. Prošle noći mi je dat savjet da u ovom trenutku naši glavni naponi ne treba da budu usmjereni na Kinu ili druga polja slična Kini. Moramo prvo izvršiti svoju dužnost kod kuće. Sve naše ustanove — naši sanatoriji, izdavačke kuće i škole — treba da dostignu viši stupanj. Tada će radnici koji budu upućivani u strana polja ostvariti veće rezultate. Oni će tada biti revniji, duhovniji i njihovi naponi će biti djelotvorniji.

Prije mnogo godina Gospod mi je dao naročite upute da u raznim mjestima Amerike, Evrope i u dragim zemljama treba podizati zgrade u kojima će se pripremati i izdavati literatura koja sadrži svjetlost sadašnje istine. Gospod je naredio da se ulože najveći naponi kako bi se preko štampe uputila narodu vijest poziva i opomene. Naša literatura će doprijeti i do onih do kojih ne bismo mogli stići ni na koji drugi način. Iz naših knjiga i listova treba da se šire zraci svjetlosti koja će obasjati svijet sadašnjom istinom.

U naša izdavačka poduzeća ne treba primati radnike koji se ne koriste mogućnostima koje pruža učestvovanje u djelu Božjem. Te se ustanove takođe ne smiju baviti pitanjima koja nisu besprijekornog karaktera, jer se na taj način sveta istina Božja stavlja na isti nivo s onim što je obično i svakodnevno. I kad se upuste u vanjske poslove, takve ustanove moraju zaposliti

odgovarajuće velik broj radnika. To povlači za sobom brige i pometnju.

Pokazano mi je da su u našim izdavačkim kućama pravljene greške. Neprekidno se povećava skupi aparat za trgovački posao. Tu se vrše mnogi poslovi koji nemaju nikakve veze s djelom koje se u vjeri i ljubavi mora izvršiti radi spašavanja ljudskih bića. Vrijeme i sposobnosti se troše na poslove koji ne donose slavu Bogu. Ulaže se mnogo truda u poslove koji ništa ne doprinose širenju znanja o istini.

Krajnje je vrijeme da se razmisli o tome pitanju. Ova greška se mora ispraviti. Nije mudro trošiti novac na osnivanje poduzeća koja nisu produktivna. Govori se da izdavačke kuće treba da imaju poslovnog prostora. Međutim, one raspolažu s dovoljno prostora i ako se radi kako treba, vidjet će se da ima dovoljno prostora.

Naša izdavačka poduzeća treba mnogo manje da se bave trgovačkim poslovima i ne smiju štampati nijedan red koji sadrži sotonino mišljenje. Unošenje takvih stvari uništava svako osjećanje o svetosti ustanove. Čitava ustanova gubi svoj ugled i vrijednost. Kad se ono što je svjetsko miješa s onim što je sveto, uvijek postoji opasnost da će ono što je svjetsko zauzeti mjesto onoga što je sveto.

Kako Gospod promatra korištenje štamparija u Njegovim ustanovama za štampanje neprijateljevih zabluda? Kad se ono što nije bespriječno pomiješa sa svetim stvarima koje izlaze iz štampe, blagoslov Gospodnji ne može počivati na svršenom poslu. Božanski Učitelj kaže: Što dobijate upuštanjem u te svjetovne poslove? Oni su vam donijeli mnoge neprijatnosti, a radnici su se morali žuriti i truditi da bi posao završili u određeno vrijeme. To je prouzrokovalo pometnju i svađu. Izgovorene su grube riječi i u ustanovu je unešen neprijatan duh. Financijski dobitak ni u kom slučaju ne može nadoknaditi gubitak koji je posljedica žurbe, pritiska, grdnje i mrzovolje.

Neka Gospod pomogne svom narodu da uvidi da to nije mudro i da se na taj način mnogo više gubi nego što se dobija. Bogu bi bilo ugodnije da se na jednom mjestu usredotoči manji aparat i manji broj radnika, da se ostali dijelovi vinograda ne lišavaju radne snage, da se više sredstava ulaže u obrađivanje polja u raznim mjestima. Nisu posvećene težnje dovele do ulaganja tolike sume novca na jednom mjestu. Pogrešno je što naša braća osnivaju tolike štamparije za štampanje svjetovnih knjiga. Mi se brzo približavamo kraju. Naše se djelo treba sastojati u štampanju i širenju knjiga i listova koji sadrže istinu za ovo vrijeme.

Postoji očigledna nemarnost prema opomenama i upozorenjima koji se daju s vremena na vrijeme. Ako tražimo Gospoda i priznamo grijeh, ako se sprovede potrebna reformacija, jedinstvena revnost i usrdnost pokazat će se u ponovnom uspostavljanju onoga što je bilo sprečavano. Gospod će pokazati svoju ljubav koja prašta i dobit ćemo sredstva kojima ćemo isplatiti dugove naših ustanova.

SVEČANA OPOMENA

Rukovodiocima »Pregleda i Glasnika« 2—

Draga braćo, pri osnivanju izdavačke kuće u Betl Kriku namjera Božja je bila da iz nje blista svjetlost kao iz zapaljene svjetiljke. To je predočeno rukovodiocima. Njima je neprestano ukazivano na svetost Božje izdavačke ustanove i na značaj održavanja njene čistote. Međutim, oni su izgubili pravilno rasuđivanje i ujedinili su se sa snagama neprijatelja pristajući da štampaju knjige i listove koji sadrže najopasnije zablude. Oni nisu zapazili rđav utjecaj tih zabluda na slovoslagače, korektore i sva druga lica koja sudjeluju u štampanju takvih stvari. Oni su bili

² Pročitano Odboru za uređivanje »Pregleda i Glasnika«, u studenom 1901. godine.

duhovno zaspali.

Putem nekih drugih poslova koji su izvana unešeni u ove ustanove sotonina nauka je podmetana radnicima. Štampanjem takvih stvari se obeščlašuje Bog. To doprinosi pogoršavanju duhovnog stanja radnika. Rukovodioci su pristali da se takve stvari štampaju po niskoj cijeni. Dobitak bi predstavljao gubitak čak i kad bi takve stvari bile štampane po najskupljoj cijeni.

Dobila sam pismo od starješine Daniela u vezi s podizanjem još jedne zgrade za uredništvo »Pregleda i Glasnika«. Moj odgovor glasi: Ne, ne, ne. Umjesto širenja postojećih i podizanja novih zgrada, očistite ured od ništarija sotoniskog porijekla — i dobit ćete dovoljno prostora.

Bogu nije ugodna prenatrpanost u Betl Kriku. Da su radnici raspoređeni, da su ustanove osnivane u drugim mjestima, Bogu bi bilo ugodnije, a zastava istine bila bi podignuta u oblastima koje nikad nisu čule Božju poruku. Prije nego što biste dodali još jednu zgradu Uredu u Betl Kriku, nadoknadite sve ono što je izgubljeno na južnim poljima. To još nije učinjeno onako kako treba. Svaka stopa se mora zauzeti.

Pet tisuća dolara, koliko bi bilo potrebno za dodavanje novih zgrada »Pregledu i Glasniku«, treba uložiti u djelo Božje u drugim mjestima gdje evanđeoska istina još nije propovijedana.

Osjećam užasan bol u duši kad vidim kuda je pošla naša izdavačka kuća. Štamparije u ustanovi Gospodnjoj štampaju teorije rimokatolicizma koje uništavaju dušu i druge tajne bezakonja. Ured se mora očistiti od tih prljavština. Imam svjedočanstvo Gospodnje za one koji su takve stvari stavili u ruke radnika. Odgovorni ste pred Bogom zbog toga što pred mlade ljude i žene iznosite plodove sa zabranjenog »drveta od znanja«. Da li je moguće da vam nisu poznate opomene date Pacifičkoj štampariji o tom pitanju? Da li je moguće da znajući za te opomene idete i dalje istim putem, čineći još gore? Toliko puta vam je ponavljano da anđeli Božji prolaze kroz svaku prostoriju Ureda. Kakav utisak je to ostavilo na vaše srce i um?

Vi ste u ruke radnika stavili knjige koje sadrže sotonine misli, navodeći ih da misle o njegovim lažnim poročnim načelima. Gospod gleda na taj vaš postupak kao na pomaganje sotonu da postavlja svoje zamke za hvatanje duša. Bog neće smatrati nevinima one koji su to učinili. On ima parbu s upraviteljima izdavačke kuće. Ja sam skoro strahovala da otvorim »Pregled« plašeći se da ću ugledati vijest da je Bog vatrom očistio izdavačku kuću.

Gospod me je poučio da oni koji ne uviđaju grešnost surađivanja sa sotonom u objavljivanju njegovih laži treba da potraže neki drugi posao kojim neće upropaštavati tijela i duše naše omladine. Postoji opasnost da zastava istine i pravde bude tako nisko spuštена da će Bog kazniti one koji čine zlo.

Krajnje je vrijeme da shvatimo kakav duh je godinama vladao u uredu »Pregleda i Glasnika«. Užasava me pomisao da se najprepređeniji oblici spiritizma iznose pred radnike i to na način koji je sračunat na to da zbuni i zaprepasti um. Budite uvjereni da će sotona iskoristiti priliku koja mu se na taj način pruža.

Ured »Pregleda i Glasnika« oskvrnut je kao što je u Kristovo vrijeme hram bio oskvrnut, samo što su posljedice sada desetostruko zlokobnije. Kad je ispremetao stolove onih što mijenjahu novce, Krist je izagnao ovce i goveda iz predvorja hrama, govoreći: dom moj dom molitve neka se zove; a vi načiniste od njega pećinu hajdučku« (Mat. 21, 13). Još čak i gore od oskvrnuća hrama bila je oskvrnuta izdavačka kuća štampanjem stvari koje nikad nisu smjele biti stavljene u ruke radnika u Božjoj ustanovi.

Zakon Božji je prekršen, izvršena je izdaja Njegove stvari, a Njegova ustanova je pretvorena u hajdučku pećinu. Mala ili nikakva pažnja bila je posvećena djelu štampanja i širenja uzbudljivih poziva istine, što je moralo biti na prvom mjestu i čemu je trebalo posvetiti vrijeme i sposobnosti

radnika. Trgovački poslovi, od kojih su neki sasvim sumnjivog obilježja, postepeno su izbili na prvo mjesto. Ti poslovi su gutali energiju koju je trebalo posvetiti objavljivanju literature najčistije kvalitete i najuzvišenijeg karaktera. Vrijeme je uzalud trošeno, sposobnosti su pogrešno primjenjivane, a novac zloupotrebljavan. Posao koji je trebalo svršiti ostao je nesvršen. Uzdizani su nazori sotonini. Njegove teorije su štampane u štamparijama iz kojih treba da izlazi samo istina Božja. Ljudi su priželjkivali napredak dok su njihova načela bila pod prokletstvom Božjeg neodobravanja. Materijalni gubitak je beskrajno bolji od nečasnog dobitka.

O, što će Bog učiniti s onima koji se povijaju prema vjetru? Mislite li da će se Isus nalaziti u štamparskoj ustanovi da bi preko svojih anđela djelovao na ljudski um, da bi istinu koja izlazi iz štamparije pretvorio u silu za upozorenje svijeta da se svemu približio kraj — dok se sotoni dozvoljava da kvari timove radnika u samoj ustanovi? Data mi je ova svjetlost: Ne štamajte više nijedan red takvih pogibeljnih knjiga. Oni koji su doprinijeli unošenju takvih stvari u izdavačku kuću treba da se kaju pred Bogom u skrušenosti duše, jer se Njegov gnjev raspalio protiv njih. Takvu vrstu poslova treba zauvijek isključiti iz naših izdavačkih poduzeća. Posvetite više vremena štampanju i širenju knjiga koje sadrže sadašnju istinu. Nastojte da vaš rad u tom pravcu postigne savršenstvo. Učinite sve što je u vašoj moći da biste u svijetu širili nebesku svjetlost.

Učenici i drugi radnici ne smiju se toliko nagoniti na žurbu da nemaju vremena za molitvu. Mlade u našim izdavačkim kućama treba odgajati onako kao što su bili odgajani mladi u proročkim školama. Njih treba pripremiti za preuzimanje djela u novim mjestima.

Da ljudi koji su čuli vijest datu za vrijeme Konferencije — najsvečaniju vijest koja je ikad data — nisu bili tako neosjetljivi, da su iskreno upitali: »Gospode, što hoćeš da činim?« njihovo iskustvo iz prošle godine bilo bi sasvim drugačije nego što jeste. Međutim, oni nisu očistili put kojim su prošli. Nisu priznali svoje pogreške i danas u mnogo čemu ponavljaju te greške, idući istim pogrešnim putem, jer su uništili svoj duhovni vid.

Vijest Trećeg anđela treba da pripremi narod kako bi se mogao održati u ovim opasnim danima. Ona mora biti objavljena snažnim glasom i izvršiti djelo koje malo njih shvaćaju.

Ivan piše: »Vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, koji imaše vječno evanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu. I govoraše velikijem glasom: bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegov; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene. I drugi anđeo za njim ide govoreći: pade, pade Babilon grad veliki: jer otrovnijem vinom bluda svojega napoji sve narode« (Otkr. 14, 6—8). Čime je to učinjeno? — time što su ljudi prisiljavani da prime lažnu subotu. Nama je u trideset i prvom poglavlju Druge knjige Mojsijeve jasno rečeno koji je dan subota Gospodnja. Rečeno je da je svetkovanje subote znak vjernosti naroda Božjega.

Bog misli baš onako kako govori. Čovjek se postavio između Boga i naroda i Gospod je poslao Trećeg anđela s viješću: »Ko se god pokloni zvijeri i ikoni njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gnjeva Božijega, koje je nepomiješano utočeno u čašu gnjeva njegov, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred jagnjetom« (Otkr. 14, 9. 10).

Narod Božji mora držati Njegove zapovijesti i odbaciti sve svjetske smjernice. Pošto su prihvatili ispravna načela djelovanja, ljudi treba i da se pridržavaju tih načela, jer su ona nebeskog porijekla. Pokornost Bogu je za vas od veće vrijednosti nego srebro i zlato. Uzimajući Kristov jaram i učeći se od Njega smjernosti i poniznosti izbjeći će se mnogi sukobi, jer i onda kad neprijatelj navali kao poplava, Duh Gospodnji će podići zastavu protiv njega.

Obraćam se onima koji su se primili povjerljivih dužnosti u izdavačkoj kući i imaju zadatak

da vode računa o pravilnom odgoju radnika. Nastojte da shvatite važnost svog zadatka. Neka oni koji svojim postupcima pokazuju da se ne trude praviti razliku između svetog i nesvetog znaju da će ih snaći Božje kazne ako se ne pokaju. Ove kazne se mogu za izvjesno vrijeme odložiti, ali će sigurno doći.

Ako svojim nečistim i neplemenjenim mislima navedete druge na rđav put, Bog će vas pozvati na odgovornost. On će vas pitati: »Zašto vršite đavolski posao dok pretpostavljate da činite dobro djelo za Učitelja?«

Na veliki dan krajnjeg obračuna nevjerni sluga će biti suočen s posljedicama svoje nevjernosti.

Pišem vam ovo zato što se bojim za vas. Vama stalno pridolaze novi radnici, za koje bi bilo bolje da odu u druga mjesta. U tom periodu mraka ozbiljno sam govorila na vašim skupovima i iznosila istinu onakvu kakva je u Isusu. Ali su je neki odbacili. Nisu se dali uvjeriti. Griješili su protiv velike svjetlosti i poznanja, ugušujući savjest toliko da istina nije više mogla prodrijeti do okorjelog srca.

Neki su tako dugo žrtvovali načelo da više ne vide razliku između svetog i nesvetog. Oni koji ne žele paziti na Gospodnje pouke ići će sve dublje i dublje putem propasti. Dan kušanja i nevolje je upravo pred nama. Svatko treba pokazati svoju pravu boju. Što ćete izabrati, vjernost ili pobunu? Pokažite svoju boju pred ljudima i anđelima. Sigurni smo jedino ako smo na strani pravde. Tada će svijet znati na kojoj ćemo strani biti na dan kušanja i nevolje.

Da je potpuno ostvareno djelo započeto na Generalnoj konferenciji, ne bih bila pozvana da napišem ove riječi. Pružala vam se prilika da priznate ili da poreknete zabludu, i u mnogim slučajevima je došlo do poricanja, da bi se izbjegle posljedice priznanja.

Ako se ne reformirate, izdavačku kuću će snaći nesreća i svijet će saznati razlog toga. Pokazano mi je da obraćanje Bogu nije bilo iz sveg srca. Gospod je obeščašćen u ustanovama koje su podignute u Njegovu slavu. Upadljivo nepoštovanje Božjih zapovijesti u izdavačkoj kući ostavilo je svoj utisak i na radnike. Bog pita: »Neću li suditi za ovo?« Vidjela sam nebeske anđele kako s tugom skrivaju svoje lice. Okorjelošću svog srca, koja se stalno povećava, vi ružite Boga. Oni koji znaju za istinu, a ipak krše zapovijesti Božje, bit će kažnjeni srazmjerno sa svojom odgovornošću.

POŽAR U »PREGLEDU I GLASNIKU«

Sv. Helena, Kalifornija, 5. siječnja 1903. Braći u Betl Kriku —

Danas sam primila pismo od starješine Danielsa da je požarom uništen ured »Pregleda«. Ovaj veliki gubitak za djelo pogodio me je veoma bolno. Znam da ovo vrijeme mora biti puno iskušenja za braću koja rade u djelu i za službenike u uredu. Tugujem zajedno sa svima koji tuguju. Ali me ova žalosna vijest nije iznenadila; jer sam u noćnom viđenju vidjela anđela kako stoji ispruživši svoj vatreni mač nad Betl Krikom. Jednom, za vrijeme dana, dok sam još držala pero u ruci, izgubila sam svijest i učinilo mi se kao da je taj plameni mač bio okrenut najprije u jednom, a zatim u drugom pravcu. Izgledalo je kao da jedna nesreća dolazi za drugom, jer su ljudi obeščastili Boga smišljajući na sve moguće načine kako da uzdižu i slave sebe.

Tog jutra sam se najusrdnije molila da Gospod navede sve koji rade u uredu »Pregleda i Glasnika« da marljivo ispituju kad i u čemu su se oglušili o mnoge poruke koje je Bog dao.

Prije izvjesnog vremena, braća iz »Pregleda« zamolila su me za savjet u pogledu podizanja nove zgrade. Tada sam rekla da ne bi ni pitali za podizanje jedne nove zgrade tamo, kad bi oni koji se zalažu za podizanje nove zgrade za »Pregled i Glasnik« vidjeli što predstoji u budućnosti,

kad bi mogli vidjeti što će se desiti u Betl Kriku. Bog je rekao: »Prezreli su moju riječ, stoga ću prevrnuti i ispremetati.«

Na Generalnoj konferenciji održanoj u Betl Kriku 1901. godine Gospod je dao dokaze svom narodu da ga poziva na reformaciju. Razumi prisutnih su bili osvjedočeni i srca pokrenuta, ali djelo nije bilo izvršeno do kraja. Da su se uporna srca tada skrušeno potčinila Bogu, vidjelo bi se jedno od najvećih očitovanja sile Božje koje se ikada vidjelo. Ali Bog nije bio proslavljen. Svjedočanstvo Njegovog Duha nije uzeto u obzir. Ljudi se nisu odrekli postupaka potpuno suprotnih načelima istine i pravde, načelima kojih se u djelu Gospodnjem, uvijek treba držati.

Onaj koji mi daje pouke za svoj narod često mi je ponavljao vijesti upućene crkvama u Efezu i Sardu. »Anđelu Efeske crkve napiši: tako govori onaj šlo drži sedam zvijezda u desnici svojoj, i što hodi posred sedam svijetnjaka zlatnijeh: Znam tvoja djela, i trud tvoj, i trpljenje tvoje, i da ne možeš snositi zlijeh, i iskušao si one koji govore da su apostoli a nisu, i našao si ih lažne; i podnio si mnogo, i trpljenje imaš, i za ime moje trudio si se, i nisi sustao. No imam na tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio. Opomeni se dakle otkuda si spao, i pokaj se, i prva djela čini; ako li ne, doći ću ti skoro, i dignuću svijetnjak tvoj s mjesta njegova, ako se ne pokaješ« (Otkr. 2, 1—5).

»I anđelu sardske crkve napiši: tako govori onaj što ima sedam Duhova Božjih, i sedam zvijezda: znam tvoja djela, da imaš ime da si živ, a mrtav si. Straži, i utvrđuj ostale koji hoće da pomru; jer ne nadoh tvojijeh djela savršenijeh pred Bogom svojim. Opominji se dakle, kako si primio i kako si čuo, i drži i pokaj se. Ako li ne uzastražiš, doći ću na tebe kao lupež, i nećeš čuti u koji ću čas doći na tebe« (Otkr. 3, 1—3).

Mi vidimo ispunjenje ovih opomena. Nikad se Sveto Pismo nije tačnije ispunjavalo nego u ovom slučaju.

Ljudi mogu najpažljivije podizati zgrade osigurane od požara, ali jedan dodir ruke Božje, jedna iskra s neba, zbrisat će svako utočište.

Postavljeno mi je pitanje da li mogu dati kakav savjet. Ja sam već dala savjet koji mi je Bog dao, nadajući se da će zadržati plameni mač koji je visio nad Betl Krikom. Sad se dogodilo ono čega sam se bojala — došla je vijest da gori zgrada »Pregleda i Glasnika«. Kad je stigla ta vijest, ja se nisam iznenadila i nisam imala što reći. Ono što sam s vremena na vrijeme morala reći u pogledu opomena nije imalo nikakvog utjecaja, osim što su oni koji su to čuli još čvršće ostali pri svom stavu. I sad mogu samo reći: žao mi je, veoma mi je žao što je bilo neizbježno da dođe do tog udarca. Svjetlost je obilno bila data. Da se postupalo prema njoj, nova svjetlost ne bi bila potrebna.

Naloženo mi je da kažem našem narodu, propovjednicima i ostalim članovima: »Tražite Gospoda, dok se može naći; prizivajte ga, dokle je blizu. Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje; i neka se vrati ka Gospodu«, — jer mnogi propovjednici i članovi idu tuđim putevima — »i smilovaću se na nj, i k Bogu našem, jer prašta mnogo« (Iz. 55,6.7).

Svaka duša treba da bude oprezna. Neprijatelj vam je za petama. Budno stražite da vas ne bi iznenadila neka pažljivo skrivena i vješto postavljena zamka. Neka se bezbrižni i ravnodušni čuvaju da im dan Gospodnji ne bi došao kao lupež u noći. Mnogi će zaći sa staze poniznosti i, zbacivši jaram Kristov, uputit će se tuđim putevima. Zasljepljeni i pometeni, oni će napustiti uzak put koji vodi u grad Božji.

Čovjek koji nije budan kršćanin ne može biti sretan kršćanin. Tko hoće da pobijedi mora stražiti, jer se sotona trudi da svjetskim zapletima, zabludama i praznovjerjem odvoji od Krista Njegove sljedbenike. Nije dovoljno da izbjegavamo samo očevodne opasnosti i da se klonimo opasnih i nedosljednih postupaka. Moramo se čvrsto držati Krista i hoditi putem samoodricanja i

žrtve. Nalazimo se na neprijateljskom teritoriju. On je zbačen s neba i sišao je dolje s velikom silom. On se svim mogućim vještinama i zamkama trudi da zarobi duše. Ako ne budemo neprestano oprezni, postat ćemo lak plijen njegovih bezbrojnih obmana.

Iskustvo učenika u Getsemanskom vrtu sadrži jednu pouku za današnji narod Gospodnji. Uzevši sa sobom Petra i Jakova i Ivana, Krist je otišao u Getsemaniju da se moli. On im je rekao: »Žalosna je duša moja do smrti: počekajte ovdje i stražite. I otišavši malo pade na zemlju, i moljaše se da bi ga mimoišao čas ako je moguće. I govoraše: Aba, Oče! sve je moguće tebi; pronesi čašu ovu mimo mene; ali opet ne kako ja hoću nego kako ti. I dođe i nađe ih gdje spavaju, i reče Petru: Šimune! Zar spavaš? Ne može li jednoga časa postražiti? Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast« (Marko 14, 34—38).

Pažljivo pročitajte ove riječi. Mnogi danas spavaju, kao što su spavali i učenici. Oni ne straže i ne mole se da ne padnu u iskušenje. Čitajmo i proučavajmo ovaj dio Riječi Božje što se odnosi na ove posljednje dane d ukazuje na opasnosti koje prijete narodu Božjem.

Potrebno nam je jasno, posvećeno zapažanje. Mi se ne smijemo njime koristiti da bismo kritizirali i osuđivali jedan drugoga, nego da bismo raspoznali znake vremena. Moramo budno paziti na svoje srce da ne bismo doživjeli brodolom vjere. Mnogi koji su nekada bili čvrsti u vjeri postali su nemarni prema svom duhovnom dobru i bez i najmanjeg protivljenja popuštaju vještim obmanama sotone. Vrijeme je da naš narod povuče svoje obitelji iz gradova i da odu u mirnija mjesta, inače će neprijatelj uhvatiti u svoje zamke i zarobiti mnoge od omladine, a takođe i mnoge od starijih.

7. siječnja 1903.

Nas je vrlo ožalostila vijest o strašnom gubitku koji je nanijet djelu požarom u uredu »Pregleda i Glasnika«. Vatra je u jednoj godini uništila dvije naše najveće ustanove. Vijest o ovoj novoj nesreći nanijela nam je duboki bol, ali je Gospod dozvolio da to dođe na nas, i mi se ne smijemo žaliti, nego iz toga primiti pouku koju nam Gospod daje.

Preko uništenja zgrade »Pregleda i Glasnika« ne smijemo prijeći kao preko nečega što nema nikakvo značenje. Svatko tko je povezan s uredom treba da se zapita: »Čime sam zaslužio ovu pouku? U čemu sam postupao protiv onoga »Tako govori Gospod«, da bi mi On poslao ovu pouku? Da li sam pazio na opomene i ukore koje je On slao? Ili sam išao svojim putem?«

Neka Bog koji istražuje srca ukori zabludjele i neka Mu se svi poklone u poniznosti i pokajanju, odbacujući svako licemjerstvo i sujetu, priznajući i ostavljajući sve svoje grijehe i tražeći u ime Iskupitelja oprostaj od Njega. Bog kaže: »Koji dolazi k meni ne ću ga istjerati napolje« (Ivan 6, 37), i oni koji mu se budu iskreno obratili dobit će oprostaj i opravdanje i primiti će silu da postanu sinovi Božji.

Molim se da oni koji su se protivili svjetlosti i dokazima odbijajući da slušaju opomene Božje, u uništenju ureda »Pregleda i Glasnika« uvide poziv da se svim srcem obrate Bogu. Zar ne shvaćaju da Bog ozbiljno postupa s njima? On ne ide za tim da uništi život, nego da ga spasi. U nedavnom uništenju bili su milostivo sačuvani životi radnika kako bi svima bila pružena mogućnost da uvide da ih Bog opominje viješću koja ne dolazi iz ljudskih izvora, nego odozgo. Narod Božji se odvojio od Boga, nije se držao Njegovih uputa i Bog se približio svom narodu karajući ga, ali nije donio uništenje života. Smrt nije uzela ni jednu jedinu dušu. Svi su ostali živi da bi uvidjeli silu kojoj nijedan čovjek ne može proturiječiti.

Hvalimo Gospoda što je živote svoje djece smatrao tako dragocjenima. On je radnike koji su

bili neposlušni i zadovoljni sami sobom mogao posjeći (kao nerodnu smokvu). Ali ne! On kaže: »Još jednom će im se pružiti prilika da se poprave. Dozvolit ću neka im vatra govori, i vidjet ću da li će raditi protiv Mog providjenja. Okušat ću ih vatrom da vidim da li će prihvatiti pouku koju im želim dati.«

Kad je uništen sanatorij u Betl Kriku, Krist je zaštitio živote ljudi i žena. Bog je tim uništenjem pozivao svoj narod da Mu se vrati. I uništenjem Ureda »Pregleda i Glasnika« i spašavanjem života Bog po drugi put poziva svoj narod. On želi da narod uvidi da je čudotvorna moć Beskrajnog spašavala živote kako bi se svakom radniku pružila prilika da se pokaje i obrati. Bog kaže: »Ako se obrate k meni, vratit ću im radost spasenja svojega. Ali ako produže svojim putem, doći ću im još bliže i nesreća će se svaliti na obitelji koje tvrde da vjeruju u istinu, ali je ne primjenjuju u životnoj praksi i kojima Gospod Bog Izraelov nije strah i bojazan.«

Neka svatko ispita sebe da bi vidio da li je u vjeri. Narod Božji se mora pokajati i obratiti da se očisti od grijeha svojih, da dođu vremena odmaranja (osvježenja) od lica Gospodnjega. Neka svatko ispita u čemu nije hodio putem koji je Bog označio, i u čemu je propustio da očisti svoju dušu pridržavajući se Njegovih savjeta.

ŠTO JE MOGLO BITI

Sv. Helena, Kalifornija, 5. siječnja 1903. Skupštini u Betl Kriku —

Jednog dana u podne pisala sam o djelu koje je moglo biti izvršeno na posljednjoj Generalnoj konferenciji da su se ljudi na odgovornim položajima potčinili volji Božjoj i pridržavali Njegovog puta. Oni koji su dobili veliku svjetlost nisu hodili u svjetlosti. Sastanak je bio zaključen, ali do promjene nije došlo. Ljudi se nisu ponizili pred Gospodom kako je trebalo i Sveti Duh nije bio dat.

Pisala sam o tome mnogo dok nisam izgubila svijest i pričinilo mi se da sam očevidac jednog prizora u Betl Kriku.

Bili smo sakupljeni u dvorani bogomolje. Pomolili smo se, otpjevali jednu pjesmu i ponovo se molili. Najusrdnije smo vapili k Bogu. Sastanak je bio obilježen prisutnošću Svetog Duha. Prisutni su bili duboko potreseni, a neki su glasno plakali.

Jedan se uspravio iz svog pognutog položaja i rekao da se u prošlosti nije slagao s izvjesnim pojedincima i da nije prema njima osjećao ljubav, ali sad vidi sebe onakvim kakav je. On je veoma ozbiljno ponovio poruku upućenu Laodikejskoj crkvi: »Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem.« »Zadovoljavajući se samim sobom, upravo tako sam se i ja osjećao«, rekao je on. »A ne znaš da si ti nesretan, i nevoljan, i siromah, i slijep, go.« »Sad vidim da sam se nalazio u takvom stanju. Sad su mi se otvorile oči. Moj duh je bio okrutan i nepravedan. Smatrao sam sebe pravednim, ali je moje srce slomljeno i uviđam potrebu za dragocjenim savjetom Onoga koji me potpuno ispituje. O, kako su milostive, saosjećajne i pune ljubavi ove riječi: »Svjetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom pomaži oče svoje da vidiš« (Otkr. 3, 17. 18).

Govornik se okrenuo onima koji su se molili i rekao: »Moramo nešto učiniti. Moramo priznati svoje grijeha i poniziti svoja srca pred Bogom.« On je slomljena srca izrazio priznanje i zatim prišao pojedinoj braći, pružajući im ruku i tražeći oprostjenje. Oni kojima je govorio skočiše na noge, ispovijedajući se i tražeći oprostjenje, i zagrljše se plačući. Duh priznanja obuzeo je čitav zbor. To je bilo vrijeme izlivanja Duha. Pjevali smo hvaleći Boga i molili se duboko u noć, skoro do zore.

Često su veoma jasno i razgovjetno ponavljane slijedeće riječi: »Ja koje kod ljubim, one i karam i poučavam: postaraj se dakle, i pokaj se. Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj I otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, I on sa mnom« (Otkr. 3, 19. 20).

Nitko nije bio toliko gord da ne bi iz dubine srca učinio priznanje. U tom djelu predvodili su oni koji su bili utjecajni, ali ranije nisu imali hrabrosti da priznaju svoje grijehе.

U bogomolji se osjećala radost kao nikad ranije.

Tada sam se probudila iz nespavane i jedno vrijeme nisam znala gdje sam. Pero mi je još uvijek bilo u ruci. Upućene su mi ove riječi: »Tako je moglo biti. Gospod čeka da sve to učini za svoj narod. Čitavo nebo se želi smilovati«. Mislila sam o tome gdje bismo se danas nalazili da je na posljednjoj Generalnoj konferenciji izvršeno takvo djelo. Obuzelo me je bolno razočaranje kad sam shvatila da ono što rai je pokazano nije bila stvarnost.

Božji način postupanja je uvijek ispravan i promišljen, i on uvijek donosi čast Njegovom imenu. Čovjek se može osigurati protiv prenamjernih i slavloljubivih postupaka samo ako svoje srce održi u skladu s Isusom Kristom. Ljudska mudrost je nepouzdana. Čovjek je nepostojan, ispunjen samopouzdanjem, gordošću i sebičnošću. Radnici koji su u službi Božjoj treba da se potpuno oslone na Gospoda. Tada će vođe pokazati jesu li spremni da budu vođeni, ne ljudskom mudrošću, na koju se ne treba oslanjati kao ni na slomljenu trsku, — nego mudrošću Onoga koji kaže: »Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se; ali neka ište s vjerom, ne sumnjajući ništa« (Jak. 1, 5. 6).

ZABORAV

Pozivam sve one koji tvrde da su djeca Božja da imaju na umu povijest Izraela kako je zapisana u sto petom, sto šestom i sto sedmom psalmu. Ako pažljivo proučavamo te zapise, moći ćemo potpunije shvatiti dobrotu, milost i ljubav našeg Boga.

Psalam 105. Himna o obećanoj zemlji

»Hvalite Gospoda; glasite ime njegovo;
javljajte po narodima djela njegova.
Pjevajte mu i slavite ga;
kazujte sva čudesa njegova.
Hvalite se svetijem imenom njegovijem;
nek se veseli srce onijeh koji traže Gospoda.
Tražite Gospoda i silu njegovu,
tražite lice njegovo bez prestanka.
Pamtite čudesa njegova koja je učinio,
znake njegove i sudove usta njegovijeh.
Sjeme Abrahamovo sluge su njegove;
sinovi Jakovljevi izabrani njegovi.
On je Gospod Bog naš,
po svoj su zemlji sudovi njegovi.
Pamti uvijek zavjet svoj, riječ,
koju je dao na tisuću koljena.
Što je zavjetovao Abrahamu,
i za što se kleo Izaku.
To je postavio Jakovu za zakon,

i Izraelu za zavjet vječni.
Govoreći: tebi ću dati
zemlju Kanansku u našljedni dio.
Tada ih još bijaše malo na broj,
bijaše ih malo, i bijahu došljaci.
Idahu od naroda do naroda,
iz jednoga carstva k dragome plemenu.
Ne dade nikome da im naudi,
i karaše za njih careve:
»Ne dirajte u pomazanike moje,
i prorocima mojim ne činite zla.«
I pusti glad na onu zemlju;
i potr sav hljeb što je za hranu.
Posla pred njima čovjeka;
u roblje prodan bi Josip.
Okovima stegoše noge njegove,
gvožđe tištaše dušu njegovu,
dok se steče riječ njegova,
i riječ Gospodnja proslavi ga.
Posla car i odriješi ga;
gospodar nad narodima, i pusti ga.
Postavi ga gospodarem nad domom svojim,
i zapovjednikom nad svijem što imaše,
da vlada nad knezovima njegovijem po svojoj volji,
i starješine njegove urazumljuje.
Tada dođe Izrael u Egipat,
i Jakov se preseli u zemlju Hamovu;
i namnoži Bog narod svoj i učini ga jačega
od neprijatelja njegovijeh.
Prevrnu se srce njihovo
te omrznuše na narod njegov,
i činiše lukavstva slugama njegovijem.
Posla Mojsija, slugu svojega,
Arona izabranika svojega,
Pokazaše među njima čudotvornu silu njegovu
I znake njegove u zemlji Hamovoj.
Pusti mrak i zamračī,
i ne protiviše se riječi njegovoj.
Pretvori vodu njihovu u krv,
i pomori ribu njihovu.
Provre zemlja njihova žabama,
i kljjeti careva njihovijeh.
Reče, i dođoše bubine,
uši po svijem krajevima njihovijem.
Mjesto dažda posla na njih grad,

živi oganj na zemlju njihovu.
I pobi čokote njihove i smokve njihove,
i potr drveta u krajevima njihovijem.
Reče, i dođoše skakavci i gusjenice nebrojene;
I izjedoše svu travu po zemlji njihovoj,
i pojedоše rod u polju njihovu.
I pobi sve prvence u zemlji njihovoj,
prvine svega truda njihova.
Izvede Izraelce sa srebrom i zlatom,
i ne bješe sustala u plemenima njihovijem.
Obradova se Egipat izlasku njihovu,
jer strah njihov bješe na nj pao.
Razastrije im oblak za pokrivač,
i oganj da svijetli noću.
Moliše, i posla im prepelice,
i hljebom ih nebeskim hrani.
Otvori kamen i poteče voda,
rijeke protekoše po suhoj pustinji.
Jer se opominjaše svete riječi svoje
k Abrahamu, služi svojemu.
I izvede narod svoj u radosti,
izabrane svoje u veselju i dade im zemlju naroda
i trud tuđinaca u našljedstvo,
Da bi čuvali zapovijesti njegove,
i zakone njegove pazili.
Aleluja«

Psalam 106. Himna o ropstvu

»Aleluja
Hvalite Gospoda, jer je dobar,
jer je do vijeka milost njegova.
Ko će iskazati silu Gospodnju?
ispričati svu slavu njegovu?
Blago onima koji drže istinu
i tvore pravo svagda!
Opomeni me se, Gospode,
po svojoj milosti k narodu
svojemu;
pohodi me pomoću svojom,
da bih vidio u dobru izbrane tvoje,
veselio se u veselju naroda tvojega,
hvalio se zajedno s našljedstvom tvojim.

I
Zgriješismo s ocima svojim,

postasmo krivci, bezakonici.
Oci naši u Egiptu ne razumješe čudesu tvojih,
ne opominjaše se velikih milosti tvojih,
i vikaše kraj mora,
kraj Crvenoga mora.
»Ali im on pomože imena svojega radi,
da bi pokazao silu svoju,
zaprijeti Crvenom moru, i presahnu:
i provede ih preko bezdane kao preko pustinje.
I sačuva ih od ruke nenavidnikove,
i izbavi ih iz ruke neprijateljeve.
Pokri voda neprijatelje njihove,
ni jedan od njih ne osta.
Tada vjerovaše riječima njegovijem,
i pjevaše mu hvalu.

II

Ali brzo zaboraviše djela njegova,
i ne počekaše volje njegove.
Polakomiše se u pustinji,
i stadoše kušati Boga u zemlji gdje se ne živi.
On ispuni molbu njihovu,
ali posla pogibao na dušu njihovu.
Pozavidješe Mojsiju i Aronu,
kojega bješe Gospod posvetio.
Rasjede se zemlja, i proždrije Datana,
i zatrpa četu Abironovu.
I spali oganj četu njihovu,
i plamen sažeže bezbožnike.
Načiniše tele kod Horeba,
klanjahu se kipu.
Mijenjahu slavu svoju
na priliku vola, koji jede travu.
Zaboraviše Boga,
Spasitelja svojega,
koji je učinio velika djela u Egiptu.
Divna u zemlji Hamovoj,
strašna na Crvenom moru.
I šćaše ih istrijebiti,
Da Mojsije izbranik njegov
ne stade kao u rasjelini pred njim,
i ne odvrati jarost njegovu da ih ne istrijebi.

III

Poslije ne mariše za zemlju željenu,

ne vjerovaše riječi njegovoj;
pobuniše se u šatorima svojim,
ne slušaše glasa Gospodnjega.
I on podiže ruku svoju na njih,
da ih pobije u pustinji,
da pobije pleme njihovo među narodima,
i rasije ih po zemljama.
I pristaše za Belfegorom,
i jedoše prinešeno na žrtvu mrtvima.
I rasrdiše Boga djelima svojim,
i udari u njih pogibao.
I ustade Fines, i umilostivi,
i prestade pogibao.
I to mu se primi u pravdu,
od koljena do koljena do vijeka.

IV

I razgnjeviše Boga na vodi Meribi,
i Mojsije postrada njih radi;
jer dotužiše duhu njegovu,
i pogriješi ustima svojim.
Ne istrijebiše naroda za koje im je Gospod rekao;
nego se pomiješaše s neznabošcima,
i naučiše djela njihova.
Stadoše služiti idolima njihovijem,
i oni im biše zamka.
Sinove svoje i kćeri svoje
prinosiše na žrtvu đavolima.
Prolivaše krv pravu,
krv sinova svojih i kćeri svojih,
koje prinosiše na žrtvu idolima Kananskim,
i oskvrni se zemlja krvnijem djelima.
Oskvrniše sebe djelima svojim,
i činiše preljubu postupanjem svojim.
I planu gnjev Gospodnji na narod njegov,
i omrznu mu dio njegov
i predade ih u ruke neznabožačke,
i nenavidnici njihovi
stadoše gospodariti nad njima.
Dosađivaše im neprijatelji njihovi,
i oni biše pokoreni pod vlast njihovu.
Mnogo ih je puta izbavljao,
ali ga oni srdiše namjerama svojim,
i biše poništeni za bezakonje svoje.
Ali čuvši tužnjavu njihovu,

On pogleda na nevolju njihovu,
i opomenu se zavjeta svojega s njima,
i pokaja se po velikoj milosti svojoj;
i učini, te ih stadoše žaliti svi koji ih bjehu
zarobili.

Spasi nas, Gospode Bože naš,
i pokupi nas iz neznabožaca,
da slavimo sveto ime tvoje,
da se hvalimo tvojom slavom!
Blagosloven Gospod Bog Izraelov
od vijeka i do vijeka!

I sav narod neka kaže: amen!

Aleluja!«

Psalam 107. Pjesma iskupljenih

»Hvalite Gospoda, jer je dobar;
jer je do vijeka milost njegova.
Tako neka reku koje je izbavio Gospod,
koje je izbavio iz ruke neprijateljeve,
skupio ih iz zemalja,
od istoka i zapada, od sjevera i mora.

I
Lutaše po pustinji gdje se ne živi,
puta gradu naseljenome ne nahodiše.
Bjehu gladni i žedni,
i duša njihova iznemagaše u njima.

Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj;
i izbavi ih iz nevolje njihove.
I izvede ih na prav put,
koji ide u grad naseljeni.

Neka hvale Gospoda za milost njegovu,
i za čudesa njegova radi sinova ljudskih.
Jer siti dušu taštu,
i dušu gladnu puni dobra.
Sjedaše u tami u sjenu smrtnom,
okovani u tugu i u gvožđe;
jer ne slušaše riječi Božjih,
I ne mariše za volju Višnjega;
On poništi srce njihovo stradanjem;
Spotakoše se i ne bješe ko da pomaže.

Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj,

i izbavi ih iz nevolje njihove;
izvede ih iz tame i sjena smrtnoga,
i raskide okove njihove.

Neka hvale Gospoda za milost njegovu,
i za čudesa njegova radi sinova ljudskih!
Jer razbi vrata mjedena,
i prijevornice gvozdene slomi.

II

On pretvara rijeke u pustinju,
i izvore vodene u suhotu,
rodnu zemlju u slanu pustaru
za nevaljalstvo onijeh koji žive na njoj.
On pretvara pustinju u jezera,
i suhu zemlju u izvore vodene,
i naseljava onamo gladne.
Oni zidaju gradove za življenje;
Siju polja, sade vinograde,
i sabiraju ljetinu.
Blagosilja ih i množe se jako,
i stoke im ne umanjuje.

Prije ih bješe malo,
padahu od zla i nevolje što ih stizaše.
On sipa sramotu na knezove,
i ostavlja ih da lutaju u pustinji gdje nema puteva.

On izvlači ubogoga iz nevolje,
i plemena množi kao stado.
Dobri vide i raduju se,
a svako nevaljalstvo zatiskuje usta svoja.
**ko je mudar, neka zapamti ovo,
i neka poznadu milosti Gospodnje«.**

»Opominji se negdašnjih dana«

Zašto je stari Izrael tako brzo zaboravljao djela Božja? Narod nije sačuvao u pamćenju Njegova velika i silna djela, niti Njegove riječi opomene. Da su se ljudi sjećali Njegovih čudesnih postupaka s njima, ne bi im bio upućen ovaj ukor: —

» ... Ko si ti da se bojiš čovjeka smrtnoga
i sina čovječijega, koji je kao trava?
I zaboravio si Boga tvorca svojega,
koji je razapeo nebesa i osnovao zemlju?
I jednako se bojiš svaki dan gnjeva onoga

koji te pritješnjuje kad se sprema da zatire?«
A gdje je gnjev onoga koji pritješnjuje?«
(Iz. 51, 12. 13).

Ali sinovi Izraelovi su vrlo često zaboravljali Boga, čiji su bili i po stvaranju i po iskupljenju. Iako su vidjeli sva Njegova čudesna djela, oni su Ga kušali.

Izraelcima su saopćena sveta proročanstva. Ali oni su pogrešno tumačili i pogrešno primjenjivali otkrivenu riječ Božju. Narod je prezreo riječ Sveca Izraelova.

»Vinograd je Gospoda nad vojskama dom Izraelov,
i ljudi isu Judejci mili sad njegov;
On čeka sud, a gle nasilja,
čeka pravdu, a gle vike.«

»Teško onima koji...
ne gledaju na djela Gospodnja i ne vide
rada ruku njegovijeh.
Zato se narod moj odvede u ropstvo što ne znaju.«

»Teško onima koji zlo zovu dobro,
a dobro zlo, koji prave od mraka svjetlost,
a od svjetlosti mrak,
koji prave od gorkoga slatko,
a od slatkoga gorko.
Teško onima koji misle da su mudri,
i sami su sebi razumni.
Zato kao što oganj proždire strnjiku
i slame nestaje u plamenu,
tako će korijen njihov biti kao trulež
i cvijet njihov otići će kao prah,
jer odbaciše zakon Gospoda nad vojskama
i prezreše riječ Sveca Izraelova«
(Iz. 5,7. 11—13. 20. 21.24).

»Napisa se za nauku nama«

»Ovo se pak sve događaše ugledi njima, a napisa se za nauku nama, na koje posljedak svijeta dođe« (1. Kor. 10, 11). Dolazi opomena koja odzvanja do našeg vremena: —

»Gledajte, braćo, da ne bude kad u kome od vas zlo srce nevjerstva da odstupi od Boga živoga; nego se utješavajte svaki dan, dokle se danas govori, da koji od vas ne odrveni od prijevare grjehovne; jer postasmo zajedničari Kristu, samo ako kako smo počeli u njemu biti do kraja tvrdo održimo; dokle se govori: —

Danas, ako glas njegov čujete,

Ne budite drvenastijeh srca, kao kad se prognjeviste.

Jer neki čuvši prognjeviše se, ali ne svi koji iziđoše iz Egipta s Mojsijem« (Jevr. 3, 12—16).

Zar mi koji živimo u vrijeme posljetka ne možemo shvatiti značaj apostolovih riječi:

»Gledajte, braćo, da ne bude kad u kome od vas zlo srce nevjerstva da odstupi od Boga živoga«? (Jevr. 3, 12).

Nas obasjava svjetlost koja se sakupljala vijekovima prošlosti. Zapis o zaboravnosti Izraela sačuvan je nama za pouku. U ovom vijeku Bog je ispružio svoju ruku da bi sakupio sebi narod iz svih plemena, koljena i jezika. On se u adventnom pokretu zalaže za svoje naslijeđe kao što se zalagao za Izraelce kad ih je izvodio iz Egipta. U velikom razočaranju 1844. godine vjera Njegovog naroda bila je kušana kao što je bila kušana vjera Židova na Crvenom Moru. Da su adventisti u početku imali povjerenja u vodeću Ruku koja je bila uz njih u prošlosti, oni bi vidjeli spasenje Božje. Da su svi koji su jedinstveno surađivali u djelu 1844. godine primili vijest Trećeg anđela i objavljivali je u sili Svetog Duha, Gospod bi silno pomagao njihove napore. Na svijet bi se izlila plima svjetlosti. Stanovnici zemlje bi odavno bili opomenuti, završno djelo bilo bi okončano, a Krist bi došao da iskupi svoj narod.

Poruka za ovo vrijeme

Naloženo mi je da uputim riječi opomene našoj braći i sestrama koji se nalaze u opasnosti da izgube iz vida naročito djelo za ovo vrijeme. Gospod nam je povjerio svetu istinu. Probudimo se i svijetlimo! U svim zemljama treba razglasiti drugi dolazak Kristov, objavljajući jezikom pisca Otkrivenja: »Evo, ide s oblacima, i ugledaće ga svako oko, i koji ga probodoše; i zaplakaće za njim sva koljena zemaljska« (Otkr. 1, 7).

Što smo mi učinili? Da li smo objavili vijest Trećeg anđela? »Treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikijem: ko se god pokloni zvijeri i ikoni njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gnjeva Božijega, ikoje je nepomiješano utočeno u čašu gnjeva njegovog, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred Jagnjetom. I dim mučenja njihova izlaziće va vijek vijeka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zvijeri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina. Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu« (Otkr. 14, 9—12).

Zapovijesti Božje i svjedočanstvo Isusovo su ujedinjeni. Oni moraju biti jasno izloženi svijetu.

Protivljenje neprijatelja

Posljedice objavljivanja vijesti Trećeg anđela prikazane su nam u Riječi Božjoj: »Razgnjevi se zmija na ženu, i otide da se pobije s ostalijem sjemenom njezinijem, koje drži zapovijesti Božije i ima svjedočanstvo Isusa Krista« (Otkr. 12, 17). Odbijanje pokoravanja zapovijestima Božjim i protivljenje i mržnja prema onima koji objavljuju te zapovijesti dovode do najodlučnije borbe sa zmijom, koja svim svojim silama vodi rat protiv naroda Božjeg koji drži Njegove zapovijesti. »I učini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na čelima njihovima. Da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima žig, ili ime zvijeri, ili broj imena njezina« (Otkr. 13, 16. 17).

Znak ili pečat Božji otkriva se u svetkovanju subote, sedmoga dana, koji je Gospod postavio kao spomen stvaranja. »I reče Gospod Mojsiju govoreći: A ti kaži sinovima Izraelovijem i reci: ali subote moje čuvajte jer je znak između mene i vas od koljena do koljena, da znate da sam ja Gospod koji vas posvećujem.« Ovdje je jasno rečeno da je subota znak između Boga i Njegovog naroda.

Žig zvijerin je suprotno ovome — svetkovanje prvoga dana u tjednu. Ovim zakonom se oni koji priznaju vrhovnu vlast pape odvajaju od onih koji priznaju autoritet Božji.

Glasan poklič

Kao što je prorečeno u osamnaestom poglavlju Otkrivenja, oni koji nose posljednju opomenu protiv zvijeri i njenoga žiga moraju s velikom silom objavljivati vijest Trećeg anđela: »I poslije ovoga vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, koji imaše oblast veliku; i zemlja se zasnijetli od slave njegove. I povika jakijem glasom govoreći: pade, pade Babilon veliki, i posta stan đavolima, i tamnica svakome duhu nečistome, i tamnica sviju ptica nečistijeh i mrskijeh; jer otrovnijem vinom bludstva svojega napoji sve narode; i carevi zemaljski s njom se bludničiše, i trgovci zemaljski obogatiše se od bogatstva slasti njezine. I čuh glas drugi s neba koji govori: izidite iz nje, narode moj, da se ne pomiješate u grijeh njezine, i da vam ne naude zla njezina Jer grijesi njezini dopriješe tja do neba, i Bog se opomenu nepravde njezine. Platite joj kao što i ona plati vama, i podajte joj dvojinom onoliko po djelima njezinima: kojom čašom zahvati vama zahvatajte joj po dva puta onoliko« (Otkr. 18,1—6).

To je poruka koju je Bog dao da se objavi glasnim pokličem Trećeg anđela.

Oni čija je vjera i revnost srazmjerna s njihovim poznavanjem istine, pokazat će svoju vjernost Bogu time što će istinu sa svom njenom spasonosnom i posvećujućom silom prenijeti svima s kojima dolaze u dodir. Njihov život svetosti i nesebične službe bit će u suglasnosti s bitnim načelima carstva nebeskog.

»I zaboravio si«

Velika je i strašna istina da mnogi koji su revnosno propovijedali vijest Trećega anđela sad postaju mlaki i ravnodušni! Granična linija koja razdvaja svjetovne ljude od mnogih koji tvrde da su kršćani postala je gotovo neprimjetna. Mnogi koji su nekada bili revnosni adventisti prilagođavaju se svijetu njegovim navikama, njegovim postupcima, njegovoj sebičnosti. Umjesto da privodi svijet k pokornosti zakonu Božjem, crkva se sve više i više sjedinjuje sa svijetom u prijestupu. Crkva se svakoga dana sve više prilagođava svijetu. Kako mnogo onih koji tvrde za sebe da su kršćani robuje mamoni! Svojim popuštanjem apetitu i preteranim trošenjem novca na sebična zadovoljstva, oni veoma obeščašćuju Boga.

Mnogi, iako naizgled ne žive u prijestupu, svojim nedostatkom revnosti u širenju vijesti Trećega anđela rade isto tako u korist sotone kao i oni koji otvoreno griješe protiv Boga. Mnogi propadaju, ali kako je malo onih koji osjećaju teret za njihove duše! Mnoge iz naroda Božjeg obuzela je neka obamrlost i oduzetost koja im ne dopušta da shvate što im je dužnost u ovom trenutku.

Kad su ušli u Kanan, Izraelci nisu ostvarili Božju namjeru jer nisu zauzeli cijelu zemlju. Kad su osvojili jedan dio, zaustavili su se na njemu da bi uživali plodove svoje pobjede. U svom nevjerovanju i želji za ugodnošću, oni su se okupljali na već osvojenom dijelu, umjesto da nastave borbu za osvajanje novih teritorija. Tako su se počeli udaljavati od Boga. Propustivši da ostvare Njegovu namjeru, oni su onemogućili ispunjenje Njegovih obećanja i primanje blagoslova.

Zar današnja Zajednica ne čini isto? Iako pred njima leži cijeli svijet kome je potrebno evanđelje, takozvani kršćani se nagomilavaju tamo gdje mogu uživati prednosti evanđelja. Oni ne uviđaju potrebu za osvajanjem novih oblasti, za odnošenjem vijesti spasenja u daleke zemlje. Oni odbijaju da ispune Kristov nalog: »Idite po svemu svijetu i propovijedite evanđelje svakome stvorenju.« Zar su oni manje krivi nego što je bila židovska Zajednica?

»Izaberite danas kome ćete služiti«

Između onih koji su odani Bogu i onih što preziru Njegov zakon doći će do žestokog sukoba. Strahopoštovanje prema zakonu Božjem potkopano je. Vjerske vođe uče narod naukama i zapovijestima ljudskim. Kao što je bilo u danima starog Izraela, tako je i danas u svijetu. Ali da li oni koji su poštovali zakon Božji treba danas manje da ga poštuju zato što se rasprostranilo nevjerovanje i prijestup? Zar će se i oni sjediniti sa zemaljskim silama da bi taj zakon proglasili nevažećim? Struja zla neće ponijeti i vjerne sa sobom. Oni neće prezirati ono što je Bog proglasio svetim. Oni neće biti zaboravni kao Izrael, nego će se sjećati što je Bog u svim vremenima činio za svoj narod i hodit će putem Njegovih zapovijesti.

Svatko će biti prokušán. Postoje samo dvije strane. Na kojoj ste vi?

Štit Svemogućega

Božji narod koji drži Njegove zapovijesti stoji pod potpunom zaštitom Svemogućeg.

»Koji živi u zaklonu Višnjega
u sjenu Svemogućega počiva.
Govori Gospodu: ti si utočište moje i branič
moj,
Bog moj, u kojega se uzdam.
On će te izbaviti iz zamke ptičareve,
i od ljutoga pomora.
Perjem svojim osjениće te,
i pod krilima njegovim zaklonиćeš se.
Istina je njegova štit i ograda.
Nećeš se bojati strahote noćne,
strijele, koja leti danju,
pomora koji ide po mraku,
bolesti koja u podne mori.
Pašće pored tebe tisuća
I deset tisuća s desne strane tebi, .
a tebe se neće dotaći.
Samo ćeš gledati očima svojim,
i vidjećeš platu bezbožnicima.
Jer si ti, Gospode, pouzdanje moje.
Višnjega si izabrao sebi za utočište.
Neće te zlo zadesiti,
i udarac neće dosegnuti do kolibe tvoje.
Jer anđelima svojim zapovijeda za tebe
da te čuvaju po svijem putovima tvojim.
Na ruke će te uzeti
da gdje ne zapneš za kamen nogom svojom.
Na lava i na aspidu nastupaćeš
i gazićeš lavića i zmaja.
»Kad me ljubi, izbaviću ga;
zaklonиću ga, kad je poznao ime moje,
zazvaće me, i uslišиću ga;

s njim ću biti u nevolji,
izbaviću ga i proslaviću ga,
duga života nasitiću ga,
i pokazaću mu spasenje svoje«

(Psalam 91).

Gospod caruje

»Hodite, zapjevajmo Gospodu,
pokliknimo Bogu, gradu spasenja svojega!

Izađimo pred lice njegovo s hvalom,
u pjesmama pokliknimo mu!

Jer je Gospod velik Bog
i velik car nad svijem bogovima.

U njegovoj su ruci dubine zemaljske,
i visine gorske njegove su.

Njegovo je more i on ga je stvorio,
i suhotu ruke su njegove načinile.

Hodite, poklonimo se, pripadnimo, kleknimo pred Gospodom
tvorcem svojim.

Jer je on Bog naš,
i mi narod paše njegove
i ovce ruke njegove.

Sad kad biste poslušali glas njegov:
Nemojte da vam odrveni srce vaše kao u
Meribi,
kao u dan kušanja u pustinji,
gdje me kušашe oci vaši,
ispitaše i vidješe djelo moje.

Četrdeset godina srdih se na rod onaj,
i rekoh: ovi ljudi tumaraju srcem,
i ne znaju putova mojih;
i zato se zakleh u gnjevu svom
da neće ući u mir moj.«

Pjevajte Gospodu pjesmu novu,
pjevaj Gospodu, sva zemljo!

Pjevajte Gospodu, blagosiljite ime njegovo,
javljajte iz dana u dan spasenje njegovo.

Kazujte po narodima slavu njegovu,
po svijem plemenima čudesa njegova.

Jer je velik Gospod i valja ga hvaliti;
strašniji je od svijeh bogova.

jer su svi bogovi u naroda ništa:
a Gospod je nebesa stvorio.
Slava je i veličanstvo pred licem njegovijem,
sila i krasota u svetinji njegovoj.

Dajte Gospodu, plemena narodna,
dajte Gospodu slavu i čast.
Dajte Gospodu slavu prema imenu njegovu,
nosite dare i idite u dvore njegove.
Poklonite se Gospodu u svetoj krasoti.
Strijepi pred njim, sva zemljo!

Recite narodima: Gospod caruje;
Zato je vasiljena tvrda i neće se pomjestiti;
On će suditi narodima pravo.

Neka se vesele nebesa, i zemlja se raduje;
neka pljeska more i što je u njemu;
neka skače polje i sve što je na njemu;
tada nek se raduju sa drveta šumska

pred licem Gospodnjim;
jer ide, jer ide da sudi zemlji.
Sudiće vasiljenoj po pravdi,
i narodima po istini svojoj«
(Psalam 95, 96).

III PISMA LIJEČNICIMA

»Jer sve jedno da vam pišem meni nije dosadno, a vama je potrebno«.

VRIJEDNOST KUŠANJA

Na putu za Kopenhagen, 16. srpnja 1886.

Upravitelju sanatorija u Betl Kriku —

Dragi moj brate, osjećam najnježniju ljubav prema tebi i željela bih da te ostave na miru oni koji te progone s prijekorima. Ali, dragi moj brate, ti moraš imati na umu da su te smetnje i nevolje sastavni dio svega onoga što se dešava za dobro onih koji ljube Boga. Oko Gospodnje je na tebi i On vidi one koji te netačno predstavljaju i koji bi te htjeli rastrgati na komade. Ali ako i dalje budeš bio hrabar, ako se tvoja duša bude držala Boga, ako se budeš uzdao u svog nebeskog Oca kao što se dijete uzda u svoje roditelje, ako budeš činio što je pravo i ljubio milost, Bog može i hoće da radi s tobom. Njegovo obećanje je sigurno: »One ću poštovati koji mene poštuju« (1. Sam. 2, 30).

Imaj na umu da nisi prvi iskusio sve ovo. Ti znaš za povjest Josipa i Danijela. Gospod nije spriječio bezbožnike u njihovim zlim namjerama, ali je učinio da se svi njihovi podmukli napadi

svrše na dobro onih koji su u iskušenjima i borbi sačuvali svoju vjeru i odanost Bogu.

Oganj kušanja ne uništava, nego pročišćava, oplemenjuje i posvećuje. Bez iskušenja, mi ne bismo shvatili koliko nam je potreban Bog i kako nam je neophodna Njegova pomoć i postali bismo oholi i zadovoljni sami sobom. Po tim iskušenjima koja te snalaze vidim da je oko Gospodnje na tebi i da te On nastoji privući k sebi. Liječnik nije potreban zdravima, nego ranjenima i pomagač je potreban onima koji se nalaze u skoro neizdrživo teškom položaju. Vрати se k tvrđavi. Primi ovu dragocjenu pouku: »Hodite k meni svi vi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak I smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojijem« (Mat. 11, 28—30).

Isus te ljubi i ja se radujem kad čitam o iskustvima kroz koja prolaziš, ne zato što si patnik, nego zato što je to za mene dokaz da te Gospod Isus kuša i provjerava da bi vidio hoćeš li Mu prići i hoćeš li se uzdati u Njega i naći mir i odmor u Njegovoj ljubavi. Molim se za tebe, da bi prišao Onome koji je Izvor žive vode. To je iskustvo koje svatko od nas mora steći, ako želimo biti s Kristom u stanovima koje je otišao pripremiti za nas. U školi Kristovoj treba da primiš najdragocjeniju pouku, pouku koja će te navesti da gradiš svoje spasenje sa strahom i drhtanjem.

Kad napreduješ i kad svi o tebi govore dobi'o, tada ti prijete opasnost. Budi oprezan, jer ćeš biti kušan. Ja sam se najviše bojala da zbog velikog uspjeha i napredovanja nećeš naučiti da je Bog jedina tvoja sigurnost. Ti imaš vrlo važan i častan položaj. I zato ti je prijela opasnost da dobiješ vrtoglavicu i zaboraviš da ovisiš o Bogu. Mjesto na kome se nalaziš omogućava ti da vršiš vrlo blagotvoran i dalekosežan utjecaj, ako budeš imao pred očima jedino slavu Božju. Tvoj nebeski Otac ljubi te i hoće da te privuče k sebi kušanjima koja se tebi čine suviše stroga.

Moja je najusrdnija želja da uđeš u grad Božji, ne kao krivac kome je oprošteno, nego kao pobjednik. Brate moj, hoćeš li misliti na to? Ako budeš bio istinit, skroman i vjeran u ovom životu, pristup će ti biti širom otvoren. Tada ćeš imati pravo na drvo života, jer ćeš biti pobjednik nad grijehom. Grad čiji je zidar i tvorac Bog bit će tvoj grad. Neka tvoja mašta obuhvati ono što je nevidljivo. Neka se tvoje misli pozabave dokazima velike ljubavi Božje prema tebi. Mислеći o cilju za koji se boriš, manje ćeš osjećati bol prouzrokovan neznatnim nevoljama koje su samo za kratko vrijeme.

Kopenhagen, 17. srpnja 1886.

Pavlovo iskustvo

Pavao je bio čovjek koji je znao što to znači biti sudionik Kristovog stradanja. Nije potrebno da vam ponavljam povijest njegovih iskušenja. Iako je patio od mnogih bolesti, i iznemoglosti, njegov je život bio ispunjen neprekidnim radom. Židovi su ga neprestano progonili svojom mržnjom i zlobom. Oni su bili strahovito ogorčeni na njega i trudili su se svim silama da ga ometu u njegovom radu. Ipak, ini čujemo njegov glas koji dopire do našega vremena: »Jer naša laka sadašnja briga donosi nam vječnu i od svega pretežniju slavu, nama koji ne gledamo na ono što se vidi, nego na ono što se ne vidi; jer je ovo što se vidi, za vrijeme, a ono što se ne vidi, vječno.« »Jer mislim da stradanja sadašnjega vremena nisu ništa prema slavi koja će nam se javiti« (2. Kor. 4, 17. 18; Rimlj. 8, 18). Pavao veoma visoko cijeni prednosti i blagodati kršćanskog života. Govorim o tome bez ustezanja, jer znam da je istina što on kaže.

Počivanje u ljubavi Božjoj

Pavao kaže dalje: »Jer koji se vladaju po duhu Božijemu, oni su sinovi Božji. Jer ne primiste duh ropstva, opet da se bojite; nego primiste Duha posinačkog, kojim vičemo: ava, Oče!« (Rimlj.

8, 14. 15). Kristova ljubav prema nama mnogo je veća od ljubavi zemaljskih roditelja — to je jedna od pouka koje moramo naučiti u Njegovoj školi. Moramo imati nepokolebljivu vjeru i savršeno pouzdanje u Njega. »Ovaj Duh svjedoči našem duhu da smo djeca Božja. A kad smo djeca, i našljednici smo: našljednici dakle Božji, a sunašljednici Kristovi: jer s njim stradamo da se s njim i proslavimo« (Rimlj. 8, 16. 17).

Neka ti Gospod pomogne da kao marljiv učenik i! školi Kristovoj naučiš kako da svoj teret staviš na Isusa. I ako budeš slobodan u Njegovoj ljubavi, odvratić ćeš pogled od tih mučnih iskušenja. Misli na ono što je Isus podnio tebe radi i nemoj nikada zaboraviti da nam zavještanje koje smo primili kao kršćani donosi i to da budemo sudionici s Kristom u Njegovom stradanju, kako bismo sudjelovali s Njim i u Njegovoj slavi.

Opasnost od uobraženosti

Proučite Nabukodonozorov san izložen u četvrtom poglavlju knjige Danijelove. Car je vidio jedno visoko drvo usađeno u zemlji. U njemu su nalazile utočište zvijeri i životinje s planina i brijegova i ptice su svijale gnjezda u njegovom granju. Time je bila prikazana slava i veličina Nabukodonozora. Pod njegovom vrhovnom vlašću bili su okupljeni mnogi narodi. Njegovo carstvo je bilo čvrsto osnovano u srcima njegovih odanih podanika.

Uviđajući svoju slavu i napredak, car se uzvisio. I pored opomena koje mu je Bog davao, on je učinio baš ono što je Gospod rekao da ne oini. Pogledavši s ponosom na svoje carstvo, on uzviknu: »Nije li to Babilon veliki što ga ja sazidah jakom silom svojom da je stolica carstva i slava veličanstvu mojemu?« (Dan. 4, 30). U trenutku kad je izgovorio ove riječi, bila mu je izrečena presuda. Njemu bi oduzet razum. On izgubi svoju nekad savršenu moć prosuđivanja i mudrost koja je veličala samu sebe. Nije imao više dragulje uma koji čovjeka uzdižu iznad životinja.

Ruka gordog i silnog monarha nije više mogla držati skiptar. Moćni vladar je postao bezumnik. Živio je sa stokom i jeo što ona jede. Postao je drug zvijeri poljskih. Čelo koje je nekada nosilo krunu postalo je izobličeno odsustvom razuma. I dođe zapovijest: »Posijecite drvo i okrešite mu grane, pokidajte mu lišće i razmetnite mu rod« (Dan. 4, 14).

Tako se Gospod uzdiže kao istiniti i živi Bog. Tako je i David mogao uskliknuti: »Vidjeh bezbožnika strašna koji se raširivaše kao granato drvo; ali prođe, i evo ga nema; tražim ga i ne nahodim« (Ps. 37, 35. 36). Ako se ljudi ponesu u gordosti, Gospod ih neće podržati i čuvati od pada. Ako neka crkva postane ohola i hvalisava i neovisna o Bogu, ne uzdižući Njegovu silu, takva crkva će sigurno biti ostavljena od Gospoda i propast će. Ako ljudi budu slavili bogatstvo, um, znanje, ili ma što drugo osim Krista, uskoro će dospjeti u pometnju.

Dragi brate, imaj na umu da ova zemlja nije nebo. Krist je rekao: »U svijetu ćete imati nevolje; ali ne bojte se, jer ja nadvladah svijet.« »Blago prognanima pravde radi, jer je njihovo carstvo nebesko. Blago vama ako vas uzasramote i usprogone i reku na vas svakojake rdave riječi lažući, mene radi. Radujte se i veselite se, jer je velika plata vaša na nebesima, jer su tako progonili proroke prije vas« (Ivan 16, 33; Mat. 5, 10—12).

Isus te nije ostavio neobaviještenog da bi te iznenadila iskušenja i teškoće na koje nailaziš. On ti je sve rekao o njima, i rekao ti je takođe da ne kloneš i ne padneš kad naiđu iskušenja. Upiri pogled u svog Iskupitelja Isusa i raduj se i veseli se. Najteže se podnose one muke koje nam zadaju naša braća, naši prisni prijatelji; ali čak i te muke treba podnositi strpljivo. Isus više ne leži u novom Josipovom grobu. On je ustao i uznio se na nebo da bi se tamo zalagao za nas. Mi imamo Spasitelja koji nas je toliko ljubio, da je umro za nas, kako bismo kroz Njega dobili nadu,

snagu i hrabrost, i mjesto kraj Njega na Njegovom prijestolu. On može i želi ti priteći u pomoć kad god Ga zazoveš.

Ako pokušaš sam nositi terete — oni će te satrti. Primio si na sebe teške odgovornosti. Isusu je to poznato i neće te ostaviti samog, ako ti ne ostaviš Njega. On se slavi ako inu se povjeriš držeći se svom dušom Njega kao svog vjernog Tvorca. On ti pruža nadu u svojoj milosti, ako vjeruješ da On ne želi da nosiš te teške terete svojom vlastitom snagom. Samo vjeruj, i vidjet ćeš spasenje Božje.

Smatraš li da nisi sposoban za odgovornost položaja na kome se nalaziš? Zahvali Bogu na tome. Što više osjećaš svoju slabost — više ćeš biti sklon tražiti pomagača. »Približite se Bogu, i on će se približiti k vama« (Jakov 4,8). Isus želi da budeš sretan, da budeš radostan. On želi da učiniš sve najbolje što možeš sa sposobnostima koje ti je Bog dao, a potom da se osloniš na Gospoda da ti pomogne i da podižeš one koji će biti tvoji pomagači u nošenju tereta.

Neka te ne vrijeđaju ružne riječi ljudi. Zar ljudi nisu ružno govorili o Isusu? Ti griješiš i možda ponekad pružaš povod za neljubazne primjedbe, ali Isus nikad nije griješio. On je bio čist, besprijekoran, neokaljan. Nemoj u ovom životu očekivati bolju sudbinu od sudbine Kneza slave. Kad tvoji neprijatelji uvide da te mogu uvrijediti, oni će se radovati, a i sotona će se radovati. Gledaj na Isusa i radi upirući pogled u Njegovu slavu. Održi svoje srce u ljubavi Božjoj.

Ne gledaj na ljude

Može se dogoditi da čak i članovi skupštine kojoj pripadaš govore i rade ono što te žalosti. Ali li idi naprijed, staložen i miran, oslanjajući se uvijek na Isusa, imajući na umu da nisi svoj, da si Kristovo vlasništvo, da si kupljen krvlju ljubljenog Sina Božjeg i da surađuješ u Njegovom djelu, trudeći se da budeš blagoslov čovječanstvu. To je veliko djelo. Nemoj dozvoliti da te pokvarenost ljudi odvraća od tvog čvrstog pouzdanja i ustrajne vjere u obećanja Božja.

Tebe vrijeđa kad netko za koga si mnogo učinio postane tvoj neprijatelj, kad padne pod utjecaj koji je protiv tebe. Međutim, zar ti ne postupaš skoro isto tako prema Isusu kad se udaljuješ od Njega? On je bio tvoj najbolji prijatelj. On je učinio sve što može da bi zadobio tvoju ljubav. On je tražio tvoje povjerenje. Pozvao te je da dođeš k Njemu sa svim svojim teretima i teškoćama i dao ti je sigurno obećanje da će ti pružiti odmor i mir ako uzmeš na sebe Njegov jaram i Njegovo breme. On kaže da je Njegov jaram blag i Njegovo breme lako. Pokaži da vjeruješ u to. Drži Gospoda za riječ. Ti se nikad ne bi našao tamo gdje danas stojiš, niti bi mogao vršiti dužnost koje si vršio, da ti Isus nije pružio naročitu pomoć. To treba da priznaš. Hvali Boga za pomoć koju ti je pružio i imaj stalno povjerenje u Njega.

Živi samo za Krista. Ne osjećaj se odgovornim za rđave postupke drugih, čak i ako su oni u Zajednici. U Zajednici ima nevjernika koji se prema Isusu mnogo gore ponašaju nego prema tebi. Kad bi Isus bio na zemlji, oni bi Ga vrijeđali, ružili i klevetali. »Jer je potrebno da dođu sablazni; ali teško onom čovjeku kroz koga dolazi sablazan. Bolje bi mu bilo da se objesi kamen vodenični o vratu njegovu, i da potone u dubinu morskou« (Mat. 18, 7.6).

Ti nosiš teško breme. Željela bih da svi to uviđaju onako kao što ja uviđam. Želim da sva tvoja braća budu iskrena i vjerna prema tebi, ne ometajući te; ne da te uzdižu i slave, nego da te smatraju kao čovjeka koga Bog upotrebljava kao svoje oruđe radi ispunjenja određene dužnosti; ne da podmeću kamenje pod kotač, nego svoja ramena, da pomažu — umjesto da ometaju.

Vječna i od svega pretežnija slava

Ponovo kažem: Raduj se u Gospodu. Ostani u Njemu. Potrebna ti je Njegova sila i tu silu

možeš imati. Koračaj naprijed čvrsto, smjelo, hrabro. Možeš pogriješiti u svom prosuđivanju, ali se uvijek oslanjaj na Isusa. On je mudrost, On je svjetlost, On je sila. On je za tebe kao velika stijena u pustoj zemlji. Odmaraj se u Njegovom sjenu. Potrebna ti je mudrost i Isus će ti je dati. Ne budi nevjernik. Što te više ljudi potiskuju, krivo shvaćaju, i lažno prikazuju — imaš više dokaza da vršiš djelo za Učitelja i čvršće se moraš držati svog Spasitelja. U svim svojim teškoćama budi staložen i miran, strpljiv i pun poštovanja, ne vraćajući zlo za zlo, nego dobro za zlo. Upiri pogled na vrh ljestvica. Iznad njih je Bog. Njegova slava obasjava svaku dušu koja se uspinje k nebu. Te ljestvice predstavljaju Isusa. Penji se pomoću Njega, drži se čvrsto Njega i uskoro ćeš s tih ljestvica prijeći u vječno carstvo.

Želim da stigneš u nebo. Ne poznam nikoga tko bi nebo cijenio više od tebe, tko se tako neumorno trudio da olakša patnje čovječanstva, tko se toliko lišavao sna i hrane, tko je tako malo uživao u životu. Ponekad je izgledalo da tvoju životnu stazu ne obasjava sunce, nego se ona nalazi u dugoj, neprekidnoj sjeni. Nesreće koje si vidio, smrtnici koji su se oslanjali na tebe, koji su očekivali tvoju pomoć i čeznuli za njom, dodir s izopačenim, pokvarenim ljudskim bićima — to iskustvo je takvo da potkopava tvoje povjerenje u čovječanstvo.

Zaista, moraš gledati u Isusa, upirući pogled u slavu koja se nalazi na vrhu ljestvica. Samo kroz Krista možeš sebi osigurati nebo, gdje je sve čisto, sveto, mirno i blagoslovljeno, gdje je slava koju usne smrtnika ne mogu opisati. Nagradu koja očekuje pobjednika najbliže možemo opisati riječima da je to vječna i od svega pretežnija slava. To će biti vječno blaženstvo, blagoslovljena vječnost, u kojoj će se kroz beskrajne vjekove otkrivati uvijek nova slava.

Ti moraš doći tamo. Ma što ovdje izgubio, odluči da osiguraš sebi vječni život. Nemoj nikad gubiti hrabrost. Mnogo puta sam vidjela da se vječna ruke nalaze svuda oko tebe, iako možda nisi opažao i pravilno shvatio veliku blagonaklonost neba, Živi za Isusa. Svoj posao kao liječnik u sanatoriju moći ćeš vršiti bolje samo ako Krist bude tvoj glavni liječnik. Teži usrdno za vijencem života. Učini služenje Bogu svojim zadatkom. To će ti se isplatiti, ne samo u ovom životu, nego i u »Onom koji ide«. Ja gajim duboko osjećanje prema tebi i tvojoj supruzi i ljubim vas u Gospodu kao svoje sinove i njihove supruge. Želim da se ti i tvoja supruga nalazite među iskupljenima, da sudjelujete u Kristovom krunisanju. Želim da izađeš iz borbe kao pobjednik kroz onoga Koji je svoj život dao za tebe. Jz tog razloga sam ti, dragi brate, otvoreno govorila. Usrdno želim da stekneš vječnost blaženstva. Tvoja dužnost je bila veoma zamorna. Bojala sam se da ćeš izgubiti vjeru i hrabrost. Moraš se razvijati u milosti i poznavanju istine. Moraš se približiti svojoj braći. Ma što došlo, nemoj gubiti vjera u njih niti u Krista. I drži se čvrsto istine.

Izvod iz pisma upućenog iz Adelaide, Južna Australija,

17. prosinca 1892. godine.

Dragi brate, možda ćeš naići na iskušenja, ali sačuvaj svoje poštenje. Nikad nemoj pokazati ništa drugo osim plemenitog duha. Nebeski svemir s napregnutom pažnjom posmatra borbu. Sotona budno pazi trudeći se da te odvrati od tvog straženja, želeći da vidi da postupаш nepromišljeno, kako bi zadobio preimućstvo nad tobom. Bori se muški u bici Gospodnjoj. Postupaj onako kako bi Krist postupao da je na tvom mjestu. U tvojoj vjeri i tvojim postupcima ne smije biti nedosljednosti. Ne smiješ dozvoliti da te savladaju mučne nezgode koje se stalno ponavljaju. Budi staložen, misli na Isusa i čini sve što možeš da bi Mu ugodio. Milost Kristova i Sveti Duh su darovi koje ti Bog daje, kako bi unutrašnji čovjek bio osnažen svakom silom.

PRETJERANO USREDOTOČAVANJE RADA U BETL KRIKU

Južni Lankaster, Masačusets, 18. listopada 1890. Upraviteljima sanatorija u Betl kriku —

Draga braćo, za vrijeme svog boravka u Petoskiju razgovarala sam s vašim glavnim liječnikom o otvaranju jednog doma za siročad u Betl Kriku. Rekla sam da je nama kao narodu upravo to potrebno i da smo u tom pogledu daleko zaostali za drugim vjeroispovijestima.

Prilikom ovog razgovora naglasila sam da se bojim da mi svoje napore i sredstva suviše usredotočavamo u Betl Kriku. I danas imam isto mišljenje. Opasno je koncentrirati sve u jednom mjestu. Tada se u tom jednom mjestu troše veliki iznosi, dok u zapostavljenim gradovima rad postaje sve teži.

Pregledala sam neke svoje spise i vidjela sam da je još prije mnogo godina bila data opomena u ovom pogledu. Jasno je bilo rečeno da ne treba proširivati zgrade u Betl Kriku, da ne treba podizati jednu zgradu za drugom radi što lakšeg rada. Data nam je pouka da ne ograničimo svoj rad samo na jedno mjesto, nego da proširimo djelokrug našeg rada. Postojala je opasnost da Betl Krik postane ono što je nekada bio Jeruzalem — jedan moćni centar. Ako se ne budemo obazirali na ove opomene, snaći će nas zla koja su uništila Jeruzalem. Oholost, samouzdanje, zapostavljanje siromaha i pristrasnost prema bogatima — to su bili grijesi Jeruzalema. I danas, kad se sve koncentrira u jednom mjestu, radnici dolaze u iskušenje da postanu oholi i sebični. Ako budu popustili tom iskušenju, neće više biti suradnici Božji. Umjesto nastojanja da što više ljudi dovučemo u Betl Krik, treba hrabro i dobrovoljno raspodijeliti dužnosti koje već ovdje postoje i osnovati ustanove i na drugim mjestima.

Mi smo »Gledanje i svijetu i anđelima i ljudima« (1. Kor. 4, 9). Mi imamo istu misiju za koju je Krist na početku svog propovjedničkog rada rekao da je Njegova. »Duh je Gospodnji na meni«, rekao je On, »zato me pomaza da javim evanđelje siromašnima; posla me da iscijelim skrušene u srcu; da propovijedim zarobljenima da će se otpustiti i slijepima da će progledati; da otpustim sužnje; i da propovijedam prijatnu godinu Gospodnju« (Luka 4, 18. 19).

Treba da nastavimo djelo koje nam je Učitelj stavio u ruke. On kaže: »I ako otvoriš dušu svoju gladnome, i nasitiš dušu nevoljnu; tada će zasjati u mraku vidjelo tvoje i tama će tvoja biti kao podne. Jer će te Gospod voditi vazda, i sitiće dušu tvoju na suši, i kosti tvoje krijepiće, i bićeš kao vrt zaliven i izvor kojemu voda ne presihne.« »Jer neće biti bez siromaha u zemlji; zato ti zapovijedam i kažem: otvaraj ruku svoju bratu svojemu, nevoljniku i siromahu svojemu u zemlji svojoj.« »Sve dakle što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima« (Iz. 58, 10. 11; 5. Mojs. 15, 11; Mat. 7, 12).

Mi ćemo biti kušani da postanemo pohlepni, škrti, da nezasito želimo sve više i više. Ako budemo popustili ovim kušanjima, izložit ćemo se istim opasnostima koje su naišle na stari Jeruzalem. Nećemo uspjeti da upoznamo Boga i da Ga prikažemo svojim karakterom. Moramo budno stražiti nad sobom da ne bismo, kao nekad Židovi, propali zbog nevjerovanja. Treba raditi nesebično, i pokazivati duboko zanimanje za osnivanje i razvoj i drugih ustanova, a ne samo onih koje su pod našim nadzorom. Iskreno bih željela da je sanatorij kilometrima udaljen od Betl Krika. Prema svjetlosti koju mi je Bog dao znam da bi onda bio duhovniji i korisniji. Koledž kod Linkolna u Nebraski preuzet će veliki dio učenika iz Betl Krika, a tako i treba da bude. Svjetlost treba da svijetli iz raznih gradova i mjesta.

Pogrešno je koncentrirati tako mnogo u jednom mjestu; to odaje sebičnost. Betl Krik ima više prednosti nego što mu pripada. Kad bi se značajne ustanove koje se u njemu nalaze podijelile, ojačale bi se i druge skupštine. Moramo nesebično raditi u velikom vinogradu Gospodnjem, raspodjeljujući novac, vrijeme, odgojne i propovjedničke ustanove tako da se njima

koristi što veći broj ljudi. Treba obuzdati ono slavloljublje koje navodi ljude da sve koncentriraju u Betl Kriku, kako bi i druga mjesta primila blagodati ustanova koje su neki planirali smjestiti ovdje. Ako se sve koncentrira u jednom mjestu, time se narodu daje pogrešan odgoj.

Nije mudro stvarati velike planove samo za Betl Krik. Svijet je naše polje rada i novac koji se troši samo na ovom jednom mjestu treba slati drugim dalekim poljima da bi se i u njima moglo s uspjehom raditi. Postoje mnogi gradovi u kojima je narodu potrebna vijest evanđelja. Umjesto da se toliko talentiranih radnika koncentrira u Betl Kriku, treba ljude posvećenih sposobnosti raspoređivati na utjecajne dužnosti u raznim mjestima. Ti ljudi treba da proučavaju puteve i načine kojima će se u tim mjestima moći unaprijediti djelo. Oni se ne smiju pri tome voditi ličnim prosuđivanjem, nego zajednički skladno sudjelovati u velikom djelu. Iz godine u godinu, kako djelo napreduje u mjestima u kojima rade, oni treba da podižu i obučavaju radnike i šalju ih da pomažu djelo u drugim mjestima.

Naš nosilac tereta

Širenju naših ustanova u samom Betl Kriku treba postaviti granice. Polje je cijeli svijet i Bog pridaje važnost i drugim dijelovima svog vinograda. Ima skupština i ustanova koje se naprežu svim svojim silama da bi sebi osigurale prostorije kako bi mogle živjeti. Naše napredne ustanove moraju uvidjeti i pomoći onima koje skoro izumiru. Kako bi tako velika skupština u Betl Kriku mogla odvojiti nešto sredstava za pomoć siromašnijim skupštinama koje su gotovo skrhanе pod teretom duga! Zašto dopuštate da se ove sestrinske skupštine iz godine u godinu bore sa siromaštvom i dugovima? Kako bi veliko dobro djelo učinile naše jače skupštine kad bi onim slabijim, kao svojim sestrama, pomogle da se i one razvijaju i napreduju.

Pomaganje onima kojima je potrebna pomoć

Kao pomagači Božji, mi moramo imati srce puno milosrđa koje će nas goniti da pomazemo siromašnijima od sebe. Kad vidimo kako se naša braća i sestre bore sa siromaštvom i dugom, kad vidimo skupštine kojima je potrebna novčana pomoć morajmo pokazati nesebično zalaganje za njih d pomoći ,im onako kako je Bog nama pomogao. Ako vi koji upravljate ustanovama vidite kako se druge ustanove hrabro bore da bi osigurale sebi prostor i mogle isto tako uspješno raditi kao i vi, nemojte biti zavidni.

Nemojte težiti da onemogućite život nekoj radnoj sili i nemojte se uzdizati, svjesni svoje nadmoćnosti. Bolje je da smanjite neke od svojih velikih planova i da pomognete onima koji vode tešku borbu. Pomozite im da ostvare neke od svojih planova i da povećaju svoje mogućnosti. Nemojte svaki svoj dinar trošiti samo na proširivanje svojih mogućnosti i svojih odgovornosti. Odvojite jedan dio svojih sredstava za podizanje zdravstvenih ustanova i škola u drugim mjestima. Bit će vam potrebna velika mudrost da biste mogli ocijeniti gdje da podignete ove ustanove tako da budu od najveće koristi narodu.

O svim ovim pitanjima treba nepristrasno razmisliti.

Onima koji se nalaze na odgovornim položajima potrebna je mudrost odozgo kako bi pravedno postupali, kako bi ljubili i pokazali milost, ne samo prema nekolicini, nego prema svakom s kim dođu u dodir. Krist svoje interese izjednačuje s interesima svog naroda, ma kako on bio siromašan i nevoljan. Moraju se osnovati misije za obojene narode i svi se moraju truditi da nešto učine, i to odmah bez ikakvog odlaganja.

Potrebno je osnovati ustanove u raznim mjestima, kako bi se ljudi i žene prihvatili posla prema svojim najboljim sposobnostima i u strahu Božjem. Nitko ne smije izgubiti iz vida svoj

zadatak i svoju misiju. Svi moraju imati cilj da uspješno izvrše dužnost koja im je povjerena. Svi u našim ustanovama moraju ovo imati na umu i zalagati se za uspjeh; ali istovremeno ne smiju zaboraviti da će se njihov uspjeh povećavati razmjerno s njihovom nesebičnom darežljivošću i moraju dijeliti svoje izobilje s ustanovama koje se bore za svoj opstanak. Naše napredne ustanove treba da pomognu onim ustanovama koje, prema namjeri Božjoj, treba takođe da žive i napreduju ali koje se još uvijek bore za svoj opstanak. Gospod kaže: »Svaki koji ima ljubav od Boga je rođen, i poznaje Boga. A koji nema ljubavi ne poznaje Boga; jer je Bog ljubav.« »Ako imamo ljubavi među sobom, Bog u nama stoji, i ljubav je njegova savršena u nama« (1. Ivan. 4, 7. 8. 12). Bogu nije ugodno kad vidi da čovjek gleda samo na svoje i zatvara oči pred potrebama drugih.

Što jedna ustanova može učiniti za drugu

Po providenju Božjem sanatorij u Betl Kriku je veoma napredovao i u idućoj godini oni koji se brinu o njemu treba da ograniče svoje potrebe. Umjesto da učine sve što namijeravaju za proširivanje ustanove, oni treba da vrše nesebično djelo za Boga, pružajući ruku milosrđa ustanovama u drugim mjestima. Koliko bi dobra s nekoliko tisuća dolara mogli učiniti Prirodno zdravstvenom domu u Sv. Heleni! Takav prilog bi ohrabrio ljude koji se brinu o domu i potaknuo bi ih da i dalje napreduju.

Sanatorij u Betl Kriku je na početku svog postojanja dobijao priloge i zar ne bi bilo pravo da osoblje i uprava tog sanatorija sada pažljivo razmisle što mogu učiniti za bratsku ustanovu na Pacifičkoj obali? Braćo u Betl Kriku, zar vam se ne čini da je u skladu s voljom Božjom da ograničite svoje potrebe, da obustavite dalje podizanje zgrada, da ne proširujete više naše ustanove u tom središtu? Zašto ne osjećate da vam je i prednost i dužnost pomagati onima kojima je pomoć potrebna?

Potreba reformacije

Pokazano mi je da je u ovom pogledu potrebna reformacija, kako bi među nama preovladala veća darežljivost. Uvijek postoji opasnost da sebične želje savladaju čak i adventiste sedmog dana, da sva sredstva i snage nastoje uložiti u ustanove kojima oni upravljaju. Postoji opasnost da ljudi dozvole da se u njihovom srcu probudi zavist i da postanu ljubomorni na ustanove koje su značajne isto koliko i ustanove kojima oni upravljaju. Oni koji gaje blagodat čistog kršćanstva ne mogu ravnodušno gledati nijedan dio velikog vinograda Gospodnjeg. Oni koji su istinski obraćeni podjednako se brinu za sve dijelove vinograda i spremni su pomoći gdje je pomoć potrebna.

Sebičnost spriječava ljude da pruže pomoć onim mjestima u kojima djelo Božje nema tolikog uspjeha kao u ustanovi kojom oni upravljaju. Oni koji su na odgovornim položajima moraju iskreno težiti uspjehu svake grane djela Božjeg, podstičući i podržavajući interese djela na drugim poljima, isto tako kao i u svom vlastitom polju. Na taj način će se učvrstiti veze bratstva između članova obitelji Božje na zemlji i zatvorit će se vrata sitničarskoj zavisti i zlobi koje će se sigurno pojaviti kao posljedica uspjeha i napretka, ako milost Božja ne vlada srcem.

Pavao piše: »Ovo pak velim: koji s tvrdom sije, s tvrdom će i požnjeti; a koji blagoslov sije, blagoslov će i požnjeti. Svaki po volji svojega srca, a ne sa žalošću ili od nevolje; jer Bog ljubi onoga koji dragovoljno daje. A Bog je kadar učiniti da je među vama izobilna svaka blagodat, da u svemu svagda svako dovoljstvo imajući izobilujete za svako dobro djelo«; »da se u svemu obogatite za svaku prostotu koja kroz nas čini hvalu Bogu. Jer služba ove poreze ne ispunjuje samo nedostatak svetijeh, nego čini te se i mnoge hvale daju Bogu, ogledom poreze ove hvaleći

Boga za vaše pokorno priznanje evanđelja Kristova, i za prostotu podjele k njima i k svima, i da se mole Bogu za vas i da čeznu za vama za premnogu blagodat Božiju na vama. A hvala Bogu na njegovu neiskazanome daru« (2. Kor. 9, 6—8. 11—15).

Živo načelo bratstva

Ljudi ispunjavaju zakon Božji samo onda kad ljube Boga svim svojim srcem, umom, dušom i snagom, a bližnjega kao samog sebe. Ispoljavanje te ljubavi uzdiže slavu Božju na visini, a na zemlji donose mir i dobru volju među ljudima. Gospod se slavi onda kad se ispunjava veliki i krajnji cilj Njegovog zakona. Vijekovima je djelo Svetog Duha da uliva ljubav u ljudska srca, jer je ljubav živo načelo bratstva.

Sebičnost se ne smije skrivati ni u jednom kutu duše. Bog želi da se ispuni nebeski plan i da nebeski red i harmonija vladaju u svakoj obitelji, u svakoj ustanovi. Kad bi takva ljubav prožimala društvo, mi bismo vidjeli djelovanje plemenitih načela u kršćanskoj uglađenosti i učtivosti i u kršćanskom milosrđu prema onima koji su iskupljeni krvlju Kristovom. U svim našim obiteljima, ustanovama, i svim skupštinama došlo bi do duhovnog preobražaja. Kad se taj preobražaj izvrši, onda će te ustanove postati oruđe pomoću kojeg Bog izlijeva nebesku svjetlost na svijet i na taj način, kroz božansku disciplinu i obuku, priprema ljude i žene za nebesko društvo.

Isus je otišao da pripremi stanove za one koji se kroz Njegovu ljubav i milost pripremaju za mjesto blaženstva. U obitelji Božjoj na nebu neće biti nikoga tko je sebičan. Prisutnost onih koji su surovi i neljubazni neće remetiti mir i sklad nebeskih dvorova. Onaj koji na ovom svijetu uzdiže sebe u djelu koje mu je povjereno neće nikada vidjeti carstvo Božje ako se ne promijeni u duhu, ako ne postane ponizan i blag, ispoljavajući jednostavnost djeteta.

Jedini sigurni put

Oni koji se nalaze na odgovornim položajima u našim ustanovama moraju svakodnevno tražiti put Gospodnji. Oni se ne smiju osjećati sposobnima da biraju vlastiti put, jer će, ako tako čine, hoditi u svjetlosti ognja svojega i u iskrama koje su sami raspalili. Samo Bog može biti njihov vođa. Oni ikoji teže širem djelokrugu, ikoji žele imati veću slobodu nego što je Bog odredio, koji ne učine Boga svojim savjetnikom, svojom mudročću, svojom posvećenošću i svojom pravdom, neće nikada primiti vijenac života. Duši je iz dana u dan potrebna vjera Kristova. Oni koji se obilno napajaju Njegovim Duhom neće biti slavaljubivi. Oni uviđaju da ne mogu otići izvan granica Božje vladavine, jer Bog vlada svuda i na svakom mjestu.

Onaj tko je potpuno zadovoljan time što je primio nalog odozgo radovat će se obećanjima Božjim, trudeći se da čini pravdu i sud. Imati nepokolebljivo povjerenje u Boga, vršiti Njegovu volju — to znači ići sigurnim putem. Savjet Božji pojednostavljuje složenost poslovnih pothvata i domaćih dužnosti. Sljedbenici Kristovi, koji u radu imaju na umu samo slavu Božju, steći će nebesku mudrost. Međutim, mučna je činjenica da u našim skupštinama i ustanovama postoji veliki nedostatak kršćanstva. Neka Gospod pomogne onima koji se nalaze na odgovornim položajima da se ujedine u radu i da postanu pomagači Božji.

Krist je rekao svojim učenicima: »Vi ste vidjelo svijetu« (Mat. 5, 14). Prema tome, od najvećeg je značaja da svaka duša održava svoju svjetlost zapaljenom i ukrašenom kako bi obasjavala sve one s kojima dođe u dodir. Bog je svom narodu povjerio na čuvanje svetu istinu. Njima su povjereni talenti da ih mudro umnože, jer je Bog odredio da se talenti umnožavaju stalnom upotrebom.

Opasnost od proširivanja ustanova

Draga braćo, proširivanje vaših ustanova, povećavanje broja radnika nije u skladu s namjerom Gospodnjom. Velike zgrade traže velik broj onih koji će upravljati i voditi brigu o njima, a to treba da budu obrazovani i talentirani ljudi s dubokim vjerskim iskustvom, ljudi koji će voditi ustanovu putevima Božjim i koji će upravljati njome vješto i spretno, kako bi došlo do općeg podizanja duhovnog iskustva i kako bi strah Božji obuzimao sve u sanatoriju; da ne bi pacijenti koji ne pripadaju narodu Božjem utjecali na sanatorij i udaljili ga od svrhe koju mu je Bog namijenio — da bude utočište siromašnih i skromnih. Oni koji se čvrsto drže istine ne smiju biti odbačeni radi onih koji ljube svijet. Cijene ne smiju biti tako visoke da se siromašnima u velikoj mjeri onemogućiti da se koriste blagodatima koje pruža sanatorij.

S obzirom na sadašnje uvjete i mogućnosti, glavnom liječniku je nemoguće da učini sve što je potrebno u raznim odjelima i granama, ma koliko on želio to učiniti. Nemoguće je da on lično nadgleda rad na svim odjelima.

Ovo pitanje mi se stalno nameće. Dok se s jedne strane ustanova stalno razvija, zgrade se proširuju i odgovornosti povećavaju; s druge strane, nije došlo do odgovarajućeg razvoja vještine i sposobnosti koje su potrebne za upravljanje jednom tako velikom ustanovom. Hoće li naš glavni liječnik i članovi upravnog odbora razmisliti o ovome? Dragi brate, nisi besmrtni. Zahvaljujem Gospodu što si toliko mudar u pogledu svog zdravlja. Ali nećeš moći uvijek postupati ovako kako danas postupaš. Možeš izgubiti zdravlje. Tvoj život je neizvjestan i pokazano mi je da bi sanatorij trebalo snabdjeti trostruko većom radnom snagom nego što je to sada slučaj. Pa čak i u tom slučaju radnici će imati mnogo posla ako svoj posao rade kako treba.

Pitanje plaća

Ustanova se danas nalazi u povoljnom stanju i ne treba od radnika stalno zahtijevati da rade za niske plaće, što je ranijih godina bilo neophodno. Vrijedni, djelotvorni radnici treba da dobivaju odgovarajuće plaće za svoj trud, a kako će oni primljeni novac upotrijebiti to treba prepustiti njihovom prosuđivanju. Oni se ni u kom slučaju ne smiju preopteretiti radom. I sam glavni liječnik treba da ima veću plaću.

Željela bih reći glavnom liječniku iako pitanje nagrađivanja ne spada u tvoj djelokrug, moraš to ipak pažljivo ispitati, jer si kao šef ustanove odgovoran i za to. Ne traži od osoblja toliko žrtvovanje. Obuzdaj svoje ambicije da proširiš ustanovu i primiš što više odgovornosti na sebe. Neka se nešto od onog novca koji pritječe sanatoriju dodijeli i onim ustanovama kojima treba pomoći. Ovo je svakako ispravno. To je u suglasnosti s Božjom voljom i to će sanatoriju donijeti Božji blagoslov.

Naročito bih htjela reći upravnom odboru: »Imajte na umu da radnike treba nagraditi prema njihovoj vjernosti. Bog traži da budemo strogo ispravni jedni prema drugima. Neki od vas su preopterećeni brigama i dužnostima i ukazano mi je na to da nekima prijeti opasnosti da postanu sebični i nepravedni prema onima koji rade pod njihovim nadzorom!

Svaka poslovna odluka treba da bude takva da je Bog može odobriti, bilo da je u pitanju radnik na odgovornom položaju ili najniži radnik u sanatoriju. Hodite u svjetlosti dok imate svjetlost, da ne biste zapali u tamu. Mnogo bi bolje bilo kad bi se manje trošilo na građenje, da bi se radnicima mogle dati plaće koje odgovaraju vrijednosti njihovog rada. Prema njima treba biti pravedan i milostiv.

Prema svjetlosti koju mi je Bog milostivo dao, znam da On nije zadovoljan mnogo čim što se

dogodilo u vezi s radnicima. On mi nije otkrio sve pojedinosti, ali su došle opomene da je u mnogo čemu potrebno izvršiti odlučnu reformu. Ukazano mi je na neophodnost da se očevi i majke u Izraelu ujedine s ustanovom. Treba zaposliti odane ljude i žene koji će se moći brinuti o duhovnim interesima osoblja, budući da se ne nalaze pod stalnim pritiskom briga i odgovornosti. Neophodno je da takvi ljudi i žene stalno rade na misionarskom djelu u ovoj velikoj ustanovi. Nije učinjeno ni polovina onoga što bi u ovom pogledu trebalo učiniti. Dužnost ovih ljudi i žena bi bila da rade za osoblje u duhovnom pogledu, učeći ih kako će pridobijati duše i ukazujući im na to da se ovo ne može postići samo riječima, nego ispravnim, kršćanskim životom. Radnici su izloženi svjetskim utjecajima, ali umjesto da podlegnu ovim utjecajima, oni treba da budu posvećeni misionari podvrgnuti utjecaju koji uzdiže i oplemenjuje. Tako će se naučiti kako da postupaju s nevjernicima i kako će ih pridobiti za Krista.

Izvadak iz pisma pisanog iz Kuranbonga, N. S. W.

28. kolovoza 1895.

Bog je dao jedan zadatak svakom vjerniku koji radi u sanatoriju. Svaka bolničarka treba da predstavlja kanal blagoslova, primajući svjetlost odozgo i prenoseći je na druge. Radnici se ne smiju ugledati na raskoš i pomodarstvo onih koji dolaze u sanatorij na liječenje, nego se moraju posvetiti Bogu. Atmosfera koja okružava njihove duše treba da bude miris životni za život. Na njih će sa svih strana nailaziti iskušenja, ali se oni moraju moliti Bogu za Njegovu prisutnost i vodstvo. Gospod je rekao Mojsiju: »Ja ću biti s tobom«, i svakom vjernom i posvećenom radniku je dato isto jamstvo.

ODLAZITE U MNOGA MJESTA

Kuranbong, N. S. W., Australija, 15. srpnja 1895. Jednom liječniku u Betl Kriku —

Dragi moj brate, jučer sam primila tvoja pisma i pročitala sam ih s najdubljim interesovanjem. Uvijek se radujem kad dobijem vijesti o tvojoj obitelji ustanovi u kojoj ti imaš veoma značajne odgovornosti. Ti ćeš jedino biti siguran ako se budeš pokoravao riječi Božjoj, hodeći u svjetlosti Njegovog lica. Neprijatelj stalno izmišlja načine na koje bi nas mogao preduhitriti i zato moramo stalno imati na umu opomene koje nam je Bog dao.

Da su oni koji su u prošlosti nosili zastavu djela Božjeg išli putem koji je On obilježio, oni bi Ga bolje proslavili i bili bi mnogo korisniji. Neki čije glasove je smrt ušutkala mogli bi još živjeti da bi opominjali, molili i savjetovali. Da su oni kojima su u prošlosti bile povjerene važne dužnosti usvojili savjete i opomene Božje, još i sad bi hodili pred Njim u snazi i djelotvornosti. Kad ljudi uče druge da se oslone na njih i uzdaju u njih, kad riječima ili perom diktiraju drugima što treba da čine, oni time uče druge da tijelo učine svojom mišicom, da odaju slavu ljudskim bićima umjesto Bogu.

Mi smo jedino sigurni kad uzdižemo Krista, govoreći o slavi Njegovog veličanstva. Izaija kaže: »Jer nam se rodi dijete, sin nam se daje, kojemu je vlast na ramenu, i ime će mu biti: divni, savjetnik, Bog silni, otac vječni, knez mirni. Bez kraja će rasti vlast i mir na prijestolu Davidovu i u carstvu njegovu da se sredi i utvrdi sudom i pravdom od sada do vijeka. To će učiniti revnost Gospoda nad vojskama« (Iz. 9, 6. 7).

Opasno je primati ljudski savjet i time odbaciti savjet Božji. O, koliko još svi moraju učiti da bi shvatili da Bog ne gleda onako kako čovjek gleda! Gospod kaže: »Jer misli moje nijesu vaše misli, niti su vaši putovi moji putovi... Nego koliko su nebesa viša od zemlje, toliko su putovi

moji viši od vaših putova, i misli moje od vaših misli« (Iz. 55, 8. 9). Ako u Božjem narodu ne dođe do odlučne reforme, Bog će okrenuti svoje lice od njega.

Brate moj, potrebno je stalno stražiti da se u Betl Kriku ne nastavi s neprekidnim podizanjem novih zgrada i stalnim koncentriranjem pogodnosti. Tako izdan novac bit će svjedočanstvo protiv nas. Morate mudro izraditi planove rada i raspodijeliti po drugim mjestima ustanove koje su se nagomilale u Betl Kriku, šireći na taj način svjetlost koju vam je Bog dao. Blago onima koji siju pored svake vode. Ukoliko se više ulaže u Betl Kriku, utoliko će se više pojavljivati naknadni zahtjevi, ali to nije u skladu s Božjom namjerom i ubrzo će postati očevidno da je bilo pogrešno što se sve koncentriralo u Betl Krik.

Zidajući jednu zgradu za drugom u Betl Kriku, rai zapostavljamo draga polja. Izobilje pogodnosti u njemu znači nedostatak u drugim mjestima. Drugim dijelovima vinograda zakida se njihov dio sredstava. Sredstva treba ulagati svuda, pridobijajući duše za istinu i podižući im domove za bogoslužnje.

Bog je ukazao na činjenicu da je dužnost ljudi u Betl Kriku da pomognu Njegovim ustanovama u drugim mjestima. Kao mudri pristav, ti moraš rasporediti svoje snage i silu svoga utjecaja upotrijebiti na to da pomogneš onima koji su u tami da upoznaju Boga.

Potreba za svestranijim planovima

Kako je mnogo potpuno zapostavljenih gradova i naselja? Skupljanjem u jedno mjesto naš narod škodi samome sebi. Ako su sadnice u rasadniku suviše gusto jedna do druge, ne mogu se dobro razvijati. Rasadite sadnice iz svog pretrpanog rasadnika. Bog se ne slavi time što će se sve nagomilati u jednom mjestu. Dajte mjesta, rasadite svoje sadnice u mnoga mjesta gdje se pojedinac neće moći oslanjati na drugoga. Dajte im prostora da se razviju. To Gospod zahtijeva od vas.

Novac koji je utrošen na proširivanje vaših pogodnosti u Betl Kriku, gdje je sve preraslo i prešlo razumne granice, trebalo je iskoristiti za osnivanje misionarskih stanica u drugim mjestima. Treba da proširite svoje planove i polje svog djelovanja. Mudre ljude treba slati u gradove i naselja u kojima se još nije čula vijest evanđelja. Izaberi najbolje ljude koje možeš izdvojiti i pruži im mogućnost da budu pomagači i nosioci tereta. Daj im priliku da razviju svoje sposobnosti koje su dosad bile neiskorištene. Pošalji ih tamo gdje će svoje Bogomdane sposobnosti iskoristiti pozivajući grešnike na pokajanje. Pusti ljude koji su pokazali da ljube Boga da učine nešto za Njega.

Neka se ljudi nauče da se usrdno mole i neka njihove molitve budu kratke i određene. Neka se nauče govoriti o Iskupitelju svijeta i sve više i više uzdizati čovjeka s Golgote.

To će više od svake propovijedi doprinijeti da ljudi shvate koliko je neophodno pružiti pomoć dušama koje propadaju oko njih. Najbolji način da se u ljudima pobudi revnost i samopožrtvovanje je po slati ih u nova polja da rade za one koji su u tami. Pripremite radnike da izađu na puteve i među ograde. Nemojte pozivati ljude i žene da dolaze u veliki centar, hrabreći ih da napuštaju skupštine kojima je potrebna njihova pomoć. Ljudi se moraju naučiti da snose odgovornosti. Među nama nema nijedan od stotine koji bi radio nešto više od svojih običnih svjetskih poslova. Mi nismo ni upola svjesni vrijednosti duša za koje je Krist umro.

Nama su potrebni mudri vrtlari koji će živa stabla znati da presade na razna mjesta i da im pruže sve mogućnosti daljeg razvitka. Narod Božji ima jasnu dužnost da odlazi u daleke krajeve. Potrebne su snage koje će raskrčiti novo zemljište i osnovati nova središta rada gdje god se za to pruži prilika. Saberite radnike koji imaju istinsku misionarsku revnost pošaljite ih da šire svjetlost

i znanje blizu i daleko. Neka unesu živa načela zdravstvene reforme u mjesta gdje se o njima skoro i ne zna. Treba osnivati tečajevе na kojima će se ljudi poučavati liječenju od raznih bolesti.

Činjenica je da su posredstvom sanatorija tisuće ljudi doznali za nebesku istinu. Ipak, treba izvršiti još jedno djelo koje je bilo zapostavljeno. Novac se trošio za proširivanje pogodnosti u Betl Kriku, dok Gospod želi da se kvasac stavi u cjelokupno tijesto, da sve ukisne. Umjesto stalnog dozidavanja zgrada i proširivanja postojećeg sanatorija, sad bi u drugim mjestima trebalo da postoje mnoge ustanove potpuno opremljene i sposobne za rad.

Ima ljudi koji su dugo radili u sanatoriju i koji će, ako se i dalje budu tu zadržali, uvijek biti nečija sjena. Međutim, kad bi im se omogućilo da se oslone na svoj vlastiti sud, postali bi duboki i samostalni mislioci, sposobni da daju mudre savjete. Dajte ovim ljudima priliku da se uče snositi odgovornosti u sili Božjoj. Tako će steći iskustvo koje će ih osposobiti da predaju istinu drugima.

Međutim, umjesto da se ljudi šalju iz Betl Krika, kao što je Bog naredio u jasnim svjedočanstvima koja su bila data, tisuće dolara se troše da bi se u samom Betl Kriku proširile ustanove i povećale mogućnosti rada. I iz Betl Krika se još uvijek čuje poziv za što više radnika i sredstava. To se mora izmijeniti.

Mi smo ohrabreni kad vidimo djelo koje se ostvaruje u Čikagu i na nekoliko drugih mjesta. Još prije mnogo godina trebalo je decentralizirati ustanove koje su se nagomilale u Betl Kriku. Možda ste zadovoljni kad gledate kako se širi sanatorij u Betl Kriku, ali Bog ne gleda na to s istim odobravanjem. Da su se ustanove podizale i u drugim mjestima, da su se ljudima dodjeljivale dužnosti, rad bi se odvijao u većoj suglasnosti s voljom i namjerom Božjom nego što je to sad slučaj. Ovako kako je sad, svega nekoliko ljudi snose teške odgovornosti. Njih nekoliko raspolaže velikim utjecajem u upravi djela i ovdje i tamo, dok većina ne nosi nikakav teret.

Mnogi od onih koji nose velike odgovornosti treba da se obrate. Kao što je nekad rekao Nikodemu, Krist kaže d njima: »Valja vam se nanovo roditi.« »Ako se ko nanovo ne rodi, ne može vidjeti carstva Božjega« (Ivan 3, 7. 3). Mnogima vlada nekršćanski duh. Oni se u školi Kristovoj još nisu naučili Njegovoj smjernosti i poniznosti; i ako se ne promijene, podleći će sotoninim kušanjima. Iz godine u godinu oni nose svete odgovornosti, ali su se pokazali nesposobnima da razlikuju sveto od nesvetog. Kako dugo će takvi ljudi vršiti odlučujuć utjecaj? Dokle će se još dozvoljavati da njihova riječ uzvisuje ili ponižava, osuđuje ili uzdiže? Koliko dugo će još imati takvu silu da se nitko ne usuđuje promijeniti njihovu metodu rada?

Podižite nova središta

Narod se podstiče na doseljavanje u Betl Krik da bi doprinio sa svoje strane izgradnji jednog suvremenog Jeruzalema. To nije u skladu s Božijom voljom. Time se drugim mjestima oduzimaju mogućnosti koje bi trebalo da imaju. Širite se; i povećavajte se; da, ali ne sve u jednom mjestu. Idite u mjesta u kojima se ništa, ili skoro ništa, nije radilo i tamo osnivajte središta rada. Razbijte čvrstu masu u koju ste se sabili, širite spasonosne zrake svjetlosti u tamne oblasti svijeta. Treba postupiti kao što postupa orao kad rastura svoje gnijezdo.

»Moab je bio u miru od djetinjstva svojega i počivao na droždini svojoj, niti se pretakao iz suda u sud, niti je u ropstvo išao; zato mu osta kus njegov, i miris se njegov nije promijenio« (Jer. 48, 11). To je istina o mnogim vjernicima koji dolaze u Betl Krik. Mnogi su neobično revni u borbi, ali njihova svjetlost je slična meteoru koji zasija na nebu, a onda ga odjednom nestaje.

Neka Božji radnici kojima leži na srcu Njegovo djelo učine nešto za crnce u južnom polju. Pristavi Božji ne smiju se zadovoljavati time što će ovo polje samo dotaći svojim prstima. Neka

se oni koji se nalaze u srcu djela ozbiljno pozabave ovim pitanjem. Mnogi su govorili o njemu, ali što su učinili kao pristavi Božjih sredstava? Zašto smatraju da mogu sva raspoloživa sredstva utrošiti u Betl Kriku? Zašto čine baš ono zbog čega su bili opomenuti? Ovo pitanje je postalo ozbiljno, jer su opomene i molbe bile davane uzalud. Ruke sile se sve više i više pružaju iz Betl Krika težeći da vladaju djelom blizu i daleko i da unište ono što nisu u stanju kontrolirati. Podižem svoj glas u protestu. Duh koji danas vlada nije Duh Gospodnji.

Gospod je mnogo puta blagoslovio Betl Krik izlijevajući svoj duh na skupštinu i radnike, ali kako je malo onih koji su se obradovali djelovanju Duha! Kako je malo onih koji su svoj novac utrošili onako kako je Bog odredio! Novac je trošen da bi se poučavali oni koji već poznaju istinu, a zapostavljena su polja koja leže u potpunom mraku. Da su propovjednici pošli onako kako im je Krist naložio, da su se koristili darovima koji su im povjereni da odnesu svjetlost onima koji su u tami, stekli bi mnogo potpunije poznanje Boga i Krista nego što su postigli naknadnim obrazovanjem u našim školama.

Potcjenjivanje Bogom danih odgovornosti

Zar nam Bog nije povjerio jedno djelo koje treba izvršiti? Zar nam nije naložio da idemo tamo gdje vladaju suprotni nazori i utjecaji i da obraćamo ljude iz zablude u istinu? Zašto oni koji su tako često dolazili na velike skupove u Betl Kriku nisu sproveli u život istinu koju su čuli? Da su predali drugima istinu koju su primili, kakav preobražaj karaktera bi se danas vidio! Za svaku blagodat i dobro učinjeno drugima, Bog bi njima ukazao milost. Oni nisu cijenili onako kako treba djelo koje je učinjeno za njih, jer bi inače pošli u tamna mjesta na ovoj zemlji šireći svjetlost. Objavili bi svijetu vijest opravdanja vjerom i njihova svjetlost bi bivala sve jača i jača, jer bi Bog radio s njima. Mnogi su otišli u grob obmanuti, zbog toga što su oni koji poznaju istinu propustili da im predaju dragocjeno znanje koje su primili. Da se svjetlost koja je tako snažno sijala u Betl Kriku i dalje širila, mnogi bi se probudili i postali suradnici Božji.

O, kad bi naša braća i sestre znali pravilno cijiniti vrijednost istine! O, kad bi se mogli posvetiti njome! O, kad bi shvatili da na njima počiva odgovornost da saopće istinu i drugima! Ali oni ne shvaćaju koliko je važno živjeti po istini, biti tvorci Kristovih riječi. Mnogi su zadovoljni sami sobom. U njima nema onoga misionarskog duha koji bi morao nadahnjivati učenike Kristove. Kad bi znali što to znači mučiti se za duše drugih, anđeli Božji bi radili kroz njih da prenesu na druge poznanje istine. Oni bi poznali istinu i istina bi ih izbavila. Ne bi se više trošio novac da se u jednom mjestu podiže zgrada za zgradom, nego bi se koristio za otvaranje novih polja, da bi se zastava istine podigla u onim mjestima gdje se još nije radilo. Nebeska načela koja uzdižu, oplemenjuju i čiste dušu unijela bi se u društvo i djelovala bi u njemu kao kvasac u tijestu.

Izvod iz pisma pisanog 1890. iz Kuranbonga, N. S. W. Australia

Božja je volja da ona polja koja imaju obilne pogodnosti za rad podijele te blagodati s onim poljima koja slabije stoje u tom pogledu. U svim našim ustanovama treba se upravljati po ovom načelu. Bog zahtijeva da se manje planira izgradnja u onim mjestima gdje je djelo već ustaljeno i da se sredstva šalju tamo gdje nedostaju pogodnosti za rad i gdje radnici rade u teškim uvjetima.

BOŽJA NAMJERA ZA NJEGOVE USTANOVE

Newstown, Tasmanija, 1. prosinca 1895.

Liječničkom nadzorniku u jednom velikom sanatoriju

Dragi brate, svaka ustanova koja nosi ime adventista sedmog dana treba za svijet da predstavlja ono što je Josip bio u Egiptu i što su Danijel i njegovi drugovi bili u Babilonu. Po providenju Božjem ti ljudi su bili zarobljeni da bi neznabožačke narode upoznali s pravim Bogom. Oni su bili predstavnici Božji u ovom svijetu. Ali oni nisu pravili nikakve kompromise s idolopokloničkim narodima s kojima su dovedeni u dodir, nego su ostali odani svojoj vjeri, noseći kao naročitu čast ime poklonika Boga koji je stvorio nebesa i zemlju. Ti mladići su se čvrsto držali načela. Oni su živjeli u prisnoj vezi s Bogom, odajući Mu slavu i čast svim svojim postupcima, a i Bog je njih počastvovao. On je bio njihova mudrost. On im je dao znanje d razum.

I danas ostatak naroda Božjeg treba da veliča i slavi Njegovo ime objavljivanjem posljednje vijesti opomene, upućujući svijetu posljednji poziv na svadbenu večeru Jagjetovu. Jedini način na koji mogu ispuniti očekivanje Božje je da budu predstavnici istine za ovo vrijeme.

Gospod je kroz ljudska oruđa radio na ispunjenju proročanstva. On je učinio da se sveta, vječna istina jasno ističe usred jeresi i obmana za koje je Krist rekao da će postojati u posljednjim danima.

Dragi brate, nalaziš se na položaju na kome možeš biti predstavnik istine za ovo vrijeme. Drži se čvrsto velikog Učitelja. Vidjela sam te kako podižeš zastavu na kojoj su ispisane riječi: »Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu« (Otkr. 14, 12). Nekoliko ljudi, među njima i neki s kojima surađuješ u sanatoriju, pružali su ti zastavu na kojoj je bio ispisan drugačiji natpis. Ti si ispustio zastavu adventista sedmog dana i pružio si ruku da dohvatiš zastavu koja ti je pružena. Jedan dostojanstvenik ti je prišao i rekao veoma ozbiljno: —

»Vama dakle koji vjerujete čast je; a onima koji se protive kamen koji odbaciše zidari, on posta glava od ugla, i kamen spoticanja i stijena sablazni na koji se i spotiču koji se protive riječi, na što su i određeni. A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodjetelji onoga koji vas dozva iz tame k čudnome vidjelu svome« (I. Petr. 2, 7—9). Tada tvoja ruka čvrsto dogradi pravu zastavu i začuše se ove riječi ohrabrenja: »Da se radujemo i veselimo, i da damo slavu njemu; jer dođe svadba jagnjetova, i žena njegova pripremila se; i dano joj bi da se obuče u svilu čistu i bijelu: jer je svila pravda svetijeh« (Otkr. 19, 7. 8).

Pokazano mi je da se ti i tvoji suradnici nalazite u opasnosti da skrivate načela naše vjere kako biste privukli što više pacijenata. Svaka sitnica učinjena u tom pravcu, umjesto da širi utjecaj istine, ometa njeno napredovanje.

Tebi i tvojim suradnicima u sanatoriju neprekidno je potreban pilot (naročiti provodilac broda kroz nesigurna i opasna mjesta), inače ćete pretrpjeti brodolom. Morate uvidjeti opasnost u kojoj se nalazite. Sotona se trudi na sve moguće načine da vas odvрати sa pravog puta. Bog vas je ojačao. Vaše duše se moraju posvetiti istinom, kako bi svima bilo jasno da se nepokolebljivo pridržavate načela. Ukoliko više se vaše bespomoćne duše oslanjaju na Boga, ukoliko više imate pouzdanja u Njega, utoliko više ćete čeznuti za kruhom života.

Ljudi koji se nazivaju adventistima sedmog dana moraju priznavati i poštovati Boga. Ranije su, na slavu Božju, liječnici i bolničari u našim sanatorijima objavljivali istinu s ubjedljivom snagom. Bog od vas neće primiti ništa manje, nego će očekivati daleko više. Ti i tvoji suradnici morate raditi s vjerom i odlučnošću da biste spriječili opadanje i obezbijedili napredak. Ne smijete sužavati svoj rad, ne smijete skrivati načela istine; morate proširiti osnovu rada. Moraju se posaditi mnoge biljke u raznim mjestima. Potrebno je više revnosti, više vjere, više utjecaja, više vrijednih, nadahnutih radnika.

Imaj na umu da radiš za ovo vrijeme i za vječnost. Nebeskim anđelima je stavljeno u

dužnosti da surađuju s tobom u pridobivanju duša. Moraju se uložiti usrdniji naponi da bi se istina objavila u raznim mjestima. I ne smije se prikriti nijedna faza naše vijesti. Istina za ovo vrijeme mora biti objavljena dušama koje su na ivici propasti. Oni koji raa bilo koji način prikrivaju istinu, obeščašćuju Boga. Na njihovim haljinama će se naći krv duša.

Božja namjera za sanatorije

Sanatorij u Betl Kriku predstavlja široko misionarsko polje. Bog je pokrenuo duše da u ovoj ustanovi potraže olakšanje tjelesnih patnji. On traži da sve što je u vezi sa sanatorijem bude takovo, da On io može odobriti.

Njemu je ugodno da se kraj sanatorija izgradi i bogomolja kako bi oni koji dolaze u ovu ustanovu imali mogućnosti da i sami čuju istinu onakvu kakva je u Isusu. Njima treba izložiti dragocjeno evanđelje, i to ne slabim, razvodnjenim stilom, nego snažnim, toplim riječima. Ako jasno kažemo da je pobožnost potrebna radi spasenja, pokazat će se osobitosti naše vjere po kojima se razlikujemo od ovog svijeta. Međutim, ne treba držati nikakve govore protiv učenja kojih se drugi pridržavaju. U svom druženju s ljudima ovog svijeta, mi našu vjeru treba da preporučimo drugima, na taj način što ćemo živjeti po načelima kršćanstva u istinskoj poniznosti.

Važnost proučavanja Riječi Božje

Ako studenti medicine revno proučavaju Riječ Božju, oni će se mnogo bolje pripremiti za učenje drugih nauka, jer prosvjećenost je uvijek posljedi ca revnog proučavanja Riječi Božje. Naši liječničko-misionarski radnici moraju shvatiti da će se utoliko bolje pripremiti za svoj posao, ukoliko se bolje upoznaju s Bogom i Kristom i ukoliko bolje poznaju biblijsku povijest.

Učenici u našim školama moraju težiti za uzvišenijim znanjem. Ništa im neće toliko pomoći da steknu dobro pamćenje kao proučavanje Svetog Pisma. Ništa im neće toliko pomoći i da steknu znanje u drugim naukama.

Ako nevjernici žele prisustvovati tvojim predavanjima za zdravstvene misionare i ako smatraš da njihov utjecaj neće odvojiti ostale učenike od istine, onda ih možeš primiti. Neki između njih mogu postati najbolji misionari. Oni nikad nisu čuli istinu i neki mogu biti pridobijeni kad budu okruženi utjecajem koji otkriva duh velikog Učitelja. U svom izlaganju ne smiješ prikriti nijedno načelo biblijske istine. Ako će dolazak onih koji ne ispovijedaju našu vjeru dovesti do prešućivanja velikih pitanja koja se odnose na naše sadašnje i vječno dobro — pitanja koja uvijek moramo imati na umu — onda takve ne treba primati. Ni u kom slučaju ne smiju se žrtvovati načela niti prikrivati posebna obelježja naše vjere da bi se povećao broj učenika na predavanjima.

Izučavanje Biblije treba povjeriti vjernim učiteljima, učiteljima koji će nastojati da učenici shvate ono što im se predaje. Takvi učitelji neće samo objašnjavati, nego će tražiti od učenika da jasno protumače sve što pročitaju. Ti učitelji moraju imati na umu da će vrlo malo dobra učiniti ako se dotiču samo površine Riječi Božje. Potrebno je duboko razmišljanje i revno, naporno učenje da bi se razumjela ta Riječ. U Riječi Božjoj ima istina koje su, kao naslage dragocjene rude, skrivene duboko ispod površine. Skriveno blago se može naći kad se traži tako uporno kao što rudar traži zlato i srebro. Dokaz o istinitosti Riječi Božje nalazi se u njoj samoj. Svelo Pismo je ključ koji otključava njegove svete spise. Sveti Duh otkriva našem umu duboki smisao istina koje sadrži Njegova Riječ.

Biblija je najveći udžbenik za učenike u našim školama. U njoj je potpuno izložena volja Božja za sinove i kćeri Adamove. Ona je životno pravilo koje nas uči kakav karakter moramo

izgraditi za budući život. Nije nam potrebna nejasna svjetlost o istini da bismo razumjeli Sveto Pismo. To bi tako izgledalo kao kad bi podnevnom suncu bila potrebna treperava svjetlost obične baklje da uveliča njegovu slavu. Izjave svećenika i propovjednika nisu potrebne za spašavanje ljudi iz zablude. Oni koji se obraćaju živoj Božjoj Riječi imat će svjetlosti. U Bibliji je svaka dužnost jasno prikazana. Svaka pouka je razumljiva. Svaka nauka nam otkriva Oca i Sina. Riječ Božja svakoga može umudriti na spasenje. U Riječi Božjoj je jasno otkrivena nauka spasenja. Istražujte Sveto Pismo, jer je ono glas Božji koji govori duši.

BOŽJA NAMJERA U LIJEČNIČKO-MISIONARSKOM RADU

Melbourne, N. S. W., Australia, 3. veljače 1898.

Dragi brate, prema naročitoj svjetlosti koja mi je dana, nalaziš se u opasnosti da izgubiš iz vida djelo za ovo vrijeme. Ti podižeš ograde kojima svoj rad i one koje obučavaš odvajaš od Zajednice, što ne bi smjelo biti. Oni koji se pripremaju za liječničko-misionarski rad moraju shvatiti da ih njihovo obrazovanje treba osposobiti za bolji rad u vezi s propovjednicima Božjim. Moraš imati na umu, dragi brate, da Gospod ima na zemlji jedan narod koji On cijeni. Međutim, tvoje riječi i način na koji ih često izgovaraš stvaraju nepovjerenje u stav koji zauzimamo kao narod. Nalaziš se u opasnosti da popustiš u čvrstom držanju vjere koja je jednom data svetima i da tvoja vjera pretrpi brodolom. Kaže se: Brod tone i zbog sasvim male pukotine. Čitav lanac gubi vrijednost zbog jedne neispravne »karike«

Osposobljavanje zdravstvenih misionara

Imaj na umu, dragi brate, da liječničko-misionarski rad ne smije oduzimati ljude iz propovjedništva, nego da mora upućivati u polje ljude koji su sposobniji za tu službu zahvaljujući poznavanju liječničko-misionarskog rada. Mlade ljude treba obučiti za liječničko-misionarski rad, a zatim njihovu djelatnost povezati s radom propovjednika. Na njih ne treba utjecati da se posvete isključivo djelu spašavanja palih i poniženih. Ta dužnost se nalazi svuda i treba je uskladiti s djelom pripremanja naroda da Bibliju smatra svojom odbranom od izvrtanja istine kojim se služi svijet i pale crkve. Vijest Trećeg anđela treba objavljivati s velikom silom. Neka nitko ne zapostavi to djelo, smatrajući ga beznačajnim. Istina se mora objaviti svijetu da bi ljudi i žene vidjeli svjetlost.

Naše današnje djelo

Što kaže Gospod u pedeset osmom poglavlju knjige proroka Izaije? Cijelo ovo poglavlje je od najvećeg značaja. »Nije li ovo post što izabrah?« pita Bog: »da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram? Nije li da prelamaš hljeb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću? kad vidiš gola, da ga odjeneš, i da se ne kriješ od svojega tijela? Tada će sinuti vidjelo tvoje kao zora, i zdravlje će tvoje brzo procvasti, i pred tobom će ići pravda tvoja, slava Gospodnja biće ti zadnja straža. Tada ćeš prizivati, i Gospod će te čuti; vikaćeš, i reći će evo me.

»Ako odvratiš nogu svoju od subote da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnijem, i budeš ga slavio ne idući svojim putovima i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći riječi. Tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske, i daću ti da jedeš našljedstvo Jakova oca svojega; jer usta Gospodnja rekoše« (Iz. 58, 5—9. 13. 14).

To je naše djelo. Svjetlost koju imamo u vijesti Trećeg anđela je prava svjetlost. Žig zvijeri je

tačno ono što je objavljeno da će biti. Još nije sve shvaćeno u pogledu ovog pitanja i neće biti shvaćeno sve dok se svici (Proročanstva) potpuno ne razviju; međutim, u našem svijetu treba izvršiti najsvečanije djelo. Gospod naređuje svojim slugama: »Viči iz grla, ne usteži se, podigni glas svoj kao truba, i objavi narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grijehe njihove« (Iz 58, 1). Treba objavljivati poruku koja će probuditi skupštine. Treba uložiti svaki napor da se odnese svjetlost, i to ne samo našem narodu, nego svemu svijetu. Poučena sam da proročanstva Danijelova i Otkrivenje treba štampati u obliku manjih knjiga, s potrebnim objašnjenjima, i razaslati ih po cijelom svijetu. I samom našem narodu je potrebno pružiti svjetlost u jasnom obliku.

U djelu Božjem nema promjene

Ne treba unositi nikakve izmjene u opće karakteristike djela Božjeg. Ono treba da bude onako jasno i određeno kakvim ga je učinilo proročanstvo. Ne smijemo ulaziti ni u kakav savez sa svijetom, pretpostavljajući da ćemo time nešto više postići. Brate moj, izazvat ćeš veliko Božje nezadovoljstvo protiv sebe ako budeš ometao da se rad razvija onim putem koji je Bog odredio. Vijest opomene treba objavljivati, i ako si savjesno izvršio svoj dio zadatka, nemoj ometati druge vjerne sluge Božje da odlaze i vrše ono djelo koje je njima namijenjeno. Zalaganje za unižene i pale ne treba učiniti jedinim i glavnim zadatkom. To treba povezati s radom na poučavanju skupština. Naš narod treba poučiti kako da pomaže potrebnima i odbačenima.

Ne smije se oslabiti nijedna smjernica naše vjere koja nas je učinila onim što jesmo. Mi imamo stare međe istine, iskustva i dužnosti i moramo odlučno ustati u odbranu svojih načela, pred očima cijelog svijeta. Sa srcem prepunim revnosti i brige, treba pozivati one koji se nalaze na putevima i raskršćima. Treba raditi i na liječničko-misionarskom polju, ali je to samo jedna grana djela koje treba izvršiti i ona ne smije potisnuti sve drugo. Djelu Božjem ona treba da bude to što je ruka tijelu. Ima nedostojnih ljudi koji rade kao propovjednici, ali ne možemo zapostavljati propovjednike, a da time ne zapostavljamo i Boga.

Riječi upozorenja

Brate moj, prikazan si mi kao čovjek koji se nalazi u opasnosti da se odvoji od našega naroda, osjećajući se potpuno zadovoljan sobom. Međutim, ako se budeš udružio s onima koji misle kao i ti, odvajajući se od Zajednice koja je tijelo Kristovo, stvorit ćeš jedan savez koji će se raspasti, jer nijedna zajednica ne može opstati osim one koju je Bog osnovao. Oni koji se obučavaju za buduće zdravstvene radnike čuju s vremena na vrijeme riječi kojima se omalovažavaju zajednica i propovjednički poziv. Ovim omalovažavanjem se sije sjeme koje će niknuti i donijeti rod. Bolje bi bilo kad bi se učenici poučavali da Zajednicu Kristovu na zemlji treba poštovati. Potrebno je da im se potpuno i razgovjetno objasne razlozi naše vjere. Oni to moraju znati da bi njihova služba bila ugodna Bogu. Pravilo po pravilo, zapovijest po zapovijest, oni moraju primiti biblijski dokaz o istini kakva je u Isusu.

Molim te da studentima ne ulijevaš misli zbog kojih će izgubiti povjerenje u Bogom određene propovjednike. Međutim, ti ovo svakako činiš, bilo da si svjestan toga ili ne. Gospod te je u svom providenju postavio na dužnost na kojoj, zajedno s propovjednicima evanđelja, možeš činiti dobro za Njega, iznoseći istinu mnogima koji inače ne bi saznali za nju. Ti ćeš doći u iskušenje da pomisliš da se zbog liječničko-misionarskog rada moraš izdvojiti od organizacije Zajednice i njene discipline. Tako ćeš se naći na nesigurnom tlu. Tvoj rad za one koji dolaze k tebi radi pouke neće biti potpun ako ih ne budeš poučavao da rade u povezanosti sa Zajednicom.

Liječničko-misionarski rad ne treba da bude sve u svemu. Ti u ovom pogledu ideš u krajnost. Treba ostvariti jedan veliki zadatak. Moraju se svuda širiti knjige koje sadrže istinu. Studente medicine ne treba poticati da razdaju i šire samo one knjige koje govore o zdravstvenoj reformi. Pazi da ne radiš samo po svojim vlastitim planovima, ne obraćajući pažnju na planove Božje.

Izvod iz pisma pisanog iz Kuranbonga, N. S. W.

Australija, prosinca 1898. godine

Brate moj, Gospod Bog Izraelov mora biti tvoj savjetnik. Sotona je sišao s velikom silom da bi djelovao sa svakom prijevarom nepravde. Osloni se na Krista. Ti si se neumorno zalagao za dobro. Nemoj sada griješiti. Nikad, nikad nemoj pokušavati da pomičeš »stare međe« koje je Gospod dao svom narodu. Istina čvrsto stoji zasnovana na vječnoj Stijeni, na temelju koji nikakva oluja niti bura ne može pokrenuti.

Imaj na umu da čim budeš dopustio da tvoj utjecaj odvodi ljude s pravog i uskog puta koji je Gospod odredio svome narodu, nećeš više imati uspjeha, jer Bog neće više biti tvoj vođa. Više puta mi je bilo otkriveno da ti ukažem na zapis o životu Nabukodonozora da bi ti poslužio kao opomena da se ne uzdaš u vlastitu mudrost i da ne uzimaš tijelo sebi za mišiću. Nemoj spuštati zastavu istine niže, niti dozvoli da ti ispadne tzu ruku, u želji da sa svetom viješću za ove posljednje dane sjediniš išta što bi bilo usmjereno na prikrivanje posebnih odlika naše vjere.

RIJEČ UPOZORENJA

Australija, 26. listopada 1898.

Stručnim savjetnicima studenata medicine —

Moju dušu pritiskuje jedan teret. Ima mladića koje drugi potiču da studiraju medicinu, dok bi se morali s najvećom odlučnošću pripremiti za objavljivanje vijesti Trećeg anđela. Nije potrebno da naši studenti medicine sve svoje vrijeme posvete studiranju samo tog predmeta. Njihov rad treba još više povezati s proučavanjem Riječi Božje. Njima se ulijevaju ideje koje uopće nisu neophodne, dok se s druge strane ne poklanja dovoljno pažnje bitnim stvarima.

Opasnost koje se treba čuvati

Ako se studenti budu na taj način obučavali, postajat će sve manje sposobni za djelo ugodno Učitelju. Naporan rad na proširivanju znanja iz medicine onemogućava im pravilan rad na misionarskom polju. Zbog pretjeranog učenja oni se umaraju i tjelesno i umno, a još su prisiljeni da rade više nego što treba za odbačene i prezrene. Tako su neki postali nesposobni za djelo koje bi mogli obavljati da su počeli s misionarskim radom tamo gdje je on bio potreban, prepuštajući da liječnička oblast bude samo jedan bitni dio, spojen s radom na propovijedanju evanđelja kao cjelinom, kao što je raka spojena s tijelom. Napor za stjecanje medicinskog znanja ne smije ugrožavati život. Postoji u nekim slučajevima opasnost da studenti upropaste svoje zdravlje i postaju nesposobni za službu koju bi mogli vršiti da im nisu nemudro savjetovali da se posvete medicini.

Pogrešna mišljenja se često kopiraju i navode na nerazumne postupke. Studenti treba da imaju vremena za razgovor s Bogom i za savjesno ispitivanje svog života prema načelima istine, pravde i milosrđa. U to vrijeme je neophodno iskreno ispitivanje srca. Student mora sam stvoriti mogućnost da crpi iz Izvora duhovne i umne sile. On mora zahtijevati da svaki slučaj u kome se traži njegova simpatija i suradnja bude odobren razumom koji mu je Bog dao i savješću kojom upravlja Sveti Duh. Svaki njegov postupak treba da bude u suglasnosti s dubokim, svetim

načelima koja daju svjetlost njegovoj duši i snagu njegovoj volji. Samo tako će vršiti najvišu službu Bogu. On se ne smije učiti da će ga liječničko-misionarski rad vezati za bilo kojeg čovjeka koji će mu diktirati što treba da radi.

Liječničko-misionarski rad se ne smije izdvajati od organizacije Zajednice. Studenti medicine ne smiju doći do uvjerenja da su odgovorni samo svojim pretpostavljenima u zdravstvenom radu. Mora se dati sloboda da traže i primaju savjet od Boga. Oni ne treba ni sebe ni svoju budućnost da zavjetuju bilo čemu što bi nesavršena ljudska bića odredila za njih. U ovo tkivo se ne smije utkati nijedna nit sebično sti, ne smije se usvajati nijedan plan koji ima u sebi i najmanje nepravde. Sebičnost ne smije vladati ni u jednoj grani djela. Imajmo na umu da svaki od nas radi pred očima cijelog svemira.

Visoko mjerilo

»Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom, i bližnjega svojega kao samoga sebe« (Luka 10, 27). Pred sam rastanak sa svojim učenicima i povratak na nebo, Krist je rekao: »Novu vam zapovijest dajem da ljubite jedan drugoga, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom«. Ovdje vidimo kako se mjerilo sve više i više podiže. »Po tom će svi poznati da ste moji učenici ako imate ljubav među sobom« (Ivan 13, 34. 35). Učenici tada nisu mogli razumjeti Kristove riječi, ali su poslije Njegovog raspeća, uskrsnuća i uznesenja shvatili Njegovu ljubav kao nikad ranije. Oni su je vidjeli izraženu u Njegovim patnjama u Getsemaniji, u sudnici i u Njegovoj smrti na križu Golgote.

Poučavanje i liječenje

Narod Gospodnji treba da bude jedinstven. U Božjem djelu ne smije biti podvojenosti. Krist je poslao dvanaest apostola, a zatim sedamdeset učenika da propovijedaju evanđelje i iscjeljuju bolesne, rekavši im: »A hodeći propovijedajte i kazujte da se približilo carstvo nebesko. Bolesne isceljujte, gubave čistite, mrtve dižite, đavole izgonite; za badava ste dobili, za badava i dajte« (Mat. 10, 7. 8). I kad su pošli propovijedati carstvo Božje, data im je sila da iscjeljuju bolesne i da izgone zle duhove. U djelu Božjem poučavanje i iscjeljivanje se nikada ne odvajaju. Narod koji drži Njegove zapovijesti treba da bude jedinstven. Sotona izmišlja sva moguća lukavstva da bi razdvojio ono što Bog želi sjediniti. Ali Gospod će se otkriti kao Bog suda. Mi radimo pred očima nebeskih anđela. Među nama je božanski Stražar koji gleda na sve što se planira i izvršuje.

PODRŽAVANJE LIJEČNIČKOG RADA

Kuranbong, N. S. W., Australija, veljača 1899.

Obraćam se onima koji su na odgovornim dužnostima u Generalnoj konferenciji i onima koji rade na liječničko-misionarskom polju. Naloženo mi je takođe da govorim skupštini u Betl Kriku i svim našim skupštinama.

U pogledu liječničko-misionarskog rada, moram reći da postoji opasnost od suvišnog usmjeravanja rada samo u jednom smjeru. Ali ono što kažem po ovom pitanju ne smije se tako razumjeti da se tim daje za pravo onima koji se odvajaju od liječničko-misionarskog rada. Ima mnogo onih koji nisu naklonjeni ovom radu. Oni sada treba jako da paze kako će govoriti o njemu, jer ne razumiju u čemu je stvar, budući da nisu hodili u svjetlosti. Ma kakav položaj zauzimali u djelu Božjem, moraju paziti da ne izraze osjećanja koja će ometati i spriječiti naše konferencije (unije ili polja) da se posvete ovom djelu. Stav koji su neki ljudi zauzeli u

pogleuopće govore o tom pitanju. Oni nemaju jasan pogled; njihov sud je izopačen.

Potrebna je svaka grana djela, ali svaka grana djela mora biti pod nadzorom Božjim. Liječničko-misionarski rad djelu Božjem treba da bude kao desna ruka tijelu. Ne bi bilo pravilno kad bi sva snaga tijela otišla u desnu ruku, a tako isto ne bi bilo pravilno ni kad bi se sva snaga djela Božjeg upotrijebila na liječničko-misionarski rad. Propovijedanje Riječi se takođe mora pomagati i u djelu Božjem mora postojati savršeno jedinstvo i sloga. Oni koji ne pokazuju interes za liječničko-misionarski rad omalovažavaju desnu ruku djela Božjeg. Svi takvi treba da promijene svoj stav prema djelu. Neka govore što manje sve dok ne zauzmu ispravno gledište. Šutnja je rječitost kad um nije posvećen i zbog toga ne može razlikovati duhovno od običnog.

Potrebna opreza

U sadašnje vrijeme je oprez veoma potreban. »Neka bude svaki čovjek brz čuti, a spor govoriti i spor srditi se« (Jakov 1, 19). Čujmo ovu opomenu: »Molimo vas pak, braćo, čuvajte se od onijeh koji čine raspe i razdore na štetu nauke koju vi naučiste, i uklonite se od njih; jer takovi ne služe Gospodu našem Isusu Kristu... i blagijem riječima i blagoslovima prelašćuju srca bezazlenijeh. Jer vaše slušanje razglasi se svuda. I radujemo se za vas; ali hoću da ste vi mudri na dobro i prosti na zlo« (Rimlj. 16,17—19).

»Molim vas pak, braćo, imenom Gospoda našega isusa Krista da svi jedno govorite, i da ne bude među vama raspre nego da budete utvrđeni u jednom razumu i jednoj misli« (1. Kor. 1, 10). Takva je volja Božja za nas. Hoćemo li joj se pokoriti? «Jer je riječ križeva ludost onima koji ginu; a nama koji se spašavamo sila Božja. Jer je pisano: pogubiću premudrost premudrijeh, i razum razumnijeh odbaciću. Gdje je premudri? Gdje je književnik? Gdje je prepirač ovoga vijeka? ... Jer budući da u premudrosti Božijoj ne pozna svijet premudroču Boga, bila je Božija volja da ludošću poučenja spasi one koji vjeruju. Jer i Židovi znake ištu, i Grci premudrosti traže. A mi propovijedamo Krista razapeta, Židovima dakle sablazan, a Grcima bezumlje; onima pak koji su pozvani, i Židovima i Grcima, Krista, Božiju silu i Božiju premudrost« (I Kor. 1, 18—24).

Kakva bi se promjena opazila kad bi svi na odgovornim položajima shvatili da rade pred očima Boga koji sve vidi. Ono što je sad potrebno, to je djelovanje Svetog Duha na um i srce. Bez toga će naši napori biti bezuspješni. Ako nas Duh izgrađuje i oblikuje, naše riječi i djela će otkriti usrdnu zahvalnost.

Značenje liječničko-misionarskog rada

Veoma je potrebno da se povećava poznavanje svake grane zdravstvene reforme. Oni koji su imali prednost da čuju istinu moraju trubi dati određen zvuk kad objavljuju vijest Trećeg anđela. Treba se prihvatiti naročitih grana djela, kao što je liječničko-misionarski rad. Taj rad treba uskladiti s viješću evanđelja za ovo vrijeme. Istinski liječničko-misionarski rad je ostvarenje evanđelja u praksi. Oni koji nisu u stanju uvidjeti značaj ovog djela ne smiju se osjećati ovlaštenima da kontroliraju nijednu njegovu fazu sve dok ne budu shvatili njegovo značenje.

Želim odlučno reći da je Gospod kroz liječničko-misionarski rad učinio mnogo dobra, koristeći se našim vodećim liječnicima kao oruđem koje je On odredio. U liječničko-misionarskom radu nije sve bilo bez greške. Pojavile su se mnoge stvari koje su naškodile njegovoj svetosti. Ali će Gospod preuzeti nadzor nad svojim djelom i pobrinut će se da se ono ne izopači u ovoj svojoj grani. Djelo se neće iskvariti, ako se Zajednica probudi i zasvijetli, pokazujući da je došla njena svjetlost i da se nad njom pojavila slava Gospodnja.

Radnici na zdravstvenom polju treba da se očiste i posvete i oplemene. Oni se moraju uzdići

do najvišeg stupnja savršenstva i preobraziti se i uobličiti prema božanskom liku. Tada će shvatiti da se zdravstvena reforma i liječničko-misionarski rad moraju povezati sa propovijedanjem evanđelja.

Razlog zašto članovi Zajednice ne shvaćaju ovu granu djela leži u tome što se oni ne upravljaju prema svjetlosti niti idu korak po korak za svojim velikim Vođom. Liječničko-misionarski rad je od Boga i nosi Njegovo obilježje. Stoga neka ljudi ne ustaju protiv njega i neka ga ne pokušavaju voditi prema svojim nazorima.

Naša vijest je namijenjena cijelom svijetu. Iako se sredstva ne smiju ulagati samo u jednu granu djela tako da se vijest evanđelja ne može odnijeti novim poljima, s druge strane ne smije se ni na koji način omalovažavati liječničko-misionarski rad, niti se smije prikazivati kao neka niža vrsta rada. Svijet je velika bolnica, njegovi stanovnici su izopačeni i na sve strane prevladavaju patnje i nevolje. Gospod je našem glavnom liječniku dao zadatak da pomaže u pripremanju ljudi da bi opstali na veliki dan Božji. Ali on treba da radi pod nadzorom Božjim. U njegovom radu ima nekih pojava koje se moraju više prilagoditi načelima Glavnog radnika (Krista).

Uzrok oskudice u Zajednici

Onaj kome je dodijeljena neka dužnost u djelu za ovo vrijeme mora osjećati da na njemu počiva sveta odgovornost. Mi radimo za vječnost. Ako jedemo od kruha koji silazi s neba, bit ćemo slični Kristu po duhu i karakteru. Živimo u vijeku u kome ne smije biti duhovne besposlice. Svaka duša se mora napajati iz nebeske rijeke života. Često se postavlja pitanje: »Što je uzrok oskudice duhovne sile u Zajednici?« Odgovor je: »Članovi dopuštaju da se njihov duh odvрати od Riječi Božje.« Naše tijelo se izgrađuje od onoga što jedemo, a na sličan način i karakter naše duhovnosti ovisi o hrani koju dajemo svom umu«. Uzimajući tijelo Sina Božijeg i Njegovu krv dajemo svom umu i srcu pravu hranu.

Krist kaže: »Zaista, zaista vam kažem: koji vjeruje mene ima život vječni. . . Ja sam hljeb živi koji siđe s neba: koji jede od ovog hljeba živjet će vavijek; i hljeb koji ću ja dati tijelo je moje, koje ću dati za život svijeta . . . Koji jede moje tijelo i pije moju krv ima život vječni, i ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan: Jer je tijelo moje pravo jelo i krv moja pravo piće. Koji jede moje tijelo i pije moju krv stoji u meni i ja u njemu. Kao što me posla živi otac, i ja živim oca radi; koji jede mene i on će živjeti mene radi« (Ivan 6, 47—57).

Moramo biti u Kristu i Krist mora biti u nama, »jer mi smo Bogu pomagači«. Dužnost kršćanina je lična dužnost. Neka radnici Božji prestanu pronalaziti greške kod drugih, jer je to grijeh. Onako kako misle popraviti svoje suradnike, treba da poprave sebe. Njihova je prednost da žive u Kristu jedući kruh života. Oni koji tako čine imat će zdravo i sve veće iskustvo i pravda Božja će ići pred njima dok budu vršili djelo označeno u pedeset osmom poglavlju knjige proroka Izaije.

»Svakome svoj posao«

Moramo cijeniti svaku granu djela Božjeg. »I on je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne evanđeliste, a jedne pastire i učitelje. Da se sveti priprave za djelo službe, na sazidanje tijela Kristova« (Ef. 4, 11. 12). Ove riječi pokazuju da su potrebni različiti radnici i razna oruđa. Svatko ima drugačiju dužnost. Ni od koga se ne zahtijeva da radi posao drugoga, iako se nenaučeni trude da to čine. Bog je dao svakome prema njegovim sposobnostima i moći. Možda će netko pomisliti da mu njegov položaj daje pravo da zapovijeda drugim radnicima, ali nije tako. Ne poznajući njihov rad, on će širiti tamo gdje treba ograničavati, a ograničavati tamo gdje treba

širiti, zato što on vidi samo onaj dio vinograda u kojem sam radi.

Živite za Boga. Neka učenje Spasitelja postane sastavni dio vašeg života. Vaš put će biti osvjetljen jakom i jasnom svjetlošću. Imat ćete nebesko pomazanje i nećete se spoticati. Nemojte se toliko zanijeti radom koji vršite u jednom dijelu vinograda Gospodnjega da ne možete cijeniti ono što drugi rade u nekom drugom dijelu vinograda. Možda i oni savjesno koriste svoje talente da bi udvostručene vratili Bogu. Neka svatko dobro gleda svoj posao, vršeći ga potpuno, tako da nikakva mana ni mrština ne kvari njegovo savršenstvo. Tada prepustite Bogu da kaže: »Dobro, slugo dobri i vjerni! u malom bio si mi vjeran, nad mnogijem ću te postaviti; uđi u radost gospodara svojega« (Mat. 25, 23).

JEDINSTVO NAPORA

Cooranbong, N.S.W., Australija, 17. travnja 1899. Jednom liječniku u nevolji —

Dragi moj brate, meni je mnogo stalo do tebe i tvog djela i molim se da Gospod vodi moje pero dok ti pišem. Gospod te je učinio čovjekom svog izbora i anđeli Božji su bili tvoji pomagači. Gospod te je postavio na položaj koji zauzimaš, ne zato što si nepogrešiv, nego zato što želi da vodi tvoj um svojim Svetim Duhom. On želi da na sve s kojima dolaziš u dodir preneseš znanje o današnjoj istini. Tebi su povjerene ozbiljne dužnosti i zato ne smiješ ni na koji način dozvoliti da te upletu u poslove koji će umanjiti tvoj ugled među adventistima sedmog dana. Gospod te je izabrao da zauzmeš mjesto koje ti je On namijenio, da stojiš na čelu liječničkog poziva, ne povodeći se za utjecajem svijeta, nego da ti utječeš na druge. Svaki dan treba da budeš pod nadzorom Božjim. On je tvoj Tvorac, tvoj Iskupitelj. Djelo koje ti je On namijenio treba vršiti u zajednici s adventistima sedmog dana, a ne odvojeno od njih. Ti treba da budeš veliki blagoslov za svoju braću, prenoseći i na njih znanje koje ti je On dao.

Bog je radio kroz tebe i još uvijek želi da radi i ukazuje ti čast povjeravajući ti značajne dužnosti. »Mi smo Bogu pomagači« (1. Kor. 3, 9). On je voljan da upotrijebi tebe i mene, kao i svako ljudsko biće koje se posveti Njegovoj službi, ako se budemo potčinili Njegovom vodstvu. Svaki treba da stoji na svojoj kuli stražarnici, slušajući budno što mu Duh govori, imajući na umu da svaka njegova riječ i svaki postupak ostavlja utisak ne samo na njegov karakter, nego i na karakter onih s kojima je povezan.

Božja građevina

»Vi ste Božija njiva, Božija građevina« (1. Kor. 3, 9). Ova usporedba predstavlja ljudski karakter koji se mora razvijati korak po korak. Bog svakog dana radi na toj svojoj građevini, ugrađujući kamen po kamen, dok ona ne postane savršena, tako da može predstavljati sveti hram za Njega. Čovjek mora surađivati s Bogom. Svaki radnik treba da postane baš ono što mu je Bog namijenio da izgrađuje svoj život čistim, plemenitim djelima, kako bi na kraju njegov karakter postao skladna građevina, divan hram, cijenjen i od Boga i od ljudi. U toj građevini, pošto je Gospodnja, ne smije biti nijedne pukotine. Svaki kamen mora biti tačno postavljen, kako bi izdržao teret koji će doći na njega. Jedan pogrešno postavljen kamen utječe na cijelu građevinu. Bog opominje i tebe i svakog drugog radnika: »Pazi kako gradiš, kako bi tvoja građevina, osnovana na vječnoj Stijeni, izdržala probu bure i iskušenja. Postavi kamen na siguran temelj, kako bi bio spreman za dan probe i iskušenja, kada će se svi pokazati onakvima kakvi su.«

Hram od živog kamenja

Bog mi je ukazao na ovu opomenu kao naročito važnu za tvoje dobro. On te ljubi ljubavlju

koja je neizmjerana. On ljubi i tvoju braću u vjeri i radi s njima u istoj namjeri kao i s tobom. Njegova crkva na zemlji mora poprimiti božanske razmjere pred svijetom, kao hram sagrađen od živog kamenja koje daje odbljesak svjetlosti. Ona treba da bude svjetlost svijetu, kao grad na gori koji se ne može sakriti. Ona je izgrađena od kamenja koje je međusobno tijesno povezano i predstavlja čvrstu, solidnu građevinu. Svaki kamen nije istog oblika i razmjera. Neki je veliki, drugi mali, ali svaki ima svoje mjesto. A vrijednost svakog kamena je određena svjetlošću kojom odsjajiva. To je plan Božji. On želi da svaki Njegov radnik vrši svoju dužnost u djelu za ovo vrijeme.

Mi živimo u opasnostima posljednjih dana i moramo mudro razvijati svaku umnu i fizičku snagu, jer su sve one potrebne da bi Zajednicu učinile građevinom koja će otkrivati mudrost velikog Graditelja. Sposobnosti koje nam je Bog dao Njegov su dar i mi ih moramo pravilno iskorištavati tako da čine jednu savršenu cjelinu. Bog daje sposobnosti, snagu i um, a čovjek uobličava karakter.

Različita oruđa

Gospod je radio s tobom i osposobio te da izvršiš svoj udio kao radnik; ali ima i drugih radnika koji takođe treba da izvrše svoj udio kao Njegova oruđa. I oni čine dijelove tijela kao cjeline. Svi treba da se sjedine kao dijelovi velikog organizma. Zajednica Gospodnja je sastavljena iz živih, aktivnih ljudskih oruđa, koja snagu za rad primaju od Začetnika i Svršitelja svoje vjere. Oni se moraju razvijati usporedno s velikim djelom na kojem rade. Bog ti je povjerio tvoj zadatak. Ali On ima i druga oruđa i svakome od njih je dao njegov zadatak, kako bi svi posvećenjem istine postali udi Kristovog tijela, Njegovog mesa i Njegovih kostiju. Prikazujući Krista, mi radimo i za vrijeme i za vječnost; i ljudi, čak i oni koji nisu u vjeri uviđaju da smo bili s Isusom i da smo se od Njega naučili.

Istina je jedna

Narod Božji ne treba da bude u zabuni, bez reda i sklada, bez postojanosti i ljepote. Nesloga u narodu Božjem predstavlja veliko obeščaćenje za Boga. Istina je jedna. Ako želimo ispuniti Kristovu molitvu, moramo svakog dana razvijati jedinstvo koje Bog traži. Neslozi koja prijete da se ugnijezdi kod onih koji tvrde da vjeruju u posljednju vijest milosti koju treba odnijeti svijetu ne smije se dati mjesta, jer bi to bila strašna smetnja napretku djela Božjeg. Njegove sluge moraju biti jedno, kao što je Krist jedno s Ocem. Njihove sile, prosvijetljene, nadahnute i posvećene, moraju se sjediniti u jednu savršenu cjelinu. Oni koji ljube Boga i drže Njegove zapovijesti ne treba da se izdvajaju, nego da se čvrsto ujedine jedni s drugima.

Riječi ohrabrenja

Gospod ne zaboravlja svoje vjerne radnike. Imaj na umu da je naš život u ovom svijetu samo život putnika i došljaka, da je nebo dom u koji idemo. Imaj vjeru u Boga. Žao mi je ako su moje riječi ranile i povrijedile tvoju dušu; i ja sam takođe ranjena i povrijeđena. Naše djelo — neobično djelo, veliko djelo koje nam je Bog povjerio — veže nas srcem i dušom. Ne smiješ odložiti svoje oružje, nego ga moraš nositi do kraja. Kad te Gospod oslobodi, onda će doći trenutak da položiš svoje oružje kod Njegovih nogu. Stupio si u Njegovu vojsku da bi u njoj služio dok se bitka ne završi i ne smiješ uništiti svoj ugled i obeščastiti Boga bježanjem iz te vojske.

Neka ti Gospod otkrije mnoge stvari tako kao što su meni otkrivene. Sotona vreba priliku da

nanese sramotu djelu Božjem. Pokazana mi je opasnost u kojoj se nalaziš i također mi je pokazan tvoj anđeo čuvar koji te neprekidno čuva od tebe samog, održavajući te da ne doživiš brodolom svoje vjere. Dragi brate, podigni zastavu, podigni je i ne budi malodušan ni obeshrabren.

Vodećim ljudima u Generalnoj konferenciji i raznim misijama prenijela sam svjetlost koju mi je Bog dao — da se savjetuju s tobom; da se ne drže po strani, nego da ti pomažu kao svom suradniku; da je tebe Bog odredio da zauzmeš jedno povjerljivo mjesto i da ti je potrebna pomoć umjesto osude. U dubokoj želji da poravniš stazu svojim nogama, napisala sam ti najusrdnije riječi, ali nikad, nikad da bih te optužila ili osudila. O, neka Bog učini da uvidiš da se moje duboko interesovanje za tebe nije ni najmanje izmijenilo. Moja je iskrena želja da stojiš čvrsto u Bogu, nepokolebljivo, odano i vjerno. Znam da Gospod želi da dobiješ vijenac pobjede.

»Izišavši na visinu zaplijenio si plijen, i dade dare ljudima... I on je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne evanđeliste, a jedne pastire i učitelje, da se sveti pripreve za djelo službe, na sazidanje tijela Kristova; dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje sina Božijega, u čovjeka savršena, u mjeru rasta visine Kristove; da ne budemo više mala djeca, koju ljulja i zanosi svaki vjetar nauke, u laži čovječijoj, putem prijevare; nego vladajući se po istini u ljubavi da u svemu uzrastemo u onome koji je glava, Krist. Iz kojega je sve tijelo sastavljeno i sklopljeno svakijem zglavkom, da jedno drugome pomaže dobro po mjeri svakog uda, i čini da raste tijelo na popravljanje samoga sebe u ljubavi« (Ef. 4,8—16).

KRIST KAO POSREDNIK MOLITVE I BLAGOSLOVA

Balaclava, Viktorija, Australija, 25. ožujka 1898. Jednom liječniku u sanatoriju

Dragi brate, upravo sam primila tvoje pismo. Vidim da vodiš tešku financijsku borbu. Veoma mi je drago što nalaziš ohrabrenja u riječima: »Neka se uhvati za silu moju da učini mir sa mnom; učiniće mir sa mnom« (Iz. 27, 5). Imajmo vjere u Boga. Položimo svoje pouzdanje u Njega. Njemu je potpuno poznato stanje u kome se nalazimo i On će raditi u našu korist. On se slavi kad imamo povjerenja u Njega, kad Mu iznosimo sve naše nevolje. Krist kaže: »Što god zaištete u oca u ime moje, ono ću vam učiniti, da se proslavi otac u sinu« (Ivan 14, 13). Bezgranična su dobra i darovi koje nam Bog daje. Na prijestolu milosti nalazi se Onaj koji nam dozvoljava da Ga nazivamo Ocem.

»Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da ni jedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni« (Ivan 3, 16). Jehova nije smatrao da je plan spasenja savršen ako je prožet samo Njegovom ljubavlju. On je položio na svoj oltar jednog Posrednika odjevenog u našu prirodu. Kristovo je djelo da nas, kao naš posrednik, privede Bogu kao Njegove sinove i kćeri. On zastupa one koji Ga primaju. On je svojom krvlju platio za njih otkup. Na osnovu svojih zasluga On im daje vlast (pravo) da postanu članovi carske porodice, djeca nebeskog Cara. I Otac pokazuje svoju beskrajnu ljubav prema Kristu na taj način što prima i rado dočekuje Kristove prijatelje kao svoje prijatelje. On je zadovoljan učinjenim pomirenjem. Bog se slavi utjelovljenjem, životom, smrću i posredovanjem svog Sina.

U Kristovo ime se naše molitve uzdižu ka Ocu. Krist posreduje u našu korist i Otac nam otvara sva blaga svoje milosti da uživamo u njima i da ih dajemo drugima. »Tražite u moje ime«, kaže Krist. »Ja ne kažem da ću se moliti Ocu za vas, jer vas Otac sam ljubi. Koristite se mojim imenom. To će dati snagu vašim molitvama i Otac će vam dati bogatstvo svoje milosti. Tražite, dakle, i dobićete, da radost vaša bude ispunjena.«

Krist je spona između Boga i čovjeka. On je obećao da će lično posredovati. On svu snagu

svoje pravde stavlja na stranu molitelja. On se zalaže za čovjeka, a čovjek — kome je potrebna božanska pomoć — moli se za sebe u prisutnosti Božjoj, koristeći se utjecajem Onoga koji je dao svoj život za život svijeta. Kad mi pred Bogom pokažemo da cijenimo Kristove zasluge, to daje miomiris našim molitvama. Kad se približujemo Bogu preko Spasiteljevih zasluga, Krist nas privlači k sebi, grleći nas svojom ljudskom rukom, dok se svojom božanskom rukom drži prijestola Beskonačnog. U kadionicu u našim rukama On stavlja svoje zasluge, kao slatki miris da bi dao snagu našim molitvama. On obećava da će čuti naše pokorne molitve i uslišiti ih.

Da, Krist je postao posrednik molitve između čovjeka i Boga. On je također postao posrednik blagoslova između Boga i čovjeka. On je spojio božanstvo s čovječanstvom. Ljudi treba da surađuju s Njim radi spasenja vlastitih duša, a zatim da ulažu usrdne, ustrajne napore za spašavanje onih koji su na ivici propasti i smrti.

Moramo raditi sad, dok traje dan; jer dolazi noć u kojoj nitko ne može raditi. Ja sam veoma hrabra u Gospodu. Ima trenutaka kad jasno vidim da postojeće stanje naših skupština ne pomaže dušama, nego ih još ometa. Tada nailaze sati, a ponekad i dani velikog bola i tuge. Mnogi od onih koji poznaju istinu ne pokoravaju se Riječi Božjoj. Njihov utjecaj nije bolji od utjecaja ovog svijeta. Oni govore i postupaju isto kao i ovaj svijet. O, kako me boli srce kad pomislim da svojim nekršćanskim ponašanjem sramote Spasitelja! Međutim, kad prođu te samrtne muke, ja se više nego ikad zalažem za podizanje tih jadnih duša, kako bi se u njima otkrio lik Božji.

Moli se, da, moli se s nepokolebljivom vjerom i pouzdanjem. Anđeo Zavjeta, naš Gospod Isus Krist je Posrednik koji osigurava primanje molitava svih onih koji vjeruju u Njega.

RIJEČI OHRABRENJA

Cooranbong, N. S. W., Australija, 12. prosinca 1899. Liječničkom upravitelju sanatorija u Betl Kriku —

Dragi brate, ti govoriš kao da nemaš prijatelja. Međutim, Bog je tvoj prijatelj i sestra Vajt je tvoj prijatelj. Mislio si da sam izgubila povjerenje u tebe; ali, dragi brate, ja znam — kao što sam ti već ranije pisala — da te je Gospod postavio na veoma odgovoran položaj, jer si liječnik kome je Gospod dao znanje i razum, da bi mogao tvoriti pravdu i sud i da bi unio istinski misionarski duh u ustanovu koja je osnovana da predstavlja istinu nasuprot zabludi.

Dragi brate, Gospod te nije ostavio da se sam boriš sa svojim teškoćama. On ti je dao mudrost i milost kod Boga i kod ljudi. On je tvoj pomagač. On te je izabrao kao svoje oruđe, da uzdižeš istinu u sanatoriju u Betl Kriku, jer se ona ne uzdiže u medicinskim ustanovama ovog svijeta. Njegova je namjera da sanatorij u Betl Kriku bude poznat kao ustanova u kojoj se Gospod svakodnevno priznaje kao vladar svemira. On »radi što hoće s vojskom nebeskom i sa stanovnicima zemaljskim, i nema nikoga da bi mu ruku ustavio i rekao mu: što radiš?« (Dan. 4, 35).

Gospod je odredio da objavljivanje vijesti Trećeg anđela bude najuzvišenije, najveće djelo na svijetu u ovo vrijeme. On ti je učinio čast time što te je postavio na veoma odgovoran položaj u svom djelu. Ne smiješ odvojiti svoj utjecaj od propovijedanja evanđelja. U svaku granu svog rada moraš unijeti razumijevanje istine i pokoriti joj se. Položaj koji I i je Gospod odredio podređen je Njegovoj božanskoj vladavini. Moraš se učiti od Isusa, velikog Učitelja, i u svojim planovima i radu ugledati se na Njegov primjer. Bog ti mora biti na prvom mjestu i uvijek treba da se pokoravaš Njegovoj riječi. U tome će biti tvoja snaga.

Moraš biti vjeran liječnik ne samo tijela, nego i duša onih koji su povjereni tvojoj brizi. Da si

ispunio tu dužnost, iskorištavajući pravilno talente koje ti je Bog dao, ne bi radio sam. Upravljao bi Onaj koji nikada ne griješi. Samo sila Svetoga Duha može održavati duh blagim i prijatnim, krotkim i potčinjenim, osposobljavajući radnika da kaže pravu riječ u pravom trenutku.

Nisi bio besprijekoran. Često si gubio vlast nad samim sobom. Tada tvoje riječi nisu bile onakve kakve treba da budu. Ponekad si ispoljavao samovolju i pretjerano traženje. Međutim, kad si se trudio da savladaš samog sebe, anđeli Božji su surađivali s tobom, jer je Bog djelovao kroz tebe da bi uzdigao istinu i da bi joj osigurao časno priznanje u svijetu. Bog ti nije dao mudrost da bi se veličalo tvoje ime, nego da oni koje dolaze u sanatorij u Betl Krik ponesu sa sobom povoljne utiske o adventistima sedmog dana i da poštuju načela koja su temelj njihovog rada. Ova počast ti nije ukazana zbog toga što si pravedniji od svih ljudi, nego što Bog želi da te upotrijebi kao svoje oruđe.

Cilj Božji pri osnivanju sanatorija

Cilj Božji za sanatorij je bio da se u njemu misionari, učitelji i liječnici upoznaju s viješću Trećeg anđela koja tako mnogo obuhvaća. Anđeli Božji su morali biti vaša snaga u djelu koje je trebalo izvršiti, kako bi sanatorij u Betl Kriku bio poznat kao ustanova koja se nalazi pod naročitim nadzorom Božjim. Misionarski osjećaji i sklonosti koje su prevladavale u toj ustanovi, bili su posljedica djelovanja nevidljivih nebeskih predstavnika. Bog je rekao: »Smatrao sam za dobro da pokažem znake i čudesa. U sili svojoj borih se za slavu svog imena«. Mnogi su otišli iz sanatorija s novim srcem. Promijena je bila odlučujuća. Oni su, vrativši se svojim kućama, bili kao vidjela u svijetu. Čuli su se njihovi glasovi: »Hodite svi koji se bojite Boga, i pokazat ću vam što je učinio duši mojoj. Vidio sam Njegovu veličinu i okusio Njegovu dobrotu.«

Djelo koje obuhvaća cijeli svijet

Gospod mi je pokazao da će neprijatelj, kad god mu se za to pruži mogućnost, gurnuti djelo na pogrešan put da bi na taj način omeo njegovo napredovanje. Mnoga naša braća su ulagala novac u neki pothvat ne proračunavši koliko će to koštati i ne misleći o tome da li ima dovoljno sredstava da se započeto djelo završi. To je kratkovidnost. Ljudi nisu vidjeli da vinograd Gospodnji obuhvaća cijeli svijet.

Prihode od osnovanih sanatorija ne treba trošiti za izdržavanje brojnih grana rada za niže klase u našim pokvarenim gradovima. Veći dio sredstava koja su upotrijebljena na to trebalo je, prema Gospodnjoj namjeri, upotrijebiti za osnivanje ustanova u drugim zemljama koje još nije obasjala svjetlost zdravstvene reforme. U mnogim zemljama je trebalo podići zdravstvene centre koji ne bi bili lako skupi kao veliki sanatoriji u Americi. Na taj način bi se osnivale ustanove koje bi, kad same ojačaju, pružile podršku pri osnivanju ustanova u drugim mjestima.

Gospod nije jednostran. Međutim, Njegovi radnici su Ga pogrešno predstavljali. Ometano je ono što je trebalo učiniti u raznim dijelovima Njegovog vinograda, jer su ljudi koji se nalaze u središtu djela propustili da uvide kako mogu unaprijediti rad u udaljenijim dijelovima vinograda. U nekim dijelovima vinograda radilo se pretjerano. Na taj način se trošio novac koji je trebalo upotrijebiti na to da se omogući radnicima u dragim dijelovima vinograda da bez smetnji uzdignu zastavu istine u novim mjestima. Ne smije se zakidati nekim dijelovima vinograda da bi se sredstva olako upotrebljavala u drugim dijelovima.

Čovjek prosuđuje prema svom ograničenom razumu; a Bog gleda na osobine ploda, a zatim procjenjuje drvo. U ime Gospodnje pozivamo vas da razmislite o djelu koje treba da izvršimo i o načinu na koji ćemo ga izvesti. Svijet je vinograd Gospodnji koji treba obraditi.

Bog ne traži mnogobrojne ustanove, velike građevine i vanjsko ukrašavanje, nego skladnu akciju naroda od Njega izabranog, osobitog, dragocjenog i jedinstvenog naroda, čiji je život skriven s Kristom u Bogu. Svatko treba ostati na svom dijelu i na svom mjestu, vršeći pravilan utjecaj svojim mislima, riječima i djelima. Tek kad svi radnici Božji budu tako postupali, činit će djelo Božje jednu savršenu, skladnu cjelinu.

Riječ upozorenja

Bog želi da ga Njegove ustanove i Njegova izabrana djeca poštuju pokazujući svojstva kršćanskog karaktera. Djelo koje evanđelje nalaže kao misionarsko djelo je bitno i iskreno djelo koje sve većma svijetli dok ne bude pravi dan. Bog ne želi da vjera Njegovog naroda poprimi osobine i izgled one humane djelatnosti koja se danas naziva liječničko-misionarskim radom. Njegov narod ne treba pokopati sredstva i svoje sposobnosti u zapostavljenim i ozloglašanim predgrađima Njujorka i Čikaga. Božje djelo treba da ide pravim putem.

Mora se pokazati samoodricanje i samopožrtvovanje. Moramo raditi kao što je Krist radio, u jednostavnosti i smjernosti, u poniznosti i posvećenosti. Tako ćemo biti u stanju vršiti djelo koje će se razlikovati od svih ostalih misionarskih pothvata u našem svijetu.

Ima mnogo ljudi za koje se pretpostavlja da su izbačeni iz ponora u koji su bili pali, ali na koje se ne možemo osloniti kao na savjetnike, niti im se može povjeriti neki zadatak u djelu u ovim posljednjim danima. Neprijatelj je odlučio da pomiješa zabludu sa istinom. Da bi to postigao, on se koristi pokvarenim osobama na koje je utrošen toliki novac i trud, osobama iskvarenih prohtjeva uslijed stalnog popuštanja, zavedenih duša, rdavih i izopačenih karaktera, osobama podlih želja i navika koje obično misle na zlo. Karakter ovakvih se može preobraziti, ali kako je malo takvih kod kojih je rad doveo do trajnih rezultata!

Neki će se posvetiti istinom, ali će mnogi samo površno izmjeniti svoje običaje i svoj način života, misleći da su postali kršćani. Primili smo ih u članstvo Zajednice, ali oni predstavljaju veliku brigu i veliku nevolju. Sotona nastoji preko njih posijati u Zajednici sjeme zavisti, nepoštenja, kritiziranja i optuživanja. Tako on nastoji da iskvari i ostale članove Zajednice. Oni su još uvijek podložni onim željama koje su njima gospodarile još od djetinjstva, koje su ih nagonile da poruše sve pregrade i koje su ih gurnule u pokvarenost. O njima se govori kao o spašenima, ali vrijeme često pokazuje da ih rad učinjen za njih nije učinio poslušnom djecom Božjom. Čim uobraze da su zapostavljeni, oni počinju zamjerati i postaju osvetoljubivi. U njima se rađa ogorčenost, gnjev i zloba. Svojim riječima i duhom oni pokazuju da se nisu ponovo rodili. Skloni su niskim, čulnim uživanjima.

Nepouzdana su, nezahvalna, nesveti. Tako je sa svima koji se nisu stvarno obratili. I svaka od tih neobraćenih osoba prljavog karaktera, postaje uspješan radnik za sotonu, stvarajući neslogu i svađu.

Gospod je označio put kojim treba da idemo. Kao narod, mi se ne smijemo ugledati na sektu Vojska Spasa da ne bismo propali zajedno s njima. To nije djelo koje nam je Gospod povjerio, niti je naš posao da ih osuđujemo i govorimo protiv njih. U Vojsci Spasa ima dragocjenih i požrtvovanih duša. Prema njima treba da budemo blagi i ljubazni. Među njima ima poštenih duša koje iskreno služe Gospodu i koje će vidjevši veću svjetlost, napredovati i primiti cijelu istinu. Radnici Vojske Spasa trude se da spasavaju zapostavljene i unižene. Nemojte ih učiniti malodušnima. Međutim, Gospod je jasno odredio djelo koje adventisti sedmog dana treba da izvrše. Treba održavati sastanke pod vedrim nebom i pod šatorima, objavljujući istinu za ovo vrijeme. Treba da iznosimo određeno i odlučno svjedočanstvo. Naši govori moraju biti

jednostavni, da ih i djeca mogu razumjeti.

Pomaganje ili ometanje Gospoda

Među onima koji se žele posvetiti liječničko-misionarskom radu ima i takvih koji su u opasnosti da se povode za pogrešnim nazorima primljenim u svom ranijem odgoju. Oni treba da se vladaju prema načelima postavljenim u Riječi Božjoj, inače će njihovi raniji nazori ometati njihov rad. Ako budemo radili svim posvećenim silama koje nam je Bog dao, ako svoju volju budemo potčinjavali volji Božjoj, ako svakog dana raspinjemo svoje »ja«, tada će naš rad dati dobre plodove. Ići ćemo naprijed u vjeri, znajući da je naš Gospod obećao da će preuzeti djelo koje Mu je povjereno i da će ga izvršiti, jer On nikada ne griješi niti doživljava neuspeh.

Sluge Gospodnje su samo pristavi. Gospod će raditi preko njih kad Mu se budu potpuno predali i potčinili se djelovanju Svetog Duha. Kad se ljudi vjerom predaju u Gospodnje ruke, govoreći: »Evo mene, pošlji mene«, On će ih primiti u svoju službu. Ali ljudi ne smiju ometati Njegove planove svojim slavljudubivim izumima. Gospod je godinama imao parbu sa svojim narodom, zato što su se ljudi povodili za svojim vlastitim sudom i nisu se oslanjali na božansku mudrost. Radnici se moraju čuvati da ne stanu na put Gospodu, ometajući napredak Njegovog djela, misleći na to da je Njegova mudrost dovoljna da bi imali uspjeha u planiranju i ostvarivanju djela. Ako budu to učinili, Gospod će ispraviti njihove greške. On će svojim božanskim Duhom prosvijetliti i obučiti svoje radnike. On će sam stvoriti oruđa koja će ostvarivati Njegovo djelo prema Njegovoj volji.

Božja namjera s Njegovim radnicima

Ako se ljudi ponize pred Bogom, ako ne budu uzdizali svoj sud kao sveodlučujući, ako daju mogućnosti Gospodu da planira i radi, On će iskoristiti sposobnosti koje im je dao na način kojim će se slaviti Njegovo ime. On će očistiti svoje radnike od svake sebičnosti, odsjeći će loze koje se obavijaju oko nepoželjnih ciljeva i očistit će čokot tako da donese plod. Bog je veliki Vinogradar. Svom velikom cilju razvijanja i donošenja ploda On će potčiniti sve u životu onih koji rade zajedno s Kristom. Njegov je plan da svoje sluge osposobi za obilno donošenje roda, prilagođavajući ih liku Kristovom, i čineći ih sudionicima u božanskoj prirodi. On želi da svi pripadnici Njegovog naroda stvarnim iskustvom u istini evanđelja postanu istinski, pouzdani, djelotvorni misionari. On hoće da oni pokažu mnogo uzvišenija, svetlija i određenija dostignuća nego što su se pokazala u našim danima.

Lončar uzima glinu u ruke, obrađujući i uobličavajući je prema svojoj volji. On je mijesi i oblikuje, odvaja i ponovo spaja. Vlaži je i suši. Ostavlja je da leži neko vrijeme ne dirajući je. I kad poslane potpuno gipka, on produžava s radom i izrađuje od nje posudu. Najzad joj daje pravi oblik, ukrašava je i glača. Suši je na suncu i peče je u peći. Tako se dobiva sud prikladan za upotrebu. Tako i veliki Majstor (Tvorac) želi nas da uobliči. Mi smo u Njegovim rukama isto što i glina u rukama lončara. Ne smijemo pokušavati da vršimo posao lončara. Naš zadatak je da se prepustimo Velikom Majstoru da nas uobliči.

Potreba za mudrim savjetnicima

Gospod je odredio da liječnici u sanatorijumu budu vjerni stražari. Bog želi da kroz njih izvrši djelo koje se mora izvršiti u toj ustanovi. Oni treba da budu tvoji pomagači. Preko njih treba vršiti spasonosan utjecaj na napaćeno čovječanstvo.

Ali je tebi, pored suradnika, bio potreban savjet i dragih. Bile su potrebne svježe, nove misli,

jer nisu svi tvoji planovi imali Božju potvrdu. Ti si toliko utjecao na one koji su bili tvoji suradnici u liječničko-misionarskom radu dok niste i ti i oni postali kao ljudi zalutali u magli i bespuću.

Gospod mi je pokazao da ćeš doći u iskušenje da liječničko-misionarski rad učiniš nezavisnim od Zajednice. Ali taj plan nije bio ispravan. Pokazano mi je da ne možeš planirati kao što si činio do sada niti ostvarivati svoje ideje, a da time ne naškodiš sebi i djelu Božjem.

Božanski pomagač

Brate moj, ti si kao kirurg morao liječiti najkritičnije slučajeve i ponekad te je obuzimao strah. Da bi izvršio te teške dužnosti, znao si da se mora brzo raditi i da se ne smije učiniti nijedan pogrešan pokret. Koliko si puta morao s jednog zadatka otići odmah na drugi! Tko je bio pored tebe dok si vršio te kritične operacije? Tko je u ovim krizama čuvao tvoj mir i tvoju prisebnost, tko ti je davao sigurno oko, brzinu, oštromnost, vještu preciznost, brzinu odlučnost i jake živce? Gospod Isus ti je slao svog anđela da bude pored tebe upućujući te kako treba da radiš. Tvoju ruku je vodila jedna druga ruka. Isus je rukovao tvojim instrumentima, a ne ti sam. Ti si ponekad osjetio ovo, te bi odjednom postajao čudesno spokojan. Nisi se usuđivao prengliti, ali si ipak radio brzo, znajući da se nijedan trenutak ne smije izgubiti.

Gospod ti je dao veliki blagoslov. Bio si vođen božanskom rukom. Drugi koji nisu znali da te vodi Svemogući pripisivali su tebi svu slavu. Čuveni liječnici su prisustvovali tvojim operacijama i hvalili tvoju vještinu. Tebi je to godilo. Bog te je veoma počastvovao, ali ne da bi se slavilo tvoje ime, nego Njegovo. Ali ti nisi uvijek bio u stanju izdržati pogled Nevidljivog. Želio si se istaći i nisi se uvijek potpuno oslanjao na Boga. Nisi bio spreman poslušati savjete slugu Gospodnjih. Mnoge stvari si planirao po svom ličnom mišljenju. Gospod želi da poštuješ propovjednike evanđelja. Baš u ono vrijeme kad ti je bilo potrebno jasno shvaćanje, kako ne bi gledao samo jednu granu djela, nego sve, izabrao si za savjetnike ljude koji su bili pod Božjim ukorom. Bio si spreman povezati se s njima pod uvjetom da podrže tvoje prijedloge.

Da si u molitvi i posvećenosti tražio mudrost od Gospoda i da si se prepustio Njegovom vođstvu, ne bi započinjao mnoge pothvate koji nisu pokrenuti voljom Božjom, nego ljudskom. Tebi je povjerena određena dužnost. Međutim, ti si zapostavljao vrlo značajne stvari da bi se, brzopleto i bez savjeta Gospodnjeg ili svoje braće, posvećivao beznačajnim pitanjima. Tvoja braća su te mogla savjetovati, ali ti si odbacivao svaku riječ koja je bila suprotna tvojim planovima. Stoga si zapao u težak položaj. Da si se zadržao na djelu koje ti je namijenjeno, Bog bi ti, kao svom suradniku, dao još više uspjeha.

Gospod želi da se složiš s drugima. Ako se ponekad Njegove sluge nisu slagale s tobom, to je baš bilo ono što je Bog tražio od njih. Ali si ti tako primio njihove savjete, da su oni poslije šutjeli kada je trebalo govoriti. Bog želi da oni koje je postavio na odgovorne položaje čine pravdu i sud u svakoj mudrosti.

Tereti koje Gospod nije dao

Gospod ti je povjerio djelo koje ne treba vršiti u naglosti, nego spokojno i oprezno. Gospod nikada ne nagoni ljude na prengljene i nepromišljene postupke. Ali ti si primio na sebe mnoge odgovornosti koje ti Gospod, milostivi Otac, nije namijenio. Na tebe navaljuju jedna za drugom dužnosti koje ti On nikada nije dao da vršiš. Njegove sluge nikada ne smiju ostaviti jedan posao nedovršenim da bi se prihvaćali drugog. Onaj tko radi spokojno i u strahu Božjem neće nikada raditi nasumice, bojeći se da će nešto omesti usvojeni plan.

Gospod nije stavio na tebe sve terete koje si nosio. Cijelo polje osjeća posljedice tvoje preopterećenosti. Da si ostao pri zadatku koji ti je namijenjen, radeći za one do kojih Gospod pomoću sanatorija želi doprijeti sa sadašnjom istinom, s Njegovom viješću koju moramo objaviti svijetu, mnogo bi više postigao u upoznavanju ljudi na visokim položajima s izabranim narodom Božjim. S mnogo više uspjeha pokazali bi se putevi, djela i sila Božja. Sanatorij treba da bude Njegov svjedok za istinu koja uzdiže i oplemenjuje. Gospod te je, brate moj, učinio svojim časnim oruđem. On ti nikada nije stavio u dužnost nijedan zadatak koji bi omeo tvoj rad u ustanovi koja mora svjedočiti za istinu i izvršiti jedno djelo za Boga, osvjetljujući put tisućama ljudi.

Ti treba da radiš na jednom svetom i velikom djelu. Ako budeš vjerno ostao pri zadatku koji ti je namijenjen, vještina koja ti je data omogućit će ti da radiš brzo, a da nikada ne izgleda kao da si u nekoj grozničavoj žurbi. Ako otvoriš oči, vidjet ćeš u kakvoj su velikoj oskudici misionarska polja. Vidjet ćeš da radnici u njima nailaze na smetnje pri svakom koraku, dok se novac Gospodnji troši na domaće pothvate i ustanove, tako da je izgubljena iz vida vijest koju treba objaviti svijetu.

Bog poziva ljude različitih sposobnosti da budu Njegovi suradnici. Jedan čovjek nije ovlašten da prima na sebe suviše odgovornosti. Gospod želi da liječnik od koga toliko mnogo zavisi bude tako prisno povezan s Njim, da se njegov duh ne uzbuđuje beznačajnim stvarima. On želi da ti, neometan neznatnim stvarima, budeš jedan od najdjelotvornijih radnika u liječničkom pozivu, znajući da pored sebe imaš Savjetnika koji te podržava i hrabri, dajući spokojstvo i mir tvojoj duši. Grozničavost uma i nesigurnost duha mogu učiniti ruku nesigurnom. Kad se Krist dotakne liječnikove ruke, ona postaje vitalna, pouzdana i snažna.

Pišem ti kao što bi majka pisala svome sinu. Željela bih ti pomoći ako mogu. Došla bih da te lično vidim, kad bih osjećala svojom dužnošću da napustim djelo ovdje u Australiji, ali se ne usuđujem to učiniti. Gajio si nade i stvarao planove ne misleći na to kako ćeš dovršiti svoju kulu. Budući da poznam stvar, pošto mi je bilo dozvoljeno da vidim rezultate rada koji si primio na sebe, pozivam te da zastaneš i da promisliš. Bog pozna tvoju građu. On zna da si samo prah. Nema sumnje da će ti često biti potreban savjet, ne samo onih koji su te hrabрили da se posvetiš djelu koje smatraš tako značajnim, nego također i savjet onih ljudi što su danas u stanju jasnije nego ti sagledati posljedice koje će proizići iz nekih pothvata.

Nemoj odbacivati kao beznačajne opomene koje još ne shvaćaš. Ako budeš primio vijest opomene koja ti je poslana, bit ćeš spašen od mnogih iskušenja.

Izvod iz jednog pisma pisanog 1899. godine iz Wellingtona na Novom Zelandu —

Ne smijemo dozvoliti da naše brige i razočaranja nagrízaju našu dušu i da nas učine nestrpljivima i zlovoljnima. Ne dopuštajmo da dođe do svađe, do ogovaranja i rđavih misli, jer time vrijeđamo Boga. Brate moj, ako budeš otvorio svoje srce zavisti, zlobi i sumnjičenju, Sveti Duh neće moći boraviti u tebi. Teži za puninom koja je u Kristu. Radi kao što je On radio. Otkrivaj Njega svakom riječju i svakim svojim djelom. Svakodnevno ti je potrebno krštenje ljubavi koje je apostole u njihovo vrijeme učinilo jednodušnim. Ova ljubav donosi zdravlje tijelu, umu i duši. Okruži svoju dušu atmosferom koja jača duhovni život. Njeguj vjeru, nadu, hrabrost i ljubav. Neka u tvora srcu zavlada mir Božji. Tada ćeš biti u stanju izvršiti svoje obaveze. Sveti Duh će ti dati božansku djelotvornost, mirnu i sabranu dostojanstvenost i imat ćeš uspjeha u svim svojim naporima na ublažavanju ljudskih patnji. Time ćeš posvjedočiti da si bio sa Isusom.

DRAGOCJENOST BOŽJE RIJEČI

Oakland, Kalifornija, 13. lipnja 1901. Jednom liječniku i njegovoj supruzi —

Dragi brate i sestro, naše putovanje kući bilo je vrlo ugodno. Prisustvovala sam sastancima u mnogim mjestima. Iznenadila sam se kad sam u Indijanapolisu zatekla tako veliki broj vjernika. Tu sam dvaput govorila. Gospod mi je dao vijest za narod sličnu onoj vijesti koju sam primila u Betl Kriku zbog grešaka koje su se pojavile među nama. Narod je rado slušao i prihvatio riječ.

Ako se u našim redovima pojave zablude, nemojmo se zbog toga upuštati u prepirku. Treba vjerno objaviti vijest opomene i zatim odvrćati ljude od nestvarnih i pogrešnih nazora, prikazujući istinu nasuprot zabludi. Prikazivanje nebeskih stvari otr krit će umu načela koja su zasnovana na temelju trajnom kao vječnost.

Najbolju službu Učitelju vrše oni vjernici čija su kršćanska osvjedočenja postojana i čvrsta i karakter nepokolebljiv. Njih ne može ništa odvojiti od vjere. Njima je istina najdragocjenije blago.

Istina Božja nalazi se u Njegovoj riječi. Oni koji misle da moraju negdje drugdje tražiti sadašnju istinu treba da se ponovo obrate. Oni moraju ostavit' i svoje rđave navike i zle puteve i ponovo potražiti istinu kakva je u Isusu, kako bi zgrada njihovog karaktera bila u skladu s Kristovim poukama. I kad odbace svoje ljudske nazore i prime se dužnosti koju im je Bog odredio, kad se ugledaju na Krista i postanu slični obličju Njegovom, oni govore: »Bliže, moj Bože, k Tebi; sve bliže k Tebi«.

Imajući riječ Božju u ruci, mi se možemo korak po korak sve više približavati Isusu u posvećenoj ljubavi. Kad se Duh Božji bolje upozna, Biblija će biti primljena kao jedina osnova vjere. Narod Božji će primiti Riječ Božju kao lišće s drveta života, ona će mu biti dragocjenija od zlata žeženog u ognju i imat će silu da posveti, silu veću nego bilo koje drugo sredstvo.

Nagrada za vjerno proučavanje Riječi Božje

Krist i Njegova riječ su u savršenom skladu. Ako ih primimo i pokorimo im se, oni predstavljaju siguran put za sve one koji hoće da hode u svjetlosti kao što je Krist u svjetlosti. Kad bi narod Božji cijenio Njegovu riječ, mi bi smo imali nebo u Zajednici ovdje da zemlji. Kršćani bi bili željni i gladni da istražuju Riječ. Oni bi jedva čekali da im se pruži prilika da uspoređuju jedan dio Svetog Pisma s drugim i da razmišljaju o Riječi. Njima bi mnogo više stalo do svjetlosti Riječi Božje nego do novina, časopisa i romana. Njihova najveća želja bi bila da se hrane i napajaju onim što predstavlja tijelo i krv Sina Božjeg. A kao posljedica toga, njihov život bi se prilagodio načelima i obećanjima Riječi Božje. Njene pouke bile bi za njih lišće s drveta života. Ona bi u njima bila izvor vode koja teče u vječni život. Osvježavajući pljuskovi milosti okrijepili bi i oživili dušu i oni bi zaboravili sve muke i nevolje. Riječi nadahnuća bi ih osnažile i ohrabrile.

Propovjednici bi bili nadahnuti božanskom vjerom. Usrdnost bi bila obilježje njihovih molitava koje bi bile ispunjene božanskim osvjedočenjem u istinu. U sunčanoj svjetlosti neba zamor bi se zaboravio. Istina bi bila utkana u njihov život, a njena nebeska načela bila bi kao svježa, tekuća rijeka koja stalno gasi žeđ njihove duše.

Kristova filozofija je pravilo kršćanskog života. Čitavo biće je prožeto životvornim načelima neba. Poslovne sitnice na koje toliki ljudi troše svoje vrijeme dobivaju svoje pravo mjesto pred zdravom, posvećujućom biblijskom pobožnošću.

Biblija, i samo Biblija može dovesti do tog povoljnog rezultata. Ona je mudrost i sila Božja i djeluje sa svakom silom na srce koje je voljno da je primi. O, kakve bismo visine mogli dostići

kad bi srno svoju volju uskladili sa voljom Božjom! Sila Božja nam je potrebna, ma gdje se nalazili. Zajednica je slaba i ravnodušna zbog površnosti koja je opterećuje. Otac, Sin i Sveti Duh čeznu i žude za kanalima preko kojih će saopćiti svijetu božanska načela istine.

Mogu se pojaviti umjetne svjetlosti, tvrdeći da dolaze s neba, ali one ne mogu blistati kao zvijezda svjetlosti, kao zvijezda nebeskog sjaja, niti mogu dovesti putnika i stranca u grad Božji. Lažne vijesti će zauzeti mjesto istinskog i pravog vidjela i mnoge duše će za izvjesno vrijeme biti obmanute, ali Bog zabranjuje da se tako nešto dogodi nama. Prava božanska svjetlost sada blista i osvjetlit će duše čiji su prozori otvoreni prema nebu.

DJELO ZA OVO VRIJEME

Sv. Helena, Kal., 25. lipnja 1903. Liječnicima u našem sanatoriju —

Draga braćo, oni koji se nalaze na odgovornim položajima u djelu Božjem prikazani su kao stražari na zidovima Siona. Bog ih poziva da zatrube u trubu i viču, glasno upozoravajući ljude na opasnost, da svi jasno čuju. Dan nevolje, pustošenja i zatiranja dolazi na sve one koji čine bezakonje. Ruka Gospodnja će naročito teško pogoditi stražare koji narodu nisu jasno izložili njegove obaveze prema Onome čije smo svi vlasništvo po stvaranju i po iskupljenju.

Draga braćo, Gospod vas poziva na strogo ispitivanje srca. On vas poziva da istinu »ukrašavate« svojim svakodnevnim životom i svojini postupcima. On traži od vas vjeru koja radi kroz ljubav i pročišćava dušu. Za vas je veoma opasno da se igrate sa svetim zahtjevima savjesti i da pružite primjer koji će druge navesti na zao put.

Kršćani, ma kuda išli, treba da nose i šire slatki miris pravde Kristove, pokazujući da se odazivaju pozivu: »Naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim« (Mat. 11, 29. 30). Da li svakodnevno učite u školi Kristovoj kako ćete odbaciti sumnju i kako ćete prema svojoj braći postati iskreni i plemeniti, radi vas samih i radi Krista?

Sadašnja istina vodi naprijed, sve više k nebu, i okuplja nevoljne, potlačene, patnike i odbačene. Treba privesti stadu sve koji žele doći. U njihovom životu mora doći do preobražaja koji će ih učiniti članovima carske obitelji, djecom nebeskog Cara. Kad čuju vijest istine, ljudi i žene će biti navedeni da prime subotu i da se putem krštenja ujedine sa Zajednicom. Svetkujući subotu kao uspomenu na stvaranje, oni treba da prime Božji znak (pečat), i saznaju da pokoravanje zapovijestima Božjim znači vječni život.

Novac i revan rad mogu se sa sigurnošću ulagati u takvo djelo, jer je to djelo koje će opstati. Tako se oni koji su bili mrtvi u grijehu udružuju sa svetima i posaduju s Kristom na nebesima. Njihove noge se postavljaju na siguran temelj. Oni se osposobljavaju da dostignu čak i najvišu visinu vjere, jer su kršćani poravnali stazu za njihove noge, »da ne svrne što je hromo«.

Svaka skupština treba da se zalaže za one koji propadaju u njenim vlastitim granicama, kao i za one izvan njenih granica. Članovi treba da blistaju kao živo kamenje u hramu Božjem, odražavajući nebesku svjetlost. Ništa ne smije biti napravljeno površno, slučajno, nepromišljeno. Da bi se spasile duše sa ivice propasti i smrti nije dovoljno samo pomoliti se za pijanca i smatrati ga spašenim samo zato što on plače i priznaje porok svoje duše. Bitka se mora stalno i neprekidno voditi.

Članovi svake skupštine moraju zalaganje za one koji se nalaze u njihovom susjedstvu smatrati svojom posebnom dužnošću. Svaki onaj koji tvrdi da stoji pod Kristovom zastavom mora smatrati da je stupio u zavjetni odnos s Bogom da bi vršio djelo Spasitelja. Onima koji se prihvaćaju tog djela ne treba da dosadi činiti dobro. Kad iskupljeni budu stigli pred Boga, među njima će se nalaziti dragocjene duše koje će spominjati imena onih što su ulagali vjerne i strpljive

napore njih radi, preklinjući ih i usrdno nagovarajući da se sklone u Tvrđavu. Tako će biti nagrađeni oni koji su u ovom svijetu bili Božji pomagači.

Propovjednici popularnih crkava neće dozvoliti da se istina objavljuje narodu s njihovih propovjedaonica. Neprijatelj ih potiče da se s ogorčenjem i lukavošću protive istini. Izmišljaju se laži. Ponavlja se Kristovo iskustvo sa židovskim poglavarima. Sotona se trudi da zamrači svaki zrak svjetlosti kojim Bog obasjava svoj narod. On danas radi kroz propovjednike kao što je u vrijeme Krista radio kroz svećenike i poglavare. Zar će se oni koji poznaju istinu pridružiti sotoni, da bi pravili smetnje, stvarali zabunu i odbacili one koji se trude da rade onako kako je Bog odredio radi napretka Njegovog djela, da uzdignu zastavu istine u nerasvjetljenim oblastima?

Naša vijest

Vijest Trećeg anđela, uključujući i vijesti Prvog i Drugog anđela, predstavlja poruku za ovo vrijeme. Zastavu na kojoj je ispisano »Zapovijesti Božje i vjera Isusova« treba visoko uzdići. Svijet će uskoro, kad prijeđe granice u gaženju Božjeg zakona, biti suočen s velikim Zakonodavcem. Sad nije vrijeme da gubimo iz vida veliki ishod koji je pred nama. Bog poziva svoj narod da Njegov zakon učini velikim i slavnim.

Kad su pjevale zajedno zvijezde jutarnje i svi sinovi Božji klicali od radosti, subota je data čovjeku kako bi se uvijek sjećao da je Bog za šest dana stvorio svijet On je počinio u sedmi dan, blagosiljajući ga kao dan svog odmora i poklonio ga je bićima koja je stvorio da bi se sjećali Njega kao pravog i živog Boga.

Bog je svojom moćnom silom, i pored faraonovog protivljenja, izbavio svoj narod iz Egipta, kako bi mu omogućio da drži zakon koji je bio dat još u Edenu i doveo ga na Sinaj da bi čuo proglašenje tog zakona.

Objavljujući sinovima Izraelovim deset zapovijesti vlastitim glasom, Bog je time pokazao njihovo značenje. On je u strahovitoj veličanstvenosti pokazao svoju uzvišenost i autoritet kao Vladar svijeta. Bog je to učinio da bi svom narodu živo utisnuo u sjećanje svetost svog zakona i važnost pokoravanja istom. Sila i slava ispoljene prilikom objavljivanja tog zakona pokazuju koliko je on važan i značajan. To je vjera koju je Krist, naš Iskupitelj, jedanput dao svetima govoreći sa Gore sinajske.

Znak našeg srodstva s Bogom

Svetkovanjem subote sinovi Izraelovi su se razlikovali od svih drugih naroda. »Ali subote moje čuvajte, — rekao je Krist — jer je znak između mene i vas od koljena do koljena, da znate da sam je Gospod koji vas posvećujem. To je znak između mene i sinova Izraelovih do vijeka; jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, a u sedmi dan počinu i odmori se.« »Zato će čuvati sinovi Izraelovi subotu, praznujući subotu od koljena do koljena zavjetom vječnim« (2. Mojs. 31, 13. 17. 16).

Subota je znak srodstva koje postoji između Boga i Njegovog naroda — znak da su oni Njegovi poslušni podanici, koji drže Njegov sveti zakon. Svetkovanje subote je način koji je Bog odredio da bi se sačuvalo znanje o Njemu i da bi se Njegovi odani podanici razlikovali od prestupnika.

To je vjera koja je jedanput dana svetima, koji u moralnoj sili stoje pred svijetom, čvrsto čuvajući tu vjeru,

Pri objavljivanju vijesti Trećeg anđela naići ćemo na protivljenje. Sotona će se služiti svim mogućim lukavstvima da bi onemogućio utjecaj vjere koja je jedanput dana svetima. »Mnogi će

poći za njihovijem nečistotama kojima će se huliti na put istine. I u lakomstvu loviće vas izmišljenijem riječima. Njihov sud odavno ne docni, i pogibao njihova ne drijema» (2. Petr. 2, 2. 3). Ali će usprkos protivljenju ipak svi čuti riječi istine.

Zakon Božji je temelj svake trajne reformacije. Jasnim, razgovjetnim jezikom moramo prikazati svijetu nužnost pokoravanja tom zakonu. Pokoravanje zakonu Božjem je najveći podstrek za marljivost, štedljivost, istinoljubivost i pravedan odnos među ljudima.

Zakon Božji mora biti odgojno sredstvo u obitelji. Na roditeljima leži najsvečanija obaveza da poštuju taj zakon, pružajući svojoj djeci primjer najčistijeg poštenja. Ljudi na odgovornim položajima, čiji utjecaj je dalekosežan, moraju budno paziti na svoje puteve i svoja djela, imajući uvijek pred sobom strah Gospodnji. »Početak je mudrosti strah Gospodnji« (Ps. 111, 10). Oni što revno slušaju glas Gospodnji i radosno se pridržavaju Njegovih zapovijesti, nalazit će se među onima koji će Boga vidjeti. »Zapovjedi nam Gospod da vršimo sve ove uredbe, bojeći se Gospoda Boga svojega, da bi nam bilo dobro svagda i da bi nas sačuvao u životu kao što se vidi danas. I biće nam pravda, ako uzdržimo i ustvorimo sve zapovijesti ove pred Gospodom Bogom svojim kako nam je zapovijedio« (5. Mojs. 6, 24. 25).

Mi koji vjerujemo u istinu dužni smo da prikažemo svijetu nepromenljivost zakona Božjeg. Zavjet učinjen s Bogom obavezuje sve propovjednike i učitelje, liječnike i bolničarke, da ističu važnost i značaj pokoravanja Njegovom zakonu. Mi se moramo raspoznavati i odlikovati kao narod koji drži Božje zapovijesti. Gospod je izričito rekao da se jedno određeno djelo mora izvršiti za ovaj svijet. Kako će ono biti izvršeno? Trudimo se da pronađemo najbolji način, a zatim ispunimo volju Gospodnju.

Ovaj svijet je škola u kojoj se pripremamo za višu školu, ovaj život je pripremanje za budući život. Ovdje se moramo pripremati za ulazak u nebeske dvorove. Ovdje moramo primiti istinu, vjerovati u nju i provoditi je u djelo, sve dok ne postanemo spremni za dom sa svetima u svjetlosti.

Naše sanatorije treba osnivati s jednim određenim ciljem — s ciljem objavljivanja istine za ovo vrijeme. Njima treba tako upravljati da u pamćenju onih koji dolaze na liječenje ostane povoljan utisak o istini. Ponašanje svakog radnika treba da svjedoči u korist istine. Mi moramo objaviti svijetu vijest opomene i naša revnost i odanost službi Božjoj treba da svjedoče u korist istine.

ŠIRI PREGLED

Sv. Helena, Kalifornija, 30. listopada 1903. Zdravstvenim misionarima —

Krist, veliki Zdravstveni Misionar, došao je u naš svijet kao ideal svake istine. Istina nikada nije gubila svoju silu na Njegovim usnama, nikada nije stradala u Njegovim rukama. Iz Njegovih usta izlazile su riječi istine sa svježinom i silom jednog novog otkrivenja. On je otkrivao tajne carstva nebeskog, iznoseći jedan za drugim dragulje istine.

Krist je govorio s autoritetom. Svaku istinu bitnu za ljude On je propovijedao s nepokolebljivom uvjerljivošću sigurnog poznavanja. Nikada nije govorio o nečem nestvarnom ili neobičnom, niti se neprirodno raznježavao. Nije iznosio izvještačeno dokaze niti ljudska mišljenja. Iz Njegovih usta nikada nisu izlazile zaludne priče niti lažne teorije zaodjevene divnim privlačnim riječima. Njegova izlaganja su otkrivala suštu istinu potvrđenu ličnom spoznajom. On je unaprijed vidio lažna učenja koja će se pojaviti u svijetu i nagovijestio ih je, ali ih nije

objašnjavao. Njegove pouke su se odnosile na nepromjenljiva načela Riječi Božje. Uzdizao je jednostavne; praktične istine koje su obični ljudi mogli shvatiti i unijeti u svoja svakodnevna iskustva.

Krist je mogao otkriti ljudima najdublje naučne istine. Mogao je objelodaniti tajne u koje su ljudi prodrli tek poslije vjekovnog truda i istraživanja. Mogao je najaviti naučne pojave koje bi do kraja vremena davale hranu mislima i podstrek pronalascima Ali to nije učinio. On nije nikada govorio da bi zadovoljio radoznalost niti da bi otvaranjem vrata ka svjetskoj veličini zadovoljio ljudsko slavljublje. U svim svojim učenjima Krist je misli ljudi dovodio u vezu s mislima Beskonačnoga. On nije upućivao ljude da proučavaju ljudske teorije o Bogu, Njegovoj riječi i Njegovim djelima. Učio ih je da vide Boga otkrivenog u Njegovim djelima, Njegovoj riječi i u Njegovom providenju.

Kristova pobjeda nad nevjerovanjem

Sin Božji, dok je bio na zemlji, bio je takođe i Sin čovječji; međutim, ipak je bilo trenutaka u kojima bi zasjala Njegova božanska priroda. Tako je bilo kad je rekao uzetom: »Ne boj se, sinko, opraštaju ti se grijesi tvoji« (Mat. 9,2).

»A ondje sjedahu neki od književnika i pomišljahu«, ne otvoreno, nego »u srcima svojim govoreći: ko je ovaj što huli na Boga? Ko može opraštati grijeha osim jednoga Boga?« (Marko 2, 6; Luka 5, 21).

»I videći Isus pomisli njihove reče: zašto zlo mislite u srcima svojim? Jer šta je lakše reći: opraštaju ti se grijesi; ili reći: ustani i hodi? Ali da znate da vlast ima sin čovječiji na zemlji opraštati grijeha. Tada reče uzetom: Ustani, uzmi svoj odar i idi doma« (Mat. 9, 4. 6).

Veliki Misionar i Iscjelitelj oprostio je grijeha uzetome i priveo ga Bogu kao čovjeka kome je oprošteno. Ali ga je i tjelesno iscijelio. Bog je svome Sinu dao silu vječnog prijestola. Iako je Krist istupao u vlastitoj ličnosti, On je istovremeno odsajivao svjetlošću koju Mu je davalo Njegovo počasno mjesto u sjaju vječnoga prijestola.

Jednom drugom prilikom, Krist je u molitvi zatražio: »Oče! proslavi ime svoje!« Kao odgovor, došao je glas s neba, govoreći: »I proslavio sam, i opet ću proslaviti« (Ivan 12, 28).

I kad taj glas nije pokrenuo ljude na pokajanje, kad sila koju je Krist ispoljavao u svojim silnim čudesima nije nagnala Židove da vjeruju, ine treba se čuditi što i danas nailazimo na ljude i žene koji zbog stalnog druženja s nevjernima dolaze u opasnost da ispolje isto nevjerovanje kao i Židovi, pokazujući istu izopačenost shvatanja.

Postala sam neizrecivo tužna kad sam promislila o onome što rai je otkriveno u pogledu stanja zajednice u Betl Kriku i ostalim središtima našeg djela u kojima je sjala velika svjetlost. Ranije, kad se ukazalo da nešto nije u redu, ljudi su shvatali da to zaista nije dobro, poslije čega je dolazilo priznanje, pokajanje i potpuna reforma. Ali u posljednje vrijeme nije bilo vjernih slugu da iskorjenjuju zlo koje je trebalo iskorijeniti. Zar da se onda čudio što vlada toliko duhovno sljepilo?

Oni koji su se posvetili propovijedanju evanđelja treba da se od Krista uče Njegovoj krotosti i smjernosti i da se potpuno obrate, kako bi svijetu mrtvom u grijehu i prijestupu, ličnim životom posvjedočili da su se ponovo rodili. I zdravstveno-misionarskim radnicima je također potrebno obraćenje. Kad budu obraćeni, njihov utjecaj će biti sila na dobro u ovom svijetu. Oni će biti spremni da prime savjet i pomoć od svoje braće, zato što su se posvetili istinom. Svakog dana će primiti s neba obilje blagodat i da bi je predavali drugima.

Svakom svom naimenovanom zastupniku Gospod upućuje poruku: »Zauzmi mjesto koje ti

dužnost nalaže i ustani odlučno za pravdu.« Poučena sam da kažem svima: »Potražite svoje mjesto. Nemojte se povoditi za čudnim mišljenjima ljudi koje Bog nije poučio. Krist čeka da vas uputi u ono što je nebesko, čeka da oživi vaše duhovno bilo za novu djelatnost. Nemojte uzvišenije zahtjeve budućeg, vječnog života podređivati običnim ovozemaljskim poslovima. »Ne možete Bogu služiti i mamoni« (Mat. 6, 24). Probudite se, braćo, probudite se.«

Ljudi ne shvaćaju veličinu evanđeoskog liječničko-misionarskog rada. Liječničko-misionarski rad na koji se pozivam obilježen je još u nalogu koji je Krist dao svojim učenicima pred samo svoje uznesenje: »Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji«, rekao je On »Idite dakle i naučite sve narode, krsteći ih va ime oca i sina i svetoga Duha. Učeći ih da sve drže što sam vam zapovijedio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka« (Mat. 28,18-20).

Ove riječi označavaju naše radno polje i naše djelo. Naše polje je cijeli svijet; naše djelo je propovijedanje istine radi koje je Krist došao na zemlju. Ljudima i ženama treba pružiti priliku da se upoznaju sa sadašnjom istinom, priliku da saznaju da je Krist njihov Spasitelj, da »Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jedinorodnoga dao da ni jedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni« (Ivan3, 16).

Opomena protiv centralizacije

Krist je svojim misionarskim djelom obuhvatio cijeli svijet i, prema otkrivenju koje mi je Gospod dao nije Njegov plan da se stvaraju velika središta, da se osnivaju ogromne centralizovane ustanove i da se novac prikupljen od našega naroda u svim djelovima svijeta utroši na izdržavanje nekoliko takvih ustanova, kad potrebe ovog vremena zahtijevaju da se nešto učini u mnogim mjestima, čim providenje za to otvori put. Naše ustanove treba osnivati u raznim mjestima po cijelom svijetu. Treba prvo ući u jedan, a zatim u drugi dio vinograda, dok se najzad sve ne obradi. Najveće napore treba uložiti tamo gdje je i potreba najveća. Ali mi ne možemo voditi ovu veliku borbu ako trošimo novac na pretjerane izdatke u nekoliko mjesta.

Sanatorij u Betl Kriku je prevelik. Bit će potreban veliki broj radnika koji će se brinuti za buduće pacijente. Da bi se u jednom liječničko-misionarskom centru postigao najbolji uspjeh u njemu bi moralo biti deset puta manje pacijenata nego što ih ima u ovoj ustanovi. Centre treba stvarati u svim gradovima koji nisu upoznati s velikim djelom koje po volji Gospodnjoj treba izvršiti da bi se svijetu objavila opomena da je kraj pred vratima. »Previše je nagomilano na jednom mjestu«, kaže Veliki Učitelj.

Oni koji su se osposobili za liječničko-misionarski poziv u stranim zemljama treba da idu tamo gdje se nadaju da će moći naći polje rada i otpočeti rad među narodom, učeći jezik u toku samog rada. Oni će se ubrzo uvjeriti da mogu poučavati narod jednostavnim istinama Riječi Božje.

Zapostavljeno polje u našoj blizini

U ovoj zemlji postoji jedno veliko neobrađeno polje. Pripadnici obojene rase, kojih ima na tisuće, pozivaju svakog istinskog i djelotvornog krišćana da im ukaže ljubav i pažnju. Oni ne žive u nekoj dalekoj stranoj zemlji i ne klanjaju se idolima od drveta i kamena. Oni žive među nama i Gospod nam je svjedočanstvima svog Duha više puta obraćao pažnju na njih, govoreći nam da su ta ljudska bića zapostavljena.

To veliko polje leži neobrađeno pred nama, tražeći svjetlost koju je Bog nama povjerio.

KRIST — NAŠ PRIMJER

Sv. Helena, Kal. 30. listopada 1903.

Ono što je najpotrebnije liječničko-misionarskim radnicima je vodstvo Svetog Duha. Um onih koji rade kao što je radio Krist, veliki Iscelitelj i Misionar, mora biti usmjeren na duhovne stvari. Ali svi koji rade u liječničko-misionarskom djelu ne uzdižu Boga i Njegovu istinu. Ne potčinjavaju se svi vodstvu Svetog Duha. Neki su na ovaj temelj donijeli drvo, sijeno i slamu — materijale koji neće moći izdržati kušanje ognjem.

Molim se Bogu da mi podari mudrost i silu kako bih vam prikazala što sačinjava evanđeoski liječničko-misionarski rad To je jedna velika i značajna grana djela koje nam je namijenjeno. Ali su mnogi izgubili iz vida čista i plemenita načela koja predstavljaju osnovu prihvatljivog liječničko-misionarskog rada. Prije godinu dana zapisala sam u svoj dnevnik slijedeće —

29. listopada 1902. Ovog jutra sam se rano probudila. Pošto sam se najusrdnije pomolila za milost i bistrinu uma, kako bi mogla dobro izraziti sve ono na što mi je bilo ukazano, napisala sam oko deset stranica pouka. Znam da mi je Gospod pomogao da stavim na papir značajne stvari koje treba predočiti Njegovom narodu.

Za vrijeme tog pisanja ja duboko osjećam, ali kad zapišem pouke, za moj um nastupa olakšanje, jer znam da ono što mi je bilo pokazano neće biti izgubljeno, iako to može iščeznuti iz mog sjećanja.

Samo oni koji shvaćaju da je križ središte nadanja ljudskog roda mogu razumjeti evanđelje koje je Krist učio. On nije došao na ovaj svijet ni u kom drugom cilju nego da stavi čovjeka u povoljan položaj pred svijetom i cijelim svemirom. On je došao da posvjedoči da pala ljudska bića vjerom u Njegovu silu i djelotvornost kao Sina Božjeg mogu postati sudionici božanske prirode. On je jedini mogao ostvariti pomirenje za grešnike i palom ljudskom rodu otvoriti vrata raja. On je uzeo na sebe ne prirodu anđela, nego prirodu čovjeka, i živio je u ovom svijetu neokaljan grijehom. »I riječ postade tijelo i useli se u nas puna blagodati i istine — i vidjesmo slavu njegovu, slavu kao jednorodnoga od Oca.« »A koji ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božji, koji vjeruju u ime Njegovo« (Ivan 1, 14).

Svojim životom i svojom smrću Krist nas uči da čovjek može postići sigurnost i pravu veličinu jedino pokoravajući se Božjim zapovijestima. »Zakon je Gospodnji savršen, krijepi dušu« (Ps. 18, 7).

Božji zakon je prijepis Njegovog karaktera On je bio dat čovjeku još u početku kao mjerilo poslušnosti. U slijedećim vijekovima taj zakon je izgubljen iz vida. Stotinama godina poslije potopa bio je pozvan Abraham i njemu je dato obećanje da će njegovi potomci uzdići zakon Gospodnji. Tokom vremena Izraelci su otišli u Egipat gdje su ih Egipćani surovo ugnjetavali mnogo godina. Pošto su proveli u ropstvu skoro četiri stotine godina, Bog ih je oslobodio čudesnim ispoljavanjem svoje sile. On se Egipćanima otkrio kao vladar svemira, veći od svih neznabožičkih božanstava.

Na Sinaju je zakon bio dat po drugi put. Gospod je u strašnoj veličini izgovorio svoje propise i svojim vlastitim prstom je urezao deset zapovijesti na kamene ploče.

Prolazeći kroz vijekove, vidimo da dolazi vrijeme kad se Božji zakon mora još jednom jasno otkriti kao mjerilo poslušnosti. Krist je došao da bi potvrdio svete zahtjeve zakona. Došao je da živi životom pokornosti zahtjevima tog zakona i da time dokaže neistinitost sotoninog tvrđenja prema kojem je čovjeku nemoguće držati zakon Božji. On je kao čovjek bio izložen iskušenjima i pobijedio je u sili koju Mu je Bog dao. Idući i čineći dobro, iscjeljujući sve one koje je sotona bio savladao, On je ljudima jasno prikazao karakter Božjeg zakona i prirodu svoje službe. Svojim

životom On je posvjedočio da je i nama također moguće da se pokoravamo zakonu Božjem.

Krist nije nikada skrenuo od vjernosti načelima zakona Božjeg. Nikada nije učinio ništa suprotno volji svoga Oca. On je pred anđelima, ljudima i demonima mogao izgovoriti riječi koje bi u svakim drugim ustima bile huljenje: »Ja svagda činim što je njemu ugodno« (Ivan 8, 29). Njegovi neprijatelji su ga progonili dan za danom pune tri godine, trudeći se da pronađu nešto što bi ukaljalo Njegov karakter. Uz pomoć svih sila zla sotona je uporno nastojao da Ga savlada, ali u Njemu nije mogao da nađe ništa čime bi se mogao koristiti. Čak su i đavoli morali priznati: »Ti si svetac Božji«.

Samopožrtvovanje

Da li bi ijedna riječ mogla tako snažno izraziti ljubav Božju prema ljudskom rodu kao što je izražena darom Njegovog jedinorodnog Sina radi našeg iskupljenja? Nevini je primio na sebe kaznu grešnika. »Jer Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni. Jer Bog ne posla sina svojega na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spase kroza nj. Koji njega vjeruje ne sudi mu se, a koji ne vjeruje već je osuđen, jer ne vjerova u ime jednorodnoga sina Božjega« (Ivan 3, 16-18).

Radi spasenja izgubljenog svijeta, Krist je dao sebe kao žrtvu ispaštanja. Izložio se onome što smo mi zaslužili, da bi smo mi dobili ono što je On zaslužio. Na Njemu je bio kar zbog naših grijeha u kojima nije imao nikakvog udjela, da bi smo se mi opravdali Njegovom pravdom, u kojoj nismo imali nikakvog udjela. Umro je smrću koja je nama bila namijenjena da bi smo mi primili život koji je bio Njegov. »Ranom njegovom mi se iscjelismo« (Iz. 53,5).

Krist je bio kušan u svemu kao i mi i to od strane onoga koji je nekada vjerno stajao pored Njega u nebeskim dvorovima. Pogledajte Sina Božjeg u pustinji iskušenja, u vrijeme najveće slabosti, pod naletom najtežih kušanja. Promatrajte Ga u godinama Njegove propovjedničke službe, napadanog silama zla sa svih strana. Pogledajte Ga u samrtnim mukama na križu. Sve to je On pretrpio nas radi.

Kristov zemaljski život, pun muka i žrtava, obasjavala je misao da sve ove Njegove muke neće biti uzalud Dajući svoj život za život ljudi, cilj Mu je bio da vrati svijet u poslušnost. Iako je prvo morao primiti krštenje krvlju, iako su grijesi svijeta morali biti položeni na Njegovu nevinu dušu, On je, radi radosti koja Ga je očekivala, pristao da primi na sebe križ, ne mareći za sramotu.

Razmislite o Kristovom opisu pravoga misionara: »Ko hoće za mnom da ide neka se odreće sebe i uzme križ svoj, i za mnom ide« (Marko 8, 34). Slijediti Krista, kao što je navedeno u ovim riječima, nije neko pretvaranje niti šala. Isus očekuje da Ga Njegovi učenici slijede, idući Njegovim tragom, da podnose kao što je On podnosio, stradajući kao što je On stradao i da pobijede kao što je On pobijedio. On brižno očekuje da vidi da li će Njegovi sljedbenici ispoljiti duh samopožrtvovanja.

Oni koji primaju Krista kao ličnog Spasitelja, koji pristaju da sudjeluju u Njegovim patnjama, da žive Njegovim životom samopožrtvovanja, da podnose poniženja Njega radi, shvatit će šta znači biti pravi zdravstveni misionar.

Kad bi svi zdravstveni misionari živjeli novim životom u Kristu, kad bi uzeli Njegovu riječ za svoj putokaz, mnogo bi jasnije shvatili što sačinjava pravi liječničko-misionarski rad. Taj rad će za njih imati jedan dublji smisao ako se budu bez ikakvih ogorčenja pokoravali zakonu koji je Bog svojim prstom napisao na kamenim pločama. Ovim je obuhvaćena i zapovijest o suboti, o kojoj je sam Krist govorio kroz Mojsija sinovima Izraelovim rekavši:

»A ti kaži sinovima Izraelovijem i reci: ali subote moje čuvajte, jer je znak između mene i

vas od koljena do koljena, da znate da sam ja Gospod koji vas posvjećujem... Zato će čuvati sinovi Izraelovi subotu, praznujući subotu od koljena do koljena zavjetom vječnim. To je znak između mene i sinova Izraelovih do vijeka» (2. Mojs. 31, 13. 16. 17).

Proučavajmo marljivo Riječ Božju, kako bi smo sa silom mogli propovijedati vijest koju treba objaviti u ovim posljednjim danima. Mnogi od onih na koje sija svjetlost Spasiteljevog samopožrtvovanog života ne žele živjeti u skladu s Njegovom voljom. Oni nisu voljni da žive životom požrtvovanja za dobro drugih, nego žele da uzdižu sebe. Za takve su istina i pravda izgubile značenje i svojim nekršćanskim utjecajem oni navode mnoge da napuste Spasitelja. Bog poziva istinske, revne radnike koji će se svojim životom suprotstaviti utjecaju onih koji rade protiv Njega.

Naloženo mi je da kažem svim liječničko-misionarskim radnicima: Slijedite svog Učitelja. On je Put, Istina i Život. On je naš uzor. Svi liječničko-misionarski radnici su dužni stalno se ugledati na Kristov život, — život nesebične službe. Svoj pogled oni stalno treba da upravljaju na Isusa, Začetnika i Svršitelja naše vjere. On je izvor svake svjetlosti, vrelo svih blagoslova.

Odlučnost u odbrani pravde

Bog poziva svoje radnike da u ovom vremenu bolesne pobožnosti i iskvarenih načela pokažu zdravu i djelotvornu duhovnost. Braćo moja i sestre moje, ovo Bog traži od vas. Svaki djelić svog utjecaja treba da upotrijebite na strani Kristovoj. Sad morate nazivati stvari njihovim pravim imenom i stati nepokolebljivo u odbranu istine kakva je u Isusu.

Svaka duša čiji je život skriven s Kristom u Bogu treba sada da stupi u borbu za vjeru koja je jedanput dana svetima. Istina se mora braniti i carstvo Božje isticati kao da je sam Krist lično na zemlji. Da je On ovdje, ukorio bi mnoge koji se, iako smatrani zdravstvenim misionarima, ne žele od Velikog Misionara i Iscjelitelja naučiti Njegovoj krotosti i poniznosti. Neki od onih koji zauzimaju visoke položaje u liječničko-misionarskom radu uzdižu sami sebe. Sve dok se ti ljudi ne oslobode želje za samopouzdanjem, neće biti u stanju jasno shvatiti karakter Kristov, niti će moći da rade kao što je On radio.

Kad bi članovi Zajednice potčinili svoj um kontroli Svetog Duha, duhovnost i misionarska aktivnost naših skupština i propovjednika bila bi na mnogo višem nivou. Članovi zajednice bi bili okrijepljeni vodom života, a radnici bi, radeći pod jednom Glavom, samim Kristom, otkrivali svog Učitelja u duhu, riječima i postupcima i poticali bi jedan drugoga da se što prisnije udruže i napreduju u radu na velikom, završnom djelu kome smo se posvetili. Došlo bi do ozdravljenja i porasta jedinstva i ljubavi, što bi bilo jedno svjedočanstvo svijetu da je Bog poslao svog Sina da umre radi iskupljenja grešnika. Božanska istina bi bila uzdignuta i svijetlila bi vidljivo kao goruća svjetlost, mi bismo je bolje razumjeli i bila bi još mnogo jasnija.

Probna istina za ovo vrijeme nije tvorevina nijednog ljudskog uma. Ona je od Boga. Ona je prava filozofija za one koji je prime. Krist je primio ljudsko tijelo da bismo se mi vjerom u istinu posvetili i izbavili. Neka se probude oni koji drže istinu u pravdi i neka, obučeni u pripravu evanđelja mira, pođu propovijedati istinu onima koji ne znaju za nju. Neka poravne »staze nogama svojim, da ne svrne što je hromo, nego još da se iscijeli«.

Sada se moramo ujediniti i istinskim liječničko-misionarskim radom pripremiti put za dolazak našeg Cara. Ali imajmo na umu da kršćansko jedinstvo ne znači da jedan čovjek mora izgubiti svoju ličnost u drugome, niti da razum jednog treba voditi i upravljati razumom drugog. Bog nije nijednom čovjeku dao vlast koju neki traže za sebe, bilo riječju bilo djelom Bog zahtijeva da svaki čovjek bude slobodan i da se upravlja prema uputama Njegove Riječi.

Napredujmo u poznanju istine, odajući svu hvalu i slavu Onome koji je jedno s Ocem. Tražimo najusrdnije nebesko pomazanje, — pomazanje Svetim Duhom. Neka naše kršćanstvo bude čisto i neka se sve više razvija, kako bismo najzad u nebeskim dvorovima bili proglašeni savršenima u Kristu.

»Eto ženika gdje ide, izlazite mu u susret« (Matej 25,6). Nemojte gubiti vrijeme u uzdizanju i ukrašavanju svojih žižaka. Ne gubite vrijeme u traženju savršenog međusobnog jedinstva. Moramo očekivati teškoće. Doći će iskušenja. Krist, vojvoda našeg spasenja, postao je savršen kroz stradanje. Njegovi sljedbenici će mnogo puta morati da se bore s neprijateljem i bit će izloženi teškim iskušenjima, ali ne smiju očajavati. Krist im upućuje riječi ohrabrenja: »Ne bojte se, jer ja nadvladah svijet« (Ivan 16, 33).

Slijedeći redovi opisuju borbu kršćanina:

»Mišljah da je staza kršćanska ka nebu Svijetla kao ljeto, radosna k'o zora Al' Ti mi pokaza put mračan, vrletan; Pun kamenja, trnja i teških napora. Sanjanih o slavnoj nagradi na nebu; Molih se za krunu života vječnog; Za palmovu granu, haljinu i vijenac, — Al' Ti mi ukaza na križ i na grob.«

IV BUDITE OPREZNI

»Pazite, stojte u vjeri, muški se držite. utvrđujte se. Sve da vam biva u ljubavi.«

POUKE IZ PROŠLOSTI

Centralizacija

Božja namjera je bila da se ljudi poslije potopa, da bi ispunili zapovijest datu Adamu, rasele po cijeloj zemlji, da je napune i da vladaju njom.

Ali kad se Njegovo potomstvo umnožilo, nastaje otpadanje. Oni koji su želeli da se oslobode ograničenja postavljenih u zakonu Božjem, odlučili su da se potpuno odvoje od obožavaoca Jehove. Odlučili su da svoju zajednicu održe čvrsto ujedinjenu u jednom tijelu i da osnuju monarhiju koja bi obuhvatila cijelu zemlju. Napravili su plan da u zemlji Senaru podignu jedan grad i u gradu kulu koja je imala da bude svjetsko čudo. Kula bi prema zamisli graditelja bila tako visoka da je nikakav potop ne bi mogao razoriti. Time su se mislili osigurati i postati nezavisni od Boga.

Njihov savez se rodio iz pobune protiv Boga. Stanovnici ravnice u zemlji Senaru stvorili su svoje carstvo da bi uzdigli sebe, a ne da bi slavili Boga.

Da su uspjeli, pojavila bi se jedna moćna sila, koja bi prognala pravdu i osnovala neku novu religiju. U svijetu bi bio uništen moral. Lažne teorije bi odvratile ljude od poslušnosti božanskim zapovijestima i zakon Jehove bi bio zapostavljen i zaboravljen. Ali Gospod nikada nije dozvolio da svijet ostane bez Njegovih svjedoka. I u to vrijeme bilo je ljudi koji su se klanjali Bogu i prizivali Ga. »O Bože«, vapili su oni, »odbrani svoju stvar od ljudskih planova i metoda«. »A Gospod dođe da vidi grad i kulu što zidahu sinovi čovječiji« (1. Mojs. 11, 5). On posla svoje anđele da namjere graditelja pretvore u ništa.

Kula je bila dostigla veliku visinu i radnici na njenom vrhu se nasu mogli sporazumijevati s onima iz podnožja. Zato su na raznim tačkama bili određeni ljudi koji su imali da primaju i dalje prenose drugima zapovijesti koje su se odnosile na potreban materijal i način rada. Dok su vijesti tako prelazile s jednog na drugog, jezik im je bio pometen, tako da je tražen materijal koji nije bio

potreban i primane upute koje su bile suprotne onima koje su bile izdane. Nastala je pometnja i nesloga. Graditelji nisu nikako bili u stanju objasniti što je dovelo do ovog nesporazuma, i ljutito su počeli okrivljavati jedan drugoga. Njihova pometnja se završila svađom i krvoprolićem, a nebeske munje su razbile gornji dio kule i oborile ga na zemlju. Ljudi su tako spoznali da postoji jedan Bog koji vlada na nebu i koji može zbuniti ljude, onemogućiti ostvarenje njihovih planova i time ih poučiti da su samo ljudi.

Bog može dugo imati strpljenja prema izopačenosti ljudi, dajući im mnoge prilike za pokajanje; ali On pozna sve njihove izume kojima se pokušavaju oduprijeti autoritetu Njegovog pravednog i svetog zakona.

Do tog vremena su svi govorili istim jezikom, a od tada su oni koji su se mogli međusobno sporazumjeti osnovali posebne grupe. Jedni pođoše na jednu stranu, a drugi na drugu. »I odande ih rasu Gospod po svoj zemlji« (1. Mojs. 11, 9).

Gospod i danas želi da se Njegov narod razide po cijeloj zemlji. Oni ne treba da stvaraju kolonije, nastanjujući se u jednom mjestu. Isus je rekao: »Idite po svemu svijetu d propovjedite evanđelje svakome stvorenju« (Marko 16, 15). Kad su učenici, povodeći se za svojim sklonostima, počeli u velikom broju ostajati u Jeruzalemu, bilo je dopušteno da ih snađu progoni, te su se rasuli po svim dijelovima lada naseljenog svijeta.

Našem narodu su godinama dolazile opomene i molbe da pođu u veliko Gospodnje polje žetve i da nesebično rade za duše.

Prenosim slijedeće odlomke iz svjedočanstava napisanih 1895. i 1899. godine: —

»Pravi misionarski radnici ne ostaju u jednom mjestu. Božji narod mora biti putnik i stranac na ovoj zemlji. Ulaganje velikih novčanih iznosa u izgradnju i podizanje djela na jednom mjestu nije po volji Božjoj. U mnogim mjestima treba osnivati naše ustanove. Škole i sanatorije treba podizati u mjestima u kojima danas sadašnja istina nije ničim zastupljena. Oni se ne smiju osnivati da bi se na njima zarađivalo, nego radi širenja istine. Treba kupovati zemljišta izvan gradova i na njima podizati škole u kojima će se omladina poučavati zemljoradnji i zanatima.

»Načela sadašnje istine moraju se sve više i više širiti. Ima ljudi koji na ovo gledaju s pogrešne tačke gledišta. Pošto je njima ugodnije da djelo bude skoncentrisano u jednom centru, oni odobravaju nagomilavanje svega u jednom središtu. Iz toga proizilazi veliko zlo. Mjesta kojima bi trebalo pomoći prepuštena su sama sebi.

»Što bih mogla reći našem narodu da bih ga navela da čini ono što će biti za njegovo sadašnje i buduće dobro? Hoće li se oni u Betl Kriku upravljati prema svjetlosti koju am je Bog dao? Hoće li se odreći sebe, ponijeti križ i poći za Isusom? Hoće li se pokoriti pozivu svog Vođe, napustiti Betl Krik d početi s djelom u nekom drugom mjestu? Hoće li poći u neosvijetljena mjesta na ovoj zemlji da bi propovijedali povijest o ljubavi Kristovoj, uzdajući se da će im Bog dati uspjeh?

»Božji plan nije da se naš narod nagomilava u Betl Kriku. Isus kaže: »Idite danas i radite u mom vinogradu. Napustite mjesto u kome niste neophodni. Uzdignite zastavu istine u gradovima i naseljima gdje se još nije čula vijest. Pripremite put za moj dolazak. I oni na putevima i među ogradama treba da čuju poziv.«

»Ako narod Božji, ispunjen misionarskim duhom, pođe da osniva centre Njegovog djela, da podiže sanatorije gdje se mogu liječiti i njegovati bolesnici i škole u kojima će omladina primiti pravilan odgoj, Bog će pustinju pretvoriti ti sveto mjesto.

»Neki su isticali da je korisno imati tako mnogo ustanova međusobno povezanih, tako da jedna bude oslonac drugoj, da se na taj način može pomoći onima koji traže obrazovanje ili

zaposlenje. To je u skladu sa ljudskim mišljenjem. Slažemo se s time da se s ljudske tačke gledanja pružaju mnoge prednosti centraliziranjem mnogih ustanova u Betl Kriku. Ali mi moramo imati mnogo šire poglede.«

Usprkos mnogobrojnim savjetima u suprotnom smislu, ljudi i dalje rade na tome da sve skoncentrišu na jedno mjesto, da potčine što više ustanova jednoj jedinoj kontroli. S ovim se prvo počelo u uređništvu »Pregleda i Glasnika« Zastranilo se prvo u jednom, a zatim u drugom. Neprijatelj našega djela je bio taj koji je navodio ljude da naš izdavački rad potčine jednom centralnom rukovodstvu u Betl Kriku.

Zatim se sve jače i jače ukorjenjivalo uvjerenje da će naš liječničko-misionarski rad dobiti veliki polet ako se sve naše zdravstvene ustanove i drugi pothvati na tom polju povežu međusobno i potčine kontroli liječničko-misionarskog udruženja u Betl Kriku.

Rečeno mi je da moram podići svoj glas protiv toga. Nad nama ne treba da vladaju ljudi koji nisu u stanju vladati sami sobom i koji nisu voljni da se potčine volji Božjoj. Nas ne treba da vode ljudi koji žele da njihova riječ bude vladajuća sila. Želja za vlašću je postala veoma primjetna i Bog je slao jednu opomenu za drugom, zabranjujući udruženje i spajanje. On nas je opominjao da se ne obavezujemo na izvjesne sporazume predložene od strane onih koji nastoje da steknu kontrolu nad postupcima svoje braće.

Odgojni centar

Gospodu nisu po volji izvjesne odluke donijete u Betl Kriku. On je rekao da se centraliziranjem ustanova u Betl Kriku drugim mjestima zakidaju svjetlost i pogodnosti. Bogu nije milo što se naša omladina iz svih krajeva zemlje poziva u Betl Krik da bi radila u sanatoriju i odgajala se. Ako to dozvolimo, bit ćemo krivi za zakidanje siromašnim poljima njihovog najdragocjenijeg blaga.

Kroz svjetlost datu u svjedočanstvima Gospod je pokazao da On ne želi da učenici napuštaju svoje domaće škole i sanatorije da bi se obrazovali u Betl Kriku. On nas je poučio da koledž premjestimo iz tog mjesta. To je učinjeno, ali ustanove koje su ostale nisu učinile svoju dužnost da bi pogodnosti koje su još uvijek skoncentrisane u Betl Kriku, podijelile s drugim mjestima. Gospod je pokazao svoje nezadovoljstvo time što je dozvolio da vatra uništi glavne zgrade tih ustanova.

Usprkos jasnim dokazima o Božjem providenju u tim uništavajućim požarima, neki među nama se nisu ustezali da olako uzmu tvrđenje da su te zgrade izgorjele zbog toga što su ljudi upravljali djelom na način koji Gospod ne može odobriti.

Ljudi su odstupali od pravih načela radi čijeg objavljivanja su osnovane ove ustanove. Oni nisu vršili ono djelo koje je Bog naredio da se izvrši kako bi se pripremio narod koji će »sazidati stare pustoline« i popraviti razvaline, kao što je rečeno u pedeset osmom poglavlju knjige proroka Izaije. U tom poglavlju se jasno kaže da je djelo koje treba da izvršimo liječničko-misionarsko djelo. To djelo treba izvršiti u svim mjestima. Bog ima vinograd i želi da se taj vinograd nesebično obrađuje. Nijedan njegov dio se ne smije zapustiti. Najzapuštenijim dijelovima potrebni su najbudniji misionari da bi izvršili djelo koje Sveti Duh preko Izaije ovako opisuje: —

»Nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene i da izlomite svaki jaram?« »Ako otvoriš dušu svoju gladnome, i nasitiš dušu nevoljnu; tada će zasjati u mraku vidjelo tvoje i tama će tvoja biti kao podne. Jer će te Gospod voditi vazda, i sitiće dušu tvoju na suši, i kosti tvoje krijepiće i bićeš kao vrt zaliven i

kao izvor kojemu voda ne presiše. I tvoji će sazidati stare pustoline, i podignućeš temelje koji će stajati od koljena do koljena, i prozvaćeš se: koji sazida razvaline i opravi puteve za naselje« (Iz. 58, 6. 10-12).

Imena svojega radi Bog neće dozvoliti da tvrdoglavi i nezavisni sprovode svoje neposvećene planove. On će ih pohoditi zbog iskvarenosti njihovih postupaka. »Nema mira bezbožnicima, veli Bog moj« (Iz. 57, 21). Ali u svom sudu Gospod će se opomenuti milosti. On kaže: —

»Jer se neću jednako preći niti ću se do vijeka gnjeviti, jer bi isčeznuo preda mnom duh i duše koje sam stvorio. Za bezakonje i lakomosti njegove razgnjevih se i udarih ga, sakrih se i razgnjevih se, jer razmetnuvši se otide putem srca svojega. Vidim puteve njegove, ali ću ga iscijeliti, vodiću ga i daću opet utjehu njemu i njegovijem koji tuže. Ja stvaram plod usnama: mir, mir onome ko je daleko i ko je blizu, veli Gospod, iscijeliću ga« (Iz. 57, 16-19).

»Jer bi isčeznuo preda mnom duh mog naroda«, kaže Gospod, »ako bih postupao s njim prema njegovom bezakonju. On ne bi mogao izdržati moje negodovanje i moj gnjev. Vidim izopačene puteve svakog grešnika. A onoga koji se kaje i stane činiti što je pravo, njega ću obratiti i iscijeliti, i dat ću mu opet svoju naklonost.«

Za one koji su obmanuti i zavedeni utjecajem neposvećenih ljudi, Gospod kaže: »Njihovi postupci nisu bili u skladu s mojom voljom. Ali, radi pravednosti moje stvari, radi istine, iscijeliti ću svakog tko proslavi moje ime. Svi pokajnici Izraelovi vidjet će spasenje moje. Ja, Gospod, vladam, i ispunit ću hvalom i zahvalnošću srca svih koji su blizu i daleko, i svih pokajnika Izraelovih koji su se držali puteva mojih«.

»Jer ovako govori visoki i uzvišeni, koji živi u vječnosti, kojemu je ime sveti: na Visini i u svetinji stanujem, i s onijem ko je skrušena srca i smjerna duha, oživljujući duh smjernijeh i oživljujući srca skrušenijeh« (Iz. 57,15).

KAKO TREBA ODGAJATI NAŠU OMLADINU

Kristov preteča Ivan Krstitelj je svoj prvi odgoj primio od svojih roditelja. Veći dio svog života proveo je u pustinji, kako ne bi pao pod utjecaj površne pobožnosti svećenika i rabina i kako ne bi primio njihova pravila i tradicije kojima je bilo iskvareno i umanjeno značenje istinskih načela. Tadašnji vjeroučitelji su bili u takvom duhovnom sljepilu da nisu raspoznavali vrline nebeskog porijekla. Toliko dugo su bili pod utjecajem gordosti, pakosti i zlobe, da su spise Starog zavjeta tumačili na način koji uništava njihov pravi smisao. Ivan je odlučio da se odrekne zadovoljstava i ugodnosti gradskog života i da se podvrgne strogoj disciplini pustinje. Sve čime je tu bio okružen poticalo ga je na navike jednostavnosti i samoodricanja. Neuznemiravan svjetskom bukom, tu je mogao proučavati pouke koje daje priroda, otkrivenje i providenje. Njegovi bogobojazni roditelji su mu često ponavljali riječi koje je anđeo uputio Zahariji. Od djetinjstva mu je bila predočavana njegova misija i on je prihvatio sveti amanet. Za njega je samoća u pustinji bila ugodno utočište od društva u kome su prevladale sumnje, nevjerovanje i nečistota. On nije imao povjerenje u vlastitu moć da se odupre iskušenju i izbjegavao je stalni dodir s grijehom da ne bi izgubio pojam o njegovoj grešnosti.

Međutim, Ivan nije proveo svoj život u neradu, u asketskoj sumornosti ili u sebičnoj usamljenosti. On je s vremena na vrijeme dolazio u društvo ljudi i pažljivo je promatrao što se događa u svijetu. Iz svog mirnog utočišta budno je pratio razvoj događaja. Sa viđenjem koje je obasjavao božanski Duh, Ivan je proučavao karaktere ljudi da bi znao kako da dopre do njihovih srca s nebeskom viješću.

Krist je živio životom istinskog zdravstvenog misionara. On želi da revno proučavamo Njegov život da bismo se naučili raditi kao što je On radio.

Njegova majka je bila Njegov prvi zemaljski učitelj. S njenih usana i iz zapisa proroka On je učio nebeske istine. Živio je u seoskoj kući i vjerno je i rado vršio svoju dužnost u nošenju domaćih tereta. On koji je bio Zapovjednik neba, čiju riječ su anđeli s radošću ispunjavali, sada je bio dobrovoljni, vrijedni sluga i ljubljani, poslušni sin. Naučio je zanat i vlastitim rukama je radio u drvodeljskoj radionici s Josipom. U jednostavnoj odjeći običnog radnika išao je ulicama malog grada, odlazeći i vraćajući se sa svog skromnog posla.

Kod ljudi toga doba vrijednost se cijenila prema vanjskom izgledu. Ukoliko je religija gubila svoju duhovnu moć, utoliko je dobivala u vanjskom sjaju. Odgojitelji tog doba težili su da uliju poštovanje putem vanjskog sjaja i upadljivosti. Život Isusov je svemu tome bio očigledna suprotnost. Njegov život je pokazivao bezvrijednost onih stvari koje su ljudi smatrali suštinom života. On nije težio za školama svog vremena, jer su one veličale sitne stvari a velike stvari omalovažavale. Njegov odgoj je poticao iz nebeskih izvora, iz korisnog rada, iz proučavanja Svetog Pisma i prirode i iz životnog iskustva — Božjih udžbenika, punih pouka za sve one koji im prilaze voljna srca, punog razumijevanja i otvorenih očiju.

»Dijete rastijaše i jačaše u duhu, i punjaše se premudrosti, i blagodat Božija bješe na njemu« (Luka 2, 40).

Tako pripremljen pošao je na svoju misiju, vršeći blagosloveni utjecaj u svakom trenutku svog dodira s ljudima, ispoljavajući moć preobražaja kakvu svijet nikada ranije nije doživio.

Riječi opomene

Živimo u vremenu koje je naročito opasno za omladinu. Sotona zna da će uskoro doći kraj svijeta i odlučio je da iskoristi svaku priliku da bi mlade uvukao u svoju službu. On će izmišljati mnoge vješte obmane da bi ih odvuкао na stranputicu. Moramo pažljivo razmotriti riječi opomene koje je napisao apostol Pavao: —

»Ne vucite u tuđemu jarmu nevjernika; jer šta ima pravda s bezakonjem ili kakvu zajednicu ima vidjelo s tamom? Kako li se slaže Krist s Belijarom? ili kakav dijel ima vjerni s nevjernikom? Ili kako se udara crkva Božija s idolima? Jer ste vi crkve Boga živoga, kao što reče Bog: useliću se u njih, živjeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod. Za to iziđite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se do nečistote, i ja ću vas primiti, i biću vam otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri« (2. Kor. 6, 1418).

Data mi je naročita svjetlost u vezi s pitanjem zašto možemo učiniti mnogo više za Učitelja osnivanjem mnogih malih sanatorija, nego podizanjem nekoliko velikih zdravstvenih ustanova. U velikim ustanovama sakupljaju se oni koji nisu naročito bolesni, nego samo kao izletnici traže odmor i zadovoljstvo. Njih moraju usluživati bolničarke i pomoćno osoblje. Mladi ljudi i mlade žene, koji su od svog najranijeg djetinjstva bili zaštićeni od svjetskog društva, dolaze na taj način u dodir s pripadnicima ovog svijeta iz svih slojeva i u manjoj ili većoj mjeri padaju pod utjecaj onoga što gledaju ili slušaju. Oni postaju slični onima s kojima se druže, gubeći pri tom jednostavnost i skromnost koje su kršćanski očevi i majke čuvali i njegovali pažljivim poukama i usrdnom molitvom.

Mi živimo usred opasnosti posljednjih dana. Mora se reći nešto odlučujuće da bi se naš narod upozorio na opasnost dopuštanja da djeca kojoj je potrebna roditeljska briga i pouka napuštaju svoju kuću i odlaze tamo gdje će doći u dodir s nevjernim pripadnicima ovog svijeta koji traže zadovoljstva.

U mnogim domovima otac i majka dozvoljavaju da djeca vladaju. Takva djeca, kad dođu u dodir s utjecajem suprotnim pobožnosti, nalaze se u mnogo većoj opasnosti od djece koja su naučila da slušaju. Pošto nisu stekla potrebnu disciplinu, takva djeca smatraju da mogu raditi kako im se sviđa. Da su naučena poslušnosti, to bi ih ojačalo da se suprotstave iskušenjima, ali njihovi roditelji im nisu dali takvo znanje. Kad takvi nedisciplinirani mladići i djevojke stupe u ogromnu ustanovu, u kojoj su mnogi utjecaji suprotni duhovnosti, oni se izlažu velikoj opasnosti i njihov boravak u takvoj ustanovi je štetan i za njih same i za ustanovu.

Naloženo mi je da opomenem roditelje čija djeca nemaju čvrstinu načela i čisto kršćansko iskustvo, da ne šalju svoju djecu u udaljena mjesta, gdje će boraviti mjesecima, a možda i godinama, i gdje će u njihov um biti posijano sjeme nevjerovanja. Sigurnije je i mnogo bolje slati takvu omladinu u škole i sanatorije koji se nalaze što je moguće bliže njenom domaćem ognjištu. Mladi koji izgrađuju svoj karakter treba da budu daleko od mjesta u kojima dolaze u dodir s velikim brojem nevjernika i u kojima su se snage neprijatelja snažno učvrstile.

Neka se upravitelji naših velikih sanatorija odlučno založe da kao pomagače u tim ustanovama zaposle starije osobe. U noćnom viđenju našla sam se u jednom velikom skupu na kome je razmatrano to pitanje. Onima koji su nameravali poslati svoju nediscipliniranu djecu u Betl Krik reče Onaj koji ima vlast: —

»Zar se usuđujete eksperimentirati s tim? Spasenje vaše djece je dragocjenije od obrazovanja koje mogu steći u tom mjestu gdje su stalno izložena utjecaju nevjernika. Mnogi koji dolaze u tu ustanovu nisu obraćeni. Oni su ispunjeni ohološću i ne održavaju vjerom stalnu vezu s Bogom. Mnogi mladi ljudi i žene koji njeguju te nevjernike nemaju dovoljno kršćanskog iskustva i lako upadaju u zamke koje su postavljene za njihove noge.«

»Šta se može učiniti da se odstrani to zlo?« upita neko od prisutnih. Govornik produži: »Pošto ste doveli sebe u taj opasan položaj, onda u toj ustanovi treba zaposliti kršćane i kršćanke zrelih godina i čvrstog karaktera koji će nasuprot tome vršiti pozitivan utjecaj. Provođenje takvog plana povećat će tekuće izdatke sanatorija, ali će predstavljati djelotvoran način da se sačuva tvrđava i da se omladina u ustanovi zaštiti od zaraznog utjecaja kojem je sada izložena.

Roditelji i staratelji šalžite djecu u škole čiji je utjecaj sličan utjecaju ispravnog domaćeg odgoja, li škole u kojima će ih učitelji voditi naprijed korak po korak i u kojima je duhovna atmosfera miris životni za život.«

Riječi opomene i pouke, koje sam napisala u pogledu upućivanja omladine u Betl Krik u svrhu osposobljavanja za službu u djelu Gospodnjem, nisu prazne riječi. Neki bogobožni mladi ljudi i žene izdržat će probu, ali mi ni one koji su najsavjesniji ne smijemo ostaviti bez naše brige i zaštite. Da li će omladina, koja je primila mudre pouke i odgoj od svojih pobožnih roditelja ostati i dalje posvećena istinom — to u velikoj mjeri zavisi od utjecaja na koji će, pošto napusti svoj dom, naići među onima od kojih očekuju kršćansku pouku.

Naređeno mi je da našoj braći i sestrama ponovim opomenu i pouku koje je Pavao uputio crkvi u Solunu: —

»Jer se već radi tajna bezakonja, samo dok se ukloni onaj koji sad zadržava. Pa će se onda javiti bezakonik, kojega će Gospod Isus ubiti duhom usta svojijeh, i iskorijeniti svjetlošću dolaska svojega; kojega je dolazak po činjenju sotoninu sa svakom silom i znacima i lažnijem čudesima, i sa svakom prijevarom nepravde među onima koji ginu; jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasli. I za to će im Bog poslati silu prijevare, da vjeruju laži; da prime sud svi koji ne vjerovaše istini, nego voljaše nepravdu« (2. Sol. 2, 712).

»A mi smo dužni svagda zahvaljivati Bogu za vas, braćo ljubazna Gospodu, što vas je Bog

od početka izabrao za spasenje u svetinji Duha i vjere i istine. U koje vas dozva evanđeljem našijem, da do bijete slavu Gospoda našega Isusa Krista. Tako dakle, braćo, stojte i držite uredbe kojima se naučiste ili riječju ili iz poslanice naše. A sam Bog naš Isus Krist, i Bog i otac naš, kojemu omiljesmo i dade nam utjehu vječnu i nad dobri u blagodeti, da utješi srca vaša i da vas utvrdi u svakoj riječi i djelu dobrome« »2. Sol. 2, 13-17).

Rujan, 1903. Razmišljajući o stanju djela u Betl Kriku, bojim se za omladinu koja tamo odlazi. Gospod mi je dao svjetlost da našu omladinu ne treba slati u Betl Krik radi obrazovanja i ta svjetlost niukoliko nije primijenjena. Činjenica da je sanatorij obnovljen ne mijenja ništa u ovome. Ono zbog čega je Betl Krik ranije bio neprikladno mjesto za obrazovanje omladine čini ga neprikladnim i danas, što se tiče utjecaja kome je ona tamo izložena.

Kad je došao poziv za iseljavanje iz Betl Krika, ljudi su govorili: »Ovdje smo se već potpuno sredili i sad bi nam bilo nemoguće da se selimo bez ogromnih troškova.«

Gospod je dopustio da vatra uništi najglavnije građevine u Betl Kriku, zgradu »Pregleda i glasnika« i sanatorij, tako da najglavniji razlog za ostajanje u tom mjestu više ne postoji. Njegova namjera je bila da naš narod, umjesto obnavljanja jednog velikog sanatorija, podiže druge u raznim mjestima. Ove manje sanatorije treba podizati tamo gdje se može osigurati zemljište za obrađivanje. Božja je volja da se s radom naših sanatorija i škola poveže i obrađivanje zemlje. Našoj omladini je potreban odgoj koji pruža ta grana djelatnosti. Bilo bi dobro, i ne samo dobro, nego je od bitnog značaja da uložimo napore kako bismo ostvarili plan Gospodnji u tom pogledu.

Zar naše najbolje mladiće i djevojke treba poticati da radi spremanja za službu odlaze u mjesto gdje će biti izloženi tolikim utjecajima koji će ih zavesti s pravoga puta? Gospod mi je ukazao na neke opasnosti kojima će biti izložena omladina koja radi u jednom tako velikom sanatoriju. Mnogi bogataši, svjetski ljudi i žene koji potpomažu ovu ustanovu, bit će izvor iskušenja našim bolničarima. Neki od njih će postati miljenici svojih bogatih pacijenata koji će ih jakim podsticajima navoditi da stupe u njihovu službu. Neki od posjetilaca sanatorija su svjetskim utjecajem i svojom raskoši već posijali kukolj u srcima mladih ljudi i žena koji su bili zaposleni kao pomoćno osoblje. To je način na koji sotona radi.

Zar ćemo zanemariti riječ Gospodnju u pogledu odgoja naše omladine zato što je sanatorij podignut tamo gdje nije trebalo? Treba li dozvoliti da naša najinteligentnija omladina iz svih skupština, polja i unija bude izložena utjecajima pod kojima će izgubiti svoju jednostavnost, uslijed doticaja s ljudima i ženama u čijem srcu nema straha Božjeg? Zar će odgovorni ljudi u našim poljima i unijama dozvoliti da naša omladina, koja bi se u školama za kršćanske radnike mogla osposobiti za službu Gospodu, bude odvučena u grad iz koga Gospod već godinama poziva svoj narod da se iseli?

Mi želimo da naša omladina primi takav odgoj da može vršiti spasonosan utjecaj u našim skupštinama, zalažući se za veće jedinstvo i dublju pobožnost. Možda ljudi ne uviđaju koliko je nužan ovaj poziv obiteljima da napuste Betl Krik i da se nastane u mjestima gdje će moći da vrše evanđeoski zdravstveno-misionarski rad. Ali Gospod je progovorio. Treba li da sumnjamo u Njegove riječi?

Nema vremena za odlaganje

Među nama ima mnogo mladih ljudi i žena koji bi, kad bi ih neko podstakao, rado pristali provesti nekoliko godina u osposobljavanju za službu. Ali da li će se to isplatiti? Vrijeme je kratko. Svuda su potrebni radnici za Krista Stotine vrijednih i vjernih radnika trebalo bi imati u domaćim i stranim poljima u kojima danas radi samo jedan. Raskršća i sporedni putevi još su

neobrađeni. Treba energično pozivati ljude koji će se posvetiti radu za Učitelja.

Brzo se ispunjavaju znaci koji govore da se bliži Kristov dolazak. Gospod poziva našu omladinu da se posveti radu kao kolporter i evanđelisti. radeći od kuće do kuće u mjestima gdje se još nije čulo za istinu. On govori našim mladim ljudima: »Niste svoji, kupljeni ste skupo. Zato proslavite Boga u tjelesima svojim i dušama svojim, što je Božje.« Oni koji budu došli da rade po uputima Božjim, primit će čudesan blagoslov. Oni koji u ovom životu budu dali sve od sebe, udostojit će se time za budući, vječni život.

Gospod poziva one koji rade u našim sanatorijima, izdavačkim kućama i školama da poučavaju omladinu evanđeoskom radu. Mi ne smijemo naše vrijeme i energiju posvetiti u tolikoj mjeri podizanju sanatorija, skladišta životnih namirnica i restorana da zbog toga zapostavimo druge grane djela. Ne treba primoravati na mehanički posao mlade ljude i žene koji treba da se posvete propovjedništvu, biblijskom radu i kolportaži.

Treba poticati omladinu da posjećuje naše odgojne škole za misionarske radnike, koje sve više i više treba da postaju slične proročkim školama. Ove ustanove je osnovao Gospod i ako se njima bude upravljalo suglasno s Njegovom voljom, mladi koji budu dolazili u njih brzo će se pripremiti za razne grane misionarske djelatnosti. Neki će se obučiti da pođu na rad kao misionarski bolničari, neki kao kolporter, a neki kao propovjednici evanđelja.

PODJELA ODGOVORNOSTI

Sveta Helena, Kal. 4. kolovoza 1903. Rukovodiocima zdravstvenog rada —

Draga braćo, imam jednu poruku za vas. Poučena sam da kažem da sve naše upute u vezi s rukovođenjem liječničko-misionarskog rada ne smiju poticati iz Betl Krika. Liječničko-misionarski rad je djelo Božje i u svakoj skupštini i uniji moramo odlučno ustati protiv sebičnog upravljanja njime.

Pošto sam primila poruku koja se odnosila na naš izvrsni sastanak u Betl Kriku posvećen ispovijedanju i jedinstvu, zapisah je u svoj dnevnik i baš kada sam se spremala da izrazim svoju zahvalnost zbog promjene do koje je došlo, moja ruka je zaustavljena i dođoše mi riječi: »Nemoj pisati. Ništa se nije promijenilo na bolje. Pridavana je velika vrijednost učenjima koja odvrću duše od istine. Predavane su nauke koje odvede na zabranjene staze, nauke koje navode ljude da postupaju prema svojim sklonostima da bi zadovoljili svoje neposvećene želje; nauke koje će, ako se budu usvojile, uništiti dostojanstvo i snagu Božjeg naroda i pomračiti svjetlost koju bi inače primili preko oruđa koja je Bog izabrao.«

Rukovodioci našeg zdravstvenog rada u Betl Kriku su nastojali da, u saglasnosti sa svojim planovima, čvrsto povežu naše zdravstvene ustanove. Usprkos mnogim opomenama koje su im bile date da ne treba tako raditi, oni su se trudili da na neki način spoje te ustanove kako bi sav naš zdravstveni rad došao pod njihovu kontrolu.

Ranije su mnogi pisali o ovom pitanju; i ovdje moram ponoviti date opomene, jer, kako izgleda, naša braća ne mogu da shvate u kakvom se opasnom položaju nalaze.

»Gospod zabranjuje da se svaki sanatorij ili kupatilo koje se podigne — spajanjem sa zdravstvenom ustanovom u Betl Kriku — stavljaju pod jednu kontrolu. Upravitelji sanatorija u Betl Kriku imaju danas pune ruke posla. Oni svim svojim silama treba da se zalažu da bi taj sanatorij učinili onim što treba da bude.

»Nijedan čovjek ne smije misliti da on treba da bude savjest svih zdravstvenih radnika. Mudrost i vođstvo ljudska bića treba da traže samo od Gospoda.

Od naše braće se ne smije zahtijevati da se u svom radu na podizanju i razvijanju naših

zdravstvenih ustanova potčinjavaju planovima neke vladajuće sile. Ovo se mora izmijeniti. Mora se napustiti težnja da se sve zdravstvene ustanove potčine centralnoj organizaciji u Betl Kriku. Plan Božji to zabranjuje

Godinama mi je ukazivano da postoji opasnost, stalna opasnost od toga što naša braća — umjesto od Gospoda — očekuju od svojih bližnjih dozvolu da učine ovo ili ono. Oni tako postaju slabiji, dozvoljavajući da ih drugi vežu ograničenjima koja je čovjek stvorio, što Bog zabranjuje. Gospod može utjecati na duh i savjest tako da ljudi rade na Njegovom djelu pod Njegovim vodstvom i u duhu bratstva koja je u saglasnosti s načelima Njegovog zakona.

Bog zna budućnost i jedino Njemu treba da se obraćamo za vođstvo. Prepustimo Njemu da nas vodi u radu na raznim granama Njegovog djela. Neka se nitko ne pokušava u radu rukovoditi svojim neposvećenim pobudama ...

Podjela Generalne Konferencije u okružne unijske konferencije izvršena je po nalogu Božjem.

U djelu Gospodnjem u ove posljednje dane ne smije biti carske vlasti niti središta kao što je bio Jeruzalem. Isto tako rad u raznim zemljama ne treba ugovorima vezati za rad skoncentrisan u Betl Kriku, jer to nije Božja namjera. Braća treba međusobno da se savjetuju, jer smo u svim dijelovima Božjeg vinograda svi jednako pod Njegovom vlašću. Braća treba da budu jedno srcem i dušom, kao što je Krist jedno sa Ocem. Učite ovo i vladajte se po tome, kako bismo bili jedno s Kristom u Bogu i kako bismo svi radili na međusobnom uzdizanju.

Carska vlast koja se ranije ispoljavala u Generalnoj konferenciji u Betl Kriku ne smije se ovjekovječiti. Izdavačka kuća ne smije biti carstvo za sebe. Bitno je da se načela po kojima se upravljamo u poslovima Generalne konferencije primijene i u vođenju izdavačke djelatnosti i zdravstvenog rada. Neka nitko ne misli da je ona grana djela u kojoj on radi mnogo važnija od svih drugih.

U svim sanatorijima koji se podižu treba raditi i na odgoju. Bog upravlja djelom i nitko ne smije misliti da sve što radi u podignutim sanatorijima mora prvo ići na odobrenje jednoj grupi ljudi. Bog zabranjuje ovakav način rada. Onaj isti Bog koji je poučio liječnike u Betl Kriku, poučit će i ljude i žene koji su pozvani da rade za Učitelja u raznim dijelovima Njegovog vinograda.

Stvoreni su ljudski zakoni i ljudske uredbe, što Bogu nije ugodno. To neće biti miris životni za život. Prisiljena sam da ukažem na opasnost. Upravitelji svih naših ustanova moraju uložiti više spremnosti u svoj lični rad, ne smiju se oslanjati na druge ustanove, nego, čuvajući osobitost svoga rada, gledati na Boga kao na svoga učitelja i svojom usrdnom službom pokazati svoju vjeru u Njega. Tada će razviti svoje darove i sposobnosti.«

Krist traži uzvišeniju službu od ove koja Mu se ukazuje. Ljudi na odgovornim položajima, primajući silu Svetog Duha, treba mnogo jasnije da otkrivaju svog Iskupitelja nego što su Ga dosad otkrivali. Beskrajni Bog je toliko ljubio svijet da je nas radi žrtvovao svoga jedinorodnog Sina da bismo se, primajući Ga u vjeri i uvježbavajući Njegove vrline, spasili od propasti i imali vječni život. Što mislite, braćo, kako On gleda na ovaj veliki nedostatak duhovnog oduševljenja koji vi pokazujete prema zapisu o beskrajnoj žrtvi podnijetoj radi našeg spasenja?

Sve ljudsko slavloljublje i hvalisanje treba baciti u prašinu. Svoje »ja«, grešno »ja«, treba poniziti, a ne uzdizati ga. Svetošću u svom svakodnevnom životu treba da otkrijemo Krista onima koji nas okružuju. Izopačenu ljudsku prirodu treba potčiniti, a ne uzdizati. Samo tako možemo postati čisti i neopoganjeni. Budimo ponizni i vjerni. Nikad ne treba da sjedamo na sudijsku stolicu. Bog traži da Njegovi predstavnici budu čisti i sveti i da otkrivaju ljepotu svetosti. Kanal

uvijek treba da bude otvoren kako bi Sveti Duh mogao nesmetano djelovati, inače će se neki ustezati da u svom prirodnom srcu izvrše onaj preokret koji se mora izvršiti da bi se usavršio kršćanski karakter, i njihova nesavršenost će se ispoljiti na takav način da će zbog toga oslabiti djelovanje Božje istine — koja je čvrsta kao vječni prijestol. I dok Bog poziva svoje stražare da ukazuju na opasnost. On im u isto vrijeme ukazuje na život Spasitelja kao primjer kakvi moraju biti da bi se spasili.

Krist se molio za svoje učenike: »Posveti ih istinom svojom; riječ je tvoja istina.« Čovjek koji je zadovoljan sobom pokazuje time da nije posvećen. Svaki postupak sinova ljudskih vjerno se bilježi. Ništa se ne može sakriti od pogleda Uzvišenog i Svetog koji živi u vječnosti. Svojim planovima i šemama neki nanose sramotu Kristu. Bog ne odobrava njihove postupke, jer oni svojim djelima i svojim duhom obeščašćuju Gospoda Isusa. Oni zaboravljaju riječi apostola: »Jer bismo gledanje i svijetu i anđelima i ljudima« (1. Kor. 4,9).

Upute koje je Gospod dao u pogledu djela jasno ukazuju na pravi put kojim treba ići. Božje misli i Njegovi planovi su toliko viši od ljudskih misli i ljudskih planova koliko je nebo više od zemlje. Zato Božji glas treba slušati i Njegovom mudročcu se rukovoditi. Nacrt svog plana On je dao u svojoj riječi i u svjedočanstvima koja je poslao svome narodu. Zauvijek će ostati postojano samo ono djelo koje se sprovodi u saglasnosti s načelima Njegove Riječi.

VODSTVO

Sv. Helena, Kal. 17, studenog 1903.

U dnevnim listovima mnogih gradova pojavili su se članci u kojima se navodi da između dr. Keloga i gospođe Helene Vajt postoji spor po pitanju tko će od njih biti vođa adventista sedmoga dana. Čitajući ove članke, ne mogu opisati bol koji osjećam što je itko mogao tako pogrešno razumjeti moj rad i rad dr. Keloga i tako pogrešno prikazati stvar. Između dr. Keloga i mene nije postojao nikakav spor po pitanju vodstva. Mene nitko nije nikada čuo da polažem pravo na to da budem vođa Zajednice.

Ja imam da izvršim jedno veoma odgovorno djelo — da perom i riječju prenosim pouke koje su mi date, i to ne samo adventistima sedmoga dana, nego cijelom svijetu. Objavila sam mnogo knjiga, malih i velikih, a neke od njih su prevedene na više jezika. Moj zadatak je da Sveto Pismo otkrivam drugima kao što je meni Bog otkrio.

U Zajednici adventista sedmog dana Bog nije postavio neku carsku vlast koja treba da kontrolira cijelo tijelo ili neku granu djela. On nije odredio da teret vodstva padne samo na nekoliko ljudi. Odgovornosti su raspodijeljene na veći broj nadležnih ljudi.

Svaki član Zajednice ima pravo glasa u biranju služitelja. Skupštine biraju služitelje konferencija pojedinih država (mis. polja). Delegati koje su izabrale konferencije pojedinih država (polja), biraju služitelje konferencije unija, a delegati koje biraju konferencije unija biraju služitelje Generalne konferencije. Na taj način svaka unija ili polje, svaka ustanova, svaka skupština i svaki pojedinac sudjeluju neposredno ili posredstvom delegata u izboru ljudi koji vrše najodgovornije dužnosti u Generalnoj konferenciji.

Prva iskustva

U prvim danima našeg djela Gospod je odredio starješinu J. Vajta da zajedno sa svojom suprugom i po naročitim Gospodnjim uputama rukovodi širenjem Njegovog djela.

Dobro je poznato kako se djelo razvijalo. Prvo je otvorena štamparija u Ročesteru u državi Njujork, a kasnije je prenijeta u Betl Krik. Nakon više godina otvorena je jedna štamparija na

obali Pacifika.

Zahvaljujem Gospodu što nam je dao prednost da aktivno sudjelujemo u djelu od samog početka. Ali me nitko nije čuo da polažem pravo na rukovodeći položaj u djelu ni onda, ni kasnije kad je ono poprimilo veće razmjere i kad su odgovornosti bile raspoređene na veliki broj ljudi.

Od 1844. godine pa do danas ja sam primala poruke od Gospoda i prenosila sam ih Njegovom narodu. Moj je zadatak da prenosim narodu svjetlost koju mi Gospod daje. Meni je stavljeno u dužnost da primam Njegove vijesti i da ih prenosim drugima. Ja se ne pojavljujem pred narodom kao da zauzimam neki vodeći položaj, nego samo kao vjesnik koji donosi vijest.

Dr. Dž. H. Kelog je više godina zauzimao položaj glavnog liječnika u liječničkom radu adventista sedmoga dana i zato bi mu bilo nemoguće da radi kao rukovodilac cjelokupnog djela. Nikada to nije bila njegova dužnost niti će ikada biti.

Bog je naš vođa

Pišem ovo da bi svi znali da među adventistima sedmog dana nema nikakvih sporova u pogledu vodstva. Gospod Bog nebeski je naš Car. On je Vođa za kojim možemo sigurno ići, On nikada ne griješi. Slavimo Boga i Njegovog Sina kroz kojega se On otkriva svijetu.

Bog bi silno djelovao za svoj narod kad bi se ljudi potpuno povjerali Njegovom vodstvu. Njima je potrebno stalno djelovanje Svetoga Duha. Kad bi se na skupovima onih koji vrše odgovorne dužnosti više molilo, kad bi bilo više skrušenosti srca pred Bogom, vidjeli bismo mnoge dokaze božanskog vodstva i naše djelo bi brzo napredovalo.

JEDNO S KRISTOM U BOGU

Gospod poziva ljude istinske vjere i zdravog razuma, ljude koji su u stanju razlikovati istinito od lažnog. Svatko treba da bude na straži, da proučava i praktično primjenjuje u životu pouke koje su nam date u sedamnaestom poglavlju Evanđelja po Ivanu, čuvajući živu vjeru u istinu za ovo vrijeme. Potrebno nam je vladanje nad samim sobom, jer ćemo samo na taj način biti u stanju svoje navike uskladiti s molitvom Kristovom.

Prema uputstvu koje mi je dao Onaj koji ima vlast treba da postupamo u skladu sa molitvom zapisanom u sedamnaestom poglavlju Evanđelja po Ivanu. Proučavanje ove molitve treba da nam bude na prvom mjestu. Svaki propovjednik evanđelja, svaki zdravstveni radnik treba da shvati nauku koja se nalazi u ovoj molitvi. Braćo moja i sestre, pozivam vas da shvatite ove riječi i da ih proučavate smirenog, poniznog i skrušenog duha, potčinivši sili Božjoj zdrave energije svoga uma. Oni koji zanemare pouke sadržane u ovoj molitvi nalaze se u opasnosti da postanu jednostrani u svom razvoju, što se nikakvim budućim uvježbavanjem neće moći potpuno popraviti.

»Ne molim se pak samo za njih«, rekao je Krist »nego i za one koji me uzvjeruju njihove riječi radi; da svi jedno budu, kao ti, Oče, što si u meni i ja u tebi; da i oni s nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me ti poslao.

»I slavu koju si mi dao ja dadoh njima, da budu jedno kao mi što smo jedno. Ja u njima, i ti u meni: da budu sasvijem u jedno, i da pozna svijet da si me ti poslao i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao Oče, hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom gdje sam ja; da vide slavu moju koju si mi dao, jer si imao ljubav k meni prije postanja svijeta. Oče pravedni! svijet tebe ne pozna, a ja te poznah, i ovi poznaše da si me ti poslao. I pokazah im ime tvoje: da ljubav kojom si mene ljubio u njima bude, i ja u njima« (Ivan 17,20-26).

Božja je namjera da se Njegova djeca spoje u jedno. Zar ne očekuju da će živjeti zajedno u

istom nebu? Da li se Krist dijeli sa samim sobom? Hoće li On dati uspjeh svom narodu dok se ne odbace tričarije sumnjičenja, ogovaranja i nesloge, i dok se radnici svim svojim srcem i jedinstvom cilja ne posvete djelu koje je tako sveto u očima Božjim? Jedinstvo donosi snagu, a nesloga slabost. Ujedinjeni među sobom, radeći složno na spasenju ljudi, mi ćemo zaista biti »Bogu pomagači«. Oni koji neće da rade u slozi nanose veliku sramotu Bogu. Neprijatelj duša likuje kad ih vidi kako se u svom radu međusobno sukobljavaju i ometaju jedan drugoga, dok bi trebalo da u svom srcu gaje nježnost i međusobnu bratsku ljubav. Kad bi oni mogli podići zavjesu koja krije budućnost i vidjeti posljedice svoje nesloge, sigurno bi ih to navelo na po kajanje.

Svijet se raduje kad među kršćanima vidi neslogu. Nevjernici su time veoma zadovoljni. Ali Bog zahtijeva da se Njegov narod izmijeni. Jedinstvo s Kristom i međusobna sloga predstavljaju za nas jedinu bezbednost u ovim posljednjim danima. Nemojmo omogućavati sotoni da ukazuje prstom na članove Zajednice i da govori: »Gle kako ovi koji stoje pod zastavom Kristovom mrze jedan drugoga. Ne postoji ništa zbog čega bismo ih se morali bojati sve dok oni više snage troše u međusobnom prepiranju, nego u borbi s mojim silama.«

Poslije silaska Svetog Duha učenici su pošli da propovijedaju uskrslog Spasitelja i njihova jedina težnja je bila spašavanje duša. Oni su se radovali slatkoj zajednici sa svetima. Bili su nježni, obazrivi, samopožrtvovani i spremni podnijeti svaku žrtvu istine radi. U svom svakodnevnom međusobnom druženju oni su otkrivali onu ljubav koju im je Krist zavještao svojim nalogom. Nesebičnim riječima i postupcima trudili su se da tu ljubav pobude i u srcima drugih.

Istinski vjernici su uvijek razvijali u sebi onu ljubav koja je ispunjavala srca apostola nakon silaska Svetog Duha. Napredovali su u dobrovoljnoj pokornosti novoj zapovijesti: »Kao što ja vas ljubih, da se vi ljubite među sobom« (Ivan 13, 34). Oni su bili tako čvrsto ujedinjeni s Kristom da su bili u stanju ispuniti Njegove zahtjeve. Uzdizali su silu Spasitelja koji ih je mogao opravdati svojom pravdom.

Ali su i prvi krišćani ubrzo počeli pronalaziti mane jedan na drugom. Zadržavajući se na greškama drugih i dajući mjesta neljubaznosti i kritiziranju, izgubili su iz vida Spasitelja i veliku ljubav koju je On pokazao prema grešnicima. Postali su mnogo tačniji u vanjskim ceremonijama, a naročito u vjerskoj teoriji, i sve strožiji u svojim kritikama. U svojoj revnosti da osude druge zaboravili su na svoje vlastite greške. Zaboravili su na nauku o bratskoj ljubavi koju je Krist toliko naglašavao. I što je najžalosnije od svega, nisu bili svjesni svoga gubitka. Nisu shvaćali da iz njihovog života iščezava sreća i radost i da su došli u tamu čim su odagnali ljubav Božju iz svog srca.

Apostol Ivan je vidio da iz Zajednice nestaje bratske ljubavi i posebno se zadržavao na tom pitanju. On je sve do svoje smrti stalno pozivao i podsticao da ljube jedan drugoga. Ova misao susreće se svuda i u njegovim poslanicama pojedinim crkvama. »Ljubazni! da ljubimo jedan drugoga«, piše on, »jer je ljubav od Boga, i svaki koji ima ljubav od Boga je rođen, i poznaje Boga« (1. Ivanova 4, 7).

U Zajednici Božjoj danas bratske ljubavi jako nedostaje. Mnogi koji tvrde da ljube Spasitelja ne ljube one koji su povezani s njima u kršćanskom bratstvu. Mi ispovijedamo istu vjeru, članovi smo iste porodice, svi smo djeca istog nebeskog Oca, svi imamo istu blaženu nadu besmrtnosti. Kako bi nježne i jake trebalo da budu veze koje nas međusobno spajaju! Svjetski ljudi budno paze na nas da bi vidjeli da li naša vjera vrši posvećujući utjecaj na naša srca. Oni su brzi da otkriju svaki nedostatak u našem životu, svaku nedosljednost naših postupaka. Nemojmo im davati povod da sramote našu vjeru.

Protivljenje svijeta ne predstavlja za nas najveću opasnost, nego zlo koje u svom srcu gaje takozvani vjernici dovodi do naših najtežih nesreća i najviše ometa napredak djela Božjeg. Zavist, međusobno nepovjerenje, iznalaženje mana i sumnjičenje drugih predstavlja najsigurniji način da oslabimo svoju duhovnost. »Ovo nije ona premudrost što silazi odozgo, nego zemaljska, ljudska, đavolska. Jer gdje je zavist, i svađa, ondje je nesloga i svaka zla stvar. A koja je premudrost odozgo, ona je najprije čista, a potom mirna, krotka, pokorna, puna milosti i dobrih plodova, bez hatera (nepriistrasna) i nelicemjerna. A plod pravde u miru sije se onima koji mir čine« (Jakov3,15-18).

Sloga i jedinstvo među ljudima raznih karaktera i sklonosti predstavljaju najveći dokaz da je Bog poslao svog Sina u svijet da spasi grešnike. Naša je prednost da to posvjedočimo. Ali da bismo mogli ovo postići moramo se potčiniti Kristovoj vlasti. Naš karakter se mora prilagoditi Njegovom karakteru i naša volja se mora potčiniti Njegovoj volji Tada ćemo raditi u slozi bez ijedne pomisli na sukob.

Zadržavanje na malim razmimoilaženjima može dovesti dio postupaka koji će razoriti kršćansko bratstvo. Nemojmo dozvoliti neprijatelju da time zadobije prevlast nad nama. Pristupimo bliže Bogu i jedni drugima. Tada ćemo biti stabla pravde koja je Gospod posadio i koja zalijeva rijeka života. I koliko ćemo ploda donositi! Zar nije Krist rekao: »Tijem će se Otac moj proslaviti, da rod mnogi rodite?« (Ivan 15, 8).

Srce Spasitelja vezano je za one Njegove sljedbenike koji ispunjavaju volju Božju u svim njenim dubinama i visinama. Oni treba da budu jedno u Njemu, iako su rasijani po cijelom svijetu. AH ih Bog ne može učiniti jedinstvenim u Kristu ako nisu voljni da umjesto svojega izaberu Njegov put.

Kad se budemo potpuno držali Kristove molitve, kad je narod Božji bude ostvarivao u svom svakodnevnom životu, u našim redovima će se vidjeti jedinstvo akcije. Brat će s bratom biti povezan zlatnim vezama Kristove ljubavi. Samo Duh Božji može dovesti do takvog jedinstva. Onaj koji je posvetio sebe može posvetiti i svoje učenike. Sjedinjenjem u Njemu, oni će biti sjedinjeni i među sobom, u najsvetijoj vjeri. Kad se za ovo jedinstvo budemo tako borili kao što Bog želi da se borimo, tada ćemo ga i postići.

I ČLANOVI TREBA DA POĐU NA RAD

Svakog pojedinog člana Zajednice očekuje mnogo veći zadatak nego što on to zamišlja. Oni još nisu svjesni zahtjeva Božjih. Došlo je vrijeme kad treba iskoristiti svako sredstvo kojim se može potpomoći pripremanje naroda da opstane na dan Božji, Moramo biti veoma budni i ne smijemo nijednu priliku propustiti neiskorišćenu. Moramo učiniti sve što je u našoj moći da bismo naveli duše da ljube Boga i da se pokoravaju Njegovim zapovijestima. Fo Isus traži od onih koji poznaju istinu. Zar je laj Njegov zahtjev pretjeran? Zar nam Njegov život ne služi kao uzor? Zar ne dugujemo našem Spasitelju jedan dug ljubavi, usrdnog, nesebičnog ! ada na spašavanju onih za koje je On dao svoj život?

Mnogi članovi naših velikih skupština ne rade ii stvari ništa. Oni bi mogli izvršiti dobro djelo kad bi se, umjesto grupiranja u jednom mjestu, razišli po naseljima u kojima se još nije čulo za istinu, Stabla koja su suviše gusto posađena ne «nogu napredovati. Vrtlar ih zato presađuje, da bi se u slobodnom prostoru mogla razvijati i da ne ostanu slaba i kržljava. To pravilo bi se dobro pokazalo i u našim velikim skupštinama. Mnogi članovi duhovno umiru baš zato što se tako ne radi. Oni postaju slabi i nedjelotvorni. Da su rasađeni, imali bi prostora da se razvijaju i ojačaju.

Božja namjera nije da Njegov narod osniva naseobine ili da se mnogi nastanjuju u istom

mjestu. Učenici Kristovi su Njegovi predstavnici na zemlji i Bog želi da se oni rasiju po cijeloj zemlji, po gradovima i selima, kao svjetiljke usred tame ovoga svijeta. Oni treba da budu misionari za Boga i svojom vjerom i svojim djelima treba da svjedoče o blizini Spasiteljevog dolaska.

Obični članovi naših skupština mogu izvršiti jedno djelo koje je, do sada jedva otpočelo. Nitko ne treba da se seli u neko novo mjesto samo radi svjetskih koristi; ali ako se negdje pruža prilika za pristojan život, neka tamo idu obitelji koje su dobro utvrđene u vjeri, i to jedna ili dvije obitelji u jedno mjesto, i neka tamo rade kao misionari. One moraju imati ljubav prema dušama i osjećati svojom dužnošću da rade za njih, razmišljajući o tome kako da ih privedu istini. Mogu rasturati naše publikacije, održavati sastanke u svojim domovima, upoznavati se sa svojim susjedima i pozivati ih da dolaze na te sastanke. Tako će njihova svjetlost sjati u dobrim djelima.

Kao radnik za Gospoda svaki treba da bude samostalan, moleći se, plačujući i radeći za spasenje svojih bližnjih. Imajte na umu da sudjelujete u jednoj trci i da se borite za neraspadljivi vijenac besmrtnosti. Dok mnogi hvalu od strane ljudi cijene više nego Božje odobravanje, vi radite u poniznosti. Učite se da svoju vjeru ispoljavate u privođenju svojih susjeda prijestolu milosti, moleći se Bogu da gane njihova srca. Na takav način možete izvršiti uspješno misionarsko djelo. Možda ćete tako doprijeti do nekih koji ne bi htjeli slušati propovjednika niti kolportera. A oni koji tako rade u novim mjestima, naučit će se kako na najbolji način treba prići ljudima i mogu pripremiti put za druge radnike.

Svaki koji se posveti ovom poslu može steći dragocjeno iskustvo. Takav u svom srcu osjeća obavezu prema dušama svojih bližnjih. On mora imati pomoć Isusovu. Kako će on biti obazriv u svojim postupcima, da njegove molitve ne bi bile spriječene i da ga neki omiljeni grijeh ne bi odvojio od Boga! Takav suradnik će pomažući drugima i sam sticati snagu i razumijevanje i u toj skromnoj školi će se osposobiti da uđe u neku obimniju oblast djelatnosti.

Krist kaže: »Tijem će se otac moj proslaviti, da rod mnogi rodite« (Ivan 15,8). Bog nas je obdario sposobnostima i povjerio nam talente da bismo ih iskoristili za Njega. Svaki čovjek je dobio svoj zadatak — ne samo da radi na svojim poljima kukuruza i pšenice, nego i da ustrajno i usrdno radi na spašavanju duša. Svaki kamen u hramu Božjem mora biti živi kamen, kamen koji svijetli, prenoseći svjetlost svijetu. Članovi treba da učine sve što mogu i ako budu iskorištavali sposobnosti koje već imaju, Bog će im dati još veće blagodati i sposobnosti. Mnogi naši misionarski pothvati su bili osuđeni na neuspjeh zato što mnogi odbijaju da učine ono za što su prikladni i čime bi mogli biti korisni za djelo. Svi koji vjeruju u istinu treba da pođu na rad. Prihvatite se zadatka u onome što vam je najbliže, učinite nešto, ma kako to bilo skromno, radije nego da kao stanovnici Miroza ne učinite ništa.

Nećemo ostati bez sredstava ako pođemo naprijed s povjerenjem u Boga. Gospod je spreman učiniti veliko djelo za sve koji istinski vjeruju u Njega. Kad se članovi Zajednice probude i pokrenu da učine ono što mogu, polazeći u borbu na svoj vlastiti teret, kad se budu trudili svim svojim silama da pridobiju duše za Isusa, vidjet ćemo kako mnogi napuštaju redove sotonine i stupaju pod zastavu Kristovu. Ako je naš narod spreman da djeluje u skladu sa svjetlošću koja nam je data u ovih nekoliko riječi pouke, sigurno ćemo vidjeti spasenje Božje. Nastupit će čudesno buđenje. Grešnici će se obratiti i mnoge će duše pristupiti Zajednici. Ako svoje srce i svoj život dovedemo u jedinstvo s Kristom i u sklad s Njegovim djelom, Duh koji je sišao na učenike na dan Pedesetnice izlit će se i na nas.

ZAR DA SE NAĐEMO LAKI?

Sv. Helena, Kal. 21. travnja 1903.

Naš položaj u svijetu nije onakav kakav bi morao biti. Mi smo daleko od onoga što bismo bili da je naše kršćansko iskustvo bilo u skladu sa mogućnostima koje su nam bile date, da smo se od samog početka trudili da napredujemo i da se sve više uzdižemo. Da smo hodili u svjetlosti koja nam je bila data, da smo se trudili da bolje upoznamo Gospoda, naš put bi bio sve svjetliji i svjetliji. Ali mnogi koji su imali naročitu svjetlost toliko su se prilagodili svijetu da se jedva mogu razlikovati od svjetskih ljudi. Oni ne stoje čvrsto kao osobit Božji narod, izabran i dragocjen. Danas je teško uočiti razliku između onoga koji služi Bogu i onoga koji mu ne služi.

Zajednica adventista sedmoga dana mjeri se na mjerilima svetinje. Njoj će biti suđeno prema prednostima i mogućnostima koje su joj bile date. Ako njeno duhovno iskustvo ne bude bilo srazmjerno s prednostima koje joj je Krist dao uz beskrajnu cijenu, ako je primljeni blagoslovi nisu osposobili za djelo koje joj je povjereno, njoj će biti izrečena presuda »Našla si se laka«. Njoj će se suditi prema svjetlosti koju je primila i prema mogućnostima koje su joj bile date.

Božja namera za Njegov narod

Ljubav, radost, mir i slavnu pobjedu Bog u izobilju ima za sve koji Mu služe duhom i istinom. Njegov narod koji drži Njegove zapovijesti treba uvijek da bude spreman za službu. On stalno treba da prima sve veću milost i silu i sve veću spoznaju o djelovanju Svetoga Duha. Ali mnogi nisu spremni primiti dragocjene darove Duha koje Bog čeka da im pruži. Oni se ne trude da prime sve veću i veću silu odozgo, kako bi kroz primljene darove mogli biti priznati kao osobit Božji narod, koji čezne za dobrim djelima.

»Pokaj se i prva djela čini«

Svečane opomene i ukori javno ispoljeni u uništenju štamparije i sanatorija, dragih i cijenjenih pogodnosti za službu, kažu nam: »Opomeni su stoga otkuda si spao, pokaj se, i prva djela čini« (Otkr. 2, 5). Zašto tako nejasno opažamo stvarno duhovno stanje Zajednice? Zar nije pala slijepoća na stražare koji stoje na zidovima Siona? Zar nisu mnoge sluge Božje spokojne i zadovoljne sobom, kao da stub od oblaka danju i stub od ognja noću lebdi nad svetinjom? Zar nema na odgovornim položajima takvih koji govore da poznaju Boga, dok Ga se odriču svojim životom i karakterom? Zar se mnogi od onih koji sebe ubrajaju u osobiti i izabrani narod Božji ne zadovoljavaju da žive bez očevitih dokaza da je istina Božja među njima da bi ih spasila od sotonskih zamki i napada?

Zar ne bismo danas imali mnogo veću svjetlost da smo u prošlosti primili Gospodnje opomene, priznavali Njegovu prisutnost i odrekli se svega onoga što je suprotno Njegovoj volji? Da smo tako činili, nebeska svjetlost bi obasjavala hram duše, osposobljavajući nas da shvatimo istinu i da ljubimo Boga više od svega, a svoje bližnje kao sebe same. O, koliko obeščašćuju Krista oni koji, tvrdeći da su kršćani, sramote ime koje nose time što ne žive u suglasnosti s onim što ispovijedaju i što u svojim međusobnim odnosima ne ispoljavaju onu ljubav i poštovanje koje Bog očekuje od njih da pokažu u ljubaznim riječima i plemenitim djelima!

Sile mraka podižu se s velikom žestinom. Posljedice su rat i krvoproliće. Moralna atmosfera je otrovana svirepim i strašnim djelima. Duh sukoba kipti i širi se svuda i na svakom mjestu. Mnoge duše padaju pod vlast duha prijevare i podmuklog djelovanja. Mnogi će odstupiti od vjere slušajući lažne duhove i nauke đavolske. Oni ne shvaćaju kojim duhom su obuzeti.

Opadanje poštovanja prema Bogu

Onaj koji vidi ispod površine, koji čita srca svih ljudi, kaže za one koji su imali veliku svjetlost: »Oni nisu ni ožalošćeni ni iznenađeni svojim moralnim i duhovnim stanjem.« »To oni izabraše na putevima svojim, i duši se njihovoj mile gadovi njihovi. Izabraću i ja prema nevaljalstvu njihovu, i pustiću na njih čega se boje; jer zvah i niko se ne odazva, govorih a oni ne slušaše, nego činiše što je zlo preda mnom, i izabraše što meni nije po volji« — »I zato će im Bog poslati silu prijevare, da vjeruju laž«, »jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasli«, »nego voljaše nepravdu« (Iz. 66, 3; 2, Sol. 2, 11).

Nebeski učitelj pita: »Kakva veća obmana može zavesti razum nego što je tvrđenje da gradite na čvrstom temelju i da Bog prima vaša djela, dok u stvari činite mnogo što prema nazorima ovog svijeta i grijehite protiv Jehove? O, kolika je to samoobmana i strašna varka koja vlada razumom, kad ljudi koji su nekada poznavali istinu smatraju da vanjski oblik pobožnosti predstavlja njen duh i njenu silu; pretpostavljajući da su bogati, da su se obogatili i da im ništa ne treba, dok im je u stvari sve potrebno.«

Bog se nije promijenio prema svojim vjernim slugama koji svoje haljine održavaju čistima. Ali mnogi viču: »Mir je i nema se šta bojati«, dok iznenadno uništenje nailazi na njih. Ako se takvi ne pokaju i ne ponize svoja srca putem priznanja i ako ne prime istinu kakva je u Isusu, nikada neće ući u nebo. Kad čišćenje zahvati naše redove, nećemo više sjediti ugodno hvaleći se: »Bogat sam, i obogatio sam se; i ništa ne potrebujem.«

Tko može iskreno reći: »Naše zlato je okušano u ognju, naše haljine su neopoganjene od svijeta?« Vidjela sam kako naš Učitelj pokazuje na haljine takozvanih pravednika. Svukavši ih, On je otkrio prljavštinu koja se krila ispod njih. Zatim mi je rekao: »Zar ne vidiš kako, pridajući sebi važnost, pokrivaju svoju prljavštinu i pokvarenost karaktera? «Kako posta bludnica vjerni grad?« Dom Oca mojega postao je dom trgovine, mjesto iz koga je iščezla božanska prisutnost i slava! Zbog toga je nastala slabost, a snaga nedostaje.«

Poziv na reformaciju

Ako se Zajednica, koja je sad prožeta vlastitim otpadničtvom, ne pokaje i ne obrati, ona će jesti plodove svojih postupaka dok se ne zgrozi na samu sebe. Kad se bude opirala zlu i kad bude izabrala dobro, kad bude tražila Boga u potpunoj poniznosti i kad bude odgovorila svom visokom pozivu u Kristu, stojeći na temelju vječne istine i držeći se vjerom tečevine koja je pripremljena za nju, — tada će se iscijeliti. Ona će se pojaviti u svojoj Bogom danoj jednostavnosti i čistoti, odvojena od zemaljskih zapleta, pokazujući da ju je istina zaista izbavila. Tada će njeni članovi zaista biti izabrani od Boga, Njegovi predstavnici.

Došlo je vrijeme da se izvrši potpuna reformacija. Kad ta reformacija otpočne, duh molitve će pokretati svakog vjernika i duh nesloge i sukoba bit će istjeran iz Zajednice. Oni koji nisu živjeli u kršćanskim bratskim odnosima približit će se jedni drugima. Jedan član koji pravilno postupava privući će druge da se ujedine s njim, zalažući se za otkrivenje Svetog Duha. Neće biti nikakve pometnje, jer će svi biti u skladu sa Svetim Duhom. Srušit će se prepreke koje su odvajale vjernike jedne od drugih i sluge Božje će govoriti svi jednako. Gospod će surađivati sa svojim slugama. Svi će se jedno dušno moliti onom molitvom koju je Krist naučio svoje učenike: »Da dođe carstvo tvoje; da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu« (Mat. 6, 10).

NA PUTU KUĆI

Kad slušam o strahovitim nesrećama koje se događaju iz sedmice u sedmicu, ja se pitam: što

znači sve to? Najuzasnije nesreće brzo nailaze jedna za drugom. Kako često slušamo o potresima i orkanima, o pustošenju požarom i poplavama, uz velike gubitke u životima i imovini! Na izgled, ove nesreće su čudljivi nastupi dezorganiziranih, nesređenih sila, ali u njima se može pročitati namjera Božja. One su jedno od sredstava pomoću kojih Bog nastoji da u ljudima i ženama probudi osjećanje opasnosti u kojoj se nalaze Kristov dolazak je Bliži nego što smo na početku vjerovali. Velika borba se bliži svome kraju. Kazne Božje snalaze zemlju. One ozbiljno opominju, govoreći: »Zato i vi budite gotovi; jer u koji čas ne mislite doći će Sin čovječiji« (Mat. 24, 44).

Međutim, u našim skupštinama ima mnogo onih koji malo šta znaju o pravom značenju istine za ovo vrijeme. Ja ih pozivam da ne gube iz vida činjenicu da se ispunjavaju znaci vremena koji tako jasno govore da je kraj blizu. O, kako je mnogo onih koji ne traže spas svojoj duši i koji će uskoro gorko zaridati: »Ljeto je prošlo, žetva minula, a mi se ne izbavismo.«

Živimo u završnim danima zemaljske povijesti. Proročanstvo se naglo ispunjava. Časovi kušanja brzo prolaze. Ni za trenutak ne smijemo gubiti vrijeme. Ne dozvolimo da budemo zatečeni kako spavamo na straži. Neka nitko ne govori u svom srcu ili svojim djelima: »Neće moj gospodar još za dugo doći.« Vijest o skorom Kristovom dolasku treba objaviti ozbiljnim riječima opomene. Uvjeravajmo ljude i žene svuda da se pokaju i da bježe od gnjeva koji ide. Moramo ih pokrenuti da odmah pristupe pripremanju, jer malo znamo o onome što nam predstoji. Propovjednici i članovi treba da odlaze u polja koja dozrijevaju i da opominju lakomislene i ravnodušne da traže Gospoda dok se može naći. Radnici će naći žetvu gdje god budu objavljivali zaboravljenu biblijsku istinu. Naći će one koji će primiti istinu i koji će svoj život posvetiti pridobivanju duša za Krista.

Gospod će uskoro doći i moramo se pripremiti da Ga dočekamo u miru. Moramo odlučiti da učinimo sve što je u našoj moći da prenesemo svjetlost onima koji su oko nas. Nemojte biti tužni, nego radosni i uvijek imajmo pred očima Gospoda našega Krista Isusa. On uskoro dolazi i moramo biti spremni da dočekamo Njegovu pojavu. O, kako će biti slavno kad Ga budemo vidjeli i kad budemo pozdravljeni dobrodošlicom kao oni koje je On iskupio! Dugo smo čekali, ali naša nada se ne smije ugasiti. Kad ugledamo Cara u krasoti Njegovoj bit ćemo zauvijek blagosloveni! Osjećam da moram glasno uzviknuti: »Idemo kući!« Približavamo se vremenu kad će Krist doći u sili i velikoj slavi da svoje iskupljene odvede njihovom vječnom domu.

»I reći će se u ono vrijeme: gle, ovo je Bog naš, njega čekasmo, i spašće nas; ovo je Gospod, njega čekasmo; radovaćemo se i veselićemo se za spasenje njegovo« (Iz. 25, 9).

»Prođite, prođite kroz vrata, pripravite put narodu; poravnite, poravnite put, uklonite kamenje, podignite zastavu narodima. Evo, Gospod oglasi do krajeva zemaljskih; recite kćeri Sionskoj: evo, spasitelj tvoj ide; evo, plata je njegova kod njega i djelo njegovo pred njim. I oni će se prozvati narod sveti, iskupljenici Gospodnji; a ti ćeš se prozvati: traženi, grad neostavljeni« (Iz. 62, 10-12).

U velikom završnom djelu naići ćemo na zbunjujuće okolnosti, ne znajući kako treba da postupamo; ali ne smijemo zaboraviti da djeluju tri velike nebeske sile, da božanska ruka upravlja događajima i da će Bog ispuniti svoja obećanja On će iz ovog svijeta sakupiti narod koji će Mu služiti u pravdi.

«Da se ne plaši srce vaše, vjerujte Boga, i mene vjerujte. Mnogi su stanovi u kući Oca mojega. A da nije tako, kazao bih vam: idem da vam pripravim mjesto. I kad otidem i pripravim vam mjesto, opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gdje sam ja« (Ivan 14, 13).

Dugo smo čekali na povratak našeg Spasitelja. Ali je obećanje ipak sigurno. Uskoro ćemo

biti u obećanom domu. Tamo će nas Isus voditi pored žive rijeke, koja teče od prijestola Božjeg, i objasniti će nam zasad neshvatljivo providenje kojim nas je na ovoj zemlji vodio da bi usavršio naš karakter. Tamo ćemo nepomračenog pogleda posmatrati ljepote ponovo uspostavljenog Edema. Položivši pred noge Iskupitelja krune stavljene na naše glave Njegovom rukom, i dodirujući žice zlatnih harfi, mi ćemo čitavo nebo ispuniti pjesmom hvale Onome što sjedi na prijestolu.

V NEOPHODNO ZNANJE

»Svjetlost poznanja slave Božje u licu Isusa Krista.«

BOG U PRIRODI

Dok se nije pojavio grijeh, na umovima naših praroditelja nije bilo nijednog oblaka koji bi pomračivao njihovo shvaćanje o karakteru Božjem. Oni su bili savršeno prilagođeni volji Božjoj. Umjesto ogrtača, okruživala ih je divna božanska svjetlost. Ta jasna i savršena svjetlost obasjavala je sve ono čemu su oni prilazili.

Priroda je bila njihov udžbenik. U Edenskom vrtu se očigledno pokazalo postojanje Božje, Njegova svojstva su se otkrila u svemu što ih je svuda okruživalo. Sve ono na čemu se zaustavljao njihov pogled govorilo im je. Nevidljive činjenice o Božjem postojanju, »Njegova vječna sila i božanstvo«, jasno su se mogle »upoznati i vidjeti na stvorenjima« koja je On stvorio.

Posljedice grijeha

Međutim, iako je istina da se na početku Bog mogao jasno vidjeti u prirodi, to ne znači da se Adamu i njegovom potomstvu i poslije pada otkrivalo savršeno poznanje Boga u prirodnom svijetu.

Priroda je mogla pružiti svoje pouke čovjeku dok je bio nevin. Ali je grijeh zadao zemlji smrtni udarac i ispriječio se između prirode i Boga prirode. Da su Adam i Eva ostali poslušni svom Tvorcu, da nisu skrenuli sa staze savršene ispravnosti, oni bi i dalje upoznawali Boga kroz Njegova djela. Ali kad su poslušali zavodnika i kad su zgriješili protiv Boga, svjetlost nebeske nevinosti kojom svi bili zaodjeveni iščezla je. Lišeni nebeske svjetlosti, oni više nisu raspoznavali karakter Božji u djelima Njegovih ruku.

Zbog čovjekove neposlušnosti došlo je do promjene i u samoj prirodi. Iskvarena prokletstvom grijeha, priroda može pružiti samo nesavršeno svjedočanstvo o Tvorcu i ne može savršeno otkrivati Njegov karakter.

Božanski učitelj

Nama je neophodan božanski Učitelj. Da svijet ne bi ostao u mraku, u vječnoj duhovnoj noći, Bog se susreo s nama u Isusu Kristu. Krist je »vidjelo istinito koje obasjava svakoga čovjeka koji dolazi na svijet« (Ivan 1, 9). »Svjetlost poznanja slave Božje« otkriva se u »licu Isusa Krista« (2. Kpr. 4, 6). Svjetlost Kristova, koja obasjava naš razum i osvjetljava lice prirode, još uvijek nam omogućuje da čitamo pouke o Božjoj ljubavi i djelima koja je On stvorio.

Priroda svjedoči o Bogu

Pojave u prirodi koje danas vidimo daju nam samo slabu predodžbu o ljepoti i slavi Edena. Ipak ima mnogo divnih ostataka. Priroda svjedoči da je Onaj koji ima beskrajnu moć, koji je

veliki u dobroti, milosti i ljubavi, stvorio zemlju i ispunio je životom d radošću Čak i u sadašnjem narušenom stanju, sve stvoreno otkriva ruketvorinu velikog Umjetnika. Iako je grijeh iskvario oblik i ljepotu prirode, iako se na njoj opažaju tragovi djelovanja »kneza koji vlada u vjetru«, ipak ona još uvijek govori o Bogu. U čičku, u čkalju, u trnju i u kukolju možemo pročitati zakon osude; ali iz ljepote prirodnih pojava i njihovog čudesnog prilagođavanja našim potrebama i našoj sreći možemo naučiti da nas Bog još uvijek ljubi, da je još uvijek milostiv prema svijetu.

»Nebesa kazuju slavu Božiju,
i djela ruku njegovijeh glasi svod nebeski.
Dan danu dokazuje, i noć noći javlja.
Nema jezika, niti ima govora,
I gdje se ne bi čuo glas njihov.«

Čovjekov neuspjeh u tumačenju prirode

Odvojeni od Krista, mi smo još uvijek nesposobni da tumačimo kako treba jezik prirode. Najteža pouka koju čovjek mora shvatiti i ono što ga najviše unižava je njegova nesposobnost kad se oslanja na ljudsku mudrost i neizbježan neuspjeh njegovog nastojanja da prirodu pročitati kako treba. On sam po sebi ne može tumačiti prirodu a da je ne stavi iznad Boga. Njegovo stanje je slično stanju Atenjana koji su, između ostalih oltara posvećenih obožavanju prirode, podigli jedan oltar na kome je bilo napisano »Bogu nepoznatome«. Bog je njima zaista bio nepoznat. On je nepoznat svima onima koji, bez vodstva božanskog Učitelja, pokušavaju proučavati prirodu. Oni će neizbježno doći do pogrešnih zaključaka.

Oslanjajući se na svoju ljudsku mudrost, svijet ne poznaje Boga. Mudraci ovog svijeta sakupljaju nesavršeno znanje o Bogu na osnovu djela koja je On stvorio. Ali to znanje im ni izdaleka ne daje uzvišen pojam o Bogu, ni izdaleka ne uzdiže njihov um i njihovu dušu, ne dovodi čitavo biće u sklad s Njegovom voljom, nego pretvara ljude u idolopoklonike. Oni u svom sljepilu uzdižu prirodu i njene zakone iznad Boga prirode.

Bog je dozvolio da se na svijet u otkrićima nauke i umjetnosti izlije plima svjetlosti. Međutim, kad učenjaci posmatraju svijet sa posve ljudske tačke gledišta, oni će neizbježno doći do pogrešnih zaključaka. I najveći umovi će se zbuniti prilikom pokušaja da ispitaju odnos između nauke i otkrivenja, ako se ne oslanjaju na Riječ Božju. Tvorac i Njegova djela su iznad njihove moći shvaćanja, i zbog toga što se oni ne mogu objasniti prirodnim zakonima, Biblija se proglašava nepouzdanom.

Oni koji sumnjaju u pouzdanost Svetog Pisma ispustili su svoje sidro i lupaju se o stijene nevjerovanja. Kad uvide da su nesposobni da Tvorca i Njegova djela mjere svojim nesavršenim poznavanjem nauke, oni dovode u pitanje i samo postojanje Boga, a beskrajnu moć pripisuju prirodi.

Prava nauka ne može sadržati ništa što je suprotno učenju Riječi Božje, jer obje imaju istog Autora. Pravilno shvaćanje nauke i Riječi Božje uvijek pokazuje da su one u potpunom skladu. Istina, bilo u prirodi ili u otkrivenju, u skladu je sama sa sobom u svim svojim manifestacijama. Ali će um koji nije prosvijetljen Duhom Božjim uvijek ostati u mraku u pogledu Njegove moći. Zbog toga su ljudski pojmovi u pogledu nauke tako često proturječni učenju Riječi Božje.

Djelo stvaranja

Nauka nikad ne može objasniti djelo stvaranja. Koja nauka može objasniti tajnu života?

Neosnovana je teorija da Bog nije stvorio materiju kad je stvarao svijet. Prilikom stvaranja našeg svijeta, Bog nije zavisio od materije koja je prije toga postojala. Naprotiv, sve stvari, materijalne i duhovne, postale su na glas Gospoda Jehove i stvorene su za Njegove ciljeve. Nebesa i sva vojska njihova, zemlja i sve što je na njoj, ne samo da su djelo Njegovih ruku, nego su postali dahom Njegovih usta.

»Vjerom poznajemo da je svijet riječju Božjom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo« (Jevr. 11, 3).

»Riječju Gospodnjom nebesa se stvoriše,
i duhom usta njegovijeh sva vojska njihova.
Jer on reče, i postade;
On zapovjedi, i pokaza se« (Ps. 33, 6—9).

Zakoni prirode

Razmišljajući o zakonima materije i zakonima prirode, mnogi gube iz vida, ako čak i ne poriču, neprekidno i neposredno djelovanje Božje. Oni šire ideje da priroda djeluje nezavisno od Boga, da ima sama u sebi i sama po sebi vlastite granice i vlastite sile kojima djeluje. Oni prave razliku između prirodnog i natprirodnog i to naročito ističu. Ono što smatraju prirodnim pripisuju običnim uzrocima, koji nemaju veze sa silom Božjom. Životna sila se pripisuje materiji, a priroda se pretvara u božanstvo. Pretpostavlja se da postoje određeni odnosi u materiji i da ona djeluje na osnovu utvrđenih zakona u koje, navodno, ni sam Bog ne može da se miješa. Također se pretpostavlja da je priroda obdarena određenim svojstvima i podređena utvrđenim zakonima, da je zatim prepuštena sama sebi da se potčinjava tim zakonima i da djeluje onako kako je prvobitno bilo određeno. To je lažna nauka: riječ Božja ne sadrži ništa što bi moglo potkrijepiti tu nauku. Bog ne poništava svoje zakone, nego stalno djeluje kroz njih, upotrebljavajući ih kao svoja oruđa. Oni ne mogu postojati sami od sebe. Bog neprekidno djeluje u prirodi. Ona služi Njemu i pokorava se Njegovoj volji. Priroda u svom radu svjedoči o razumnom prisustvu i aktivnom djelovanju jednog Bića koje u svim svojim djelima postupa po svojoj volji. Zemlja ne daje iz godine u godinu svoje obilne plodove i ne okreće se neprekidno oko sunca na osnovu svoje prvobitne moći nerazlučivo povezane s prirodom. Ruka beskrajne sile neprekidno djeluje u upravljanju ovom planetom. Božja sila koja djeluje svakog trenutka održava je pri tom okretanju u njenom položaju.

Bog nebeski neprekidno radi. Biljka raste, list se razvija, cvijet cvjeta zahvaljujući samo Njegovoj sili. Svaka kap kiše, svaka pahuljica snijega, svaka travka, svaki list, svaki cvijet i svaki žbun svjedoče o Bogu. Te sitne i obične pojave oko nas sadrže pouku da beskrajni Bog sve opaža, da ništa nije suviše beznačajno za Njegovu pažnju.

Mehanizam ljudskog tijela ne može se potpuno razumjeti; on sadrži tajne koje zbunjuju i najveće umove. Rad pulsa i disanje nisu posljedica djelovanja mehanizma koji, pošto je jednom stavljen u pokret mehanički nastavlja da radi. U Bogu »živimo i mičemo se i jesmo.« Svaki dah, svaki otkucaj srca je neprekidan dokaz o sili uvijek prisutnog Boga.

Bog čini da se sunce rađa na nebu. On otvara nebeske ustave i daje kišu. On čini da raste po gorama trava. »Daje snijeg kao vunu, sipa inje kao pepeo.« »On kad pusti glas svoj, buče vode na nebesima ... pušta munje s daždom, i izvodi vjetar iz staja njegovijeh« (Ps. 147, 16; Jer. 10, 13).

Gospod neprekidno održava i upotrebljava kao svoje slugе sve što je stvorio. Krist je rekao: »Otac moj doslije čini, i ja činim« (Ivan 5, 17).

Tajne božanske sile

Ni ljudi najvećeg uma ne mogu shvatiti tajne Jehove kako su otkrivene u prirodi. Božansko nadahnuće postavlja mnoga pitanja na koja ni najspremnije učenjak ne može odgovoriti. Ta pitanja se ne postavljaju zato da bismo mi na njih odgovorili, nego da bismo obratili pažnju na duboke tajne Božje i uvidjeli da je naša mudrost ograničena, da u svakodnevnom životu u našoj okolini postoje mnoge stvari koje su iznad moći shvaćanja ograničenog uma, da su Božji sudovi i namjere neistraživi. Njegova mudrost je nedokučiva.

Skeptici neće da vjeruju u Boga, jer svojim ograničenim umom nisu u stanju shvatiti beskrajnu moć kojom se Bog otkriva ljudima. Međutim, Boga treba priznavati više po onome što nam nije otkrio o sebi, nego po onome što je otkrio našem ograničenom shvaćanju. I u božanskim otkrivenjima i u prirodi Bog je dao ljudima tajne koje traže njihovu vjeru. To tako mora biti. Mi možemo neprekidno ispitivati, neprekidno tražiti, neprekidno učiti — a ipak se iznad svega nalazi beskraj.

»Ko je izmjerio vodu grstima svojim
i nebesa premjerio pedu?
Ko je izmjerio prah zemaljski,
d gore izmjerio na mjerila
i bregove na poteg?
Ko je upravljao duh Gospodnji?
Ili mu bi savjetnik i naučio ga? . . .
Gle, narodi su kao kap iz vjedra,
I kao praška na mjerilima broje se;
gle, premješta ostrva kao prašak.
Ni Liban ne bi bio dosta za oganj,
i životinje njegove ne bi bile dosta za
žrtvu paljenicu
Svi su narodi kao ništa pred njim, manje nego li ništa i taština
vrijede mu.
S kim ćete dakle izjednačiti Boga?
I kakvu ćete mu priliku naći? . . .
Ne znate li?
Ne čujete li?
Ne kazuje li vam se od iskona?
Ne razumijete li od temelja zemaljskih?
On sjedi nad krugom zemaljskim,
i njezini su mu stanovnici kao skakavci;
On je razastro nebesa kao platno
i razapeo ih kao šator za stan . . .
S kim ćete me dakle izjednačiti
da bih bio kao On?
veli sveti.
Podignite gore oči svoje
i vidite; ko je to stvorio?

ko izvodi vojsku svega toga na broj
i zove svako po imenu,
i velike radi sile njegove i jake moći
ne izostaje ni jedno?
Zašto govoriš, Jakove, i kažeš, Izraelu:
Skriven je put moj od Gospoda,
i stvar moja ne izlazi pred Boga mojega?
Ne znaš li?
Nijesi li čuo
da Bog, vječni Gospod,
koji je stvorio krajeve zemaljske,
ne sustaje niti se utruđuje?
Razumu njegovu nema mjere.
On daje snagu umornome,
i nejakome umnožava krjepost.
Djeca se more i sustaju,
i mladići padaju;
ali koji se nadaju Gospodu,
dobijaju novu snagu,
podižu se na krilima kao orlovi,
trče i ne sustaju,
hode i ne more se« (Iz. 40, 12—31).

LIČNOST BOGA

Moćna sila koja djeluje kroz čitavu prirodu i održava sve što postoji nije, kao što to prikazuju neki učenjaci, samo jedno sveobuhvatno načelo, jedna energija koja sve pokreće. Bog je duh, a ipak je biće, jer je čovjek stvoren po Njegovom obličju.

Priroda nije Bog

Tvorevina ruku Božijih u prirodi nije sam Bog u prirodi. Sve što u prirodi možemo vidjeti predstavlja odraz karaktera Božjeg; pomoću toga možemo shvatiti Njegovu ljubav, Njegovu silu i slavu, ali ne smijemo smatrati da je priroda Bog. Ljudska bića stvaraju svojom umjetničkom vještinom veoma lijepa djela, stvari na kojima se napajaju oči, i te stvari nam daju izvjestan pojam o njihovom autoru; ali napravljena stvar nije čovjek. Čast pripada autoru, a ne djelu. Prema tome, iako je priroda izraz Božje misli, ipak ne treba uzdizati prirodu, nego Boga prirode.

»Bogova, koji nijesu načinili neba ni zemlje,
Nestaće sa zemlje i ispod neba.«
»Nije taki dio Jakovljevi,
jer je tvorac svemu.«
»On je načinio zemlju silom svojom,
utvrdio vasiljenu mudročću svojom,
i razumom svojim razastro nebesa.«
(Jer. 10, 10. 11. 16. 12).
»Onoga tražite koji je stvorio zvijezde, kola

i štape.
I koji pretvara sjen smrtni u jutro
a dan u tamnu noć,
koji doziva vode morske i proljeva ih po zemlji;
ime mu je Gospod« (Amos 5, 8).

Čovjeka je stvorio Bog koji postoji kao ličnost

U stvaranju čovjeka došlo je do izražaja djelovanje ličnosti Božje. Kad je Bog stvorio čovjeka po svome obličju, ljudski oblik je bio savršen u svim svojim pojedinostima, ali nije imao života. Tada je Bog, kao ličnost koja postoji sama po sebi, u uobličeno tijelo čovjeka udahnuo dah života, i čovjek je postao živo, razumno biće koje diše. Svi dijelovi ljudskog organizma su stavljeni u pokret. Srce, arterije, vene, jezik, ruke, noge, čula, svijest, snage uma — sve je počelo da radi sve je bilo potčinjeno određenom zakonu. Čovjek je postao živa duša. Bog koji postoji kao ličnost je kroz Isusa Krista stvorio čovjeka i obdario ga razumom i snagom.

Naša građa (materija od koje smo sazdani) nije bila skrivena od Njega, iako smo bili stvarani u tajnosti. Njegove oči su vidjele našu građu koja je još bila nesavršena. U njegovoj knjizi bili su zapisani svi dijelovi našeg tijela, kad ih još nije bilo nijednoga.

Bog je odredio da čovjek — koja je kao krana Njegovog stvaranja uzdignut iznad svih nižih vrsta živih bića — izražava Njegovu misao i da otkriva Njegovu slavu. Ali čovjek ne smije uzdizati sebe kao Boga.

»Raduj se Gospodu, sva zemljo! . . .
Služite Gospodu veselo;
idite pred lice njegovo pjevajući!
Poznajte Gospoda da je Bog.
On nas je stvorio, i mi smo dostojanje
njegovo,
narod njegov i ovce paše njegove.
Ulazite na vrata njegova sa slavom,
u dvore njegove s hvalom.
Slavite ga, i blagosiljajte ime njegovo.
Uzvišujte Gospoda Boga našega,
i klanjajte se na svetoj gori njegovoj,
jer je svet Gospod Bog naš« (Ps. 100, 1—4).

Otkrivenje Boga u Kristu

Kao lično biće, Bog se otkrio u svom Sinu. Isus je odsjaj Očeve slave, »i obličje bića njegova« (Jevr. 1, 3), a na zemlji je bio u obličju čovjeka. On je kao lični Spasitelj došao u svijet. Kao lični Spasitelj uznio se na nebo i kao lični Spasitelj On posreduje u nebeskim dvorovima. Pred prijestolom Božjim posreduje za nas »kao sin čovječiji« (Otkr. 1, 13).

Krist — vidjelo svijetu — zaklonio je svojim ljudskim obličjem zasljepljujuću blistavost svog božanstva i došao je da među ljudima živi kao čovjek, kako bi se oni mogli upoznati sa svojim Tvorcem, a da pri tome ne budu uništeni. Nijedan čovjek nije nikad vidio Boga, osim kad se otkrio kroz Krista.

Krist je rekao: »Ja i otac jedno smo. Niko ne zna sina do otac; niti oca ko zna do sin i ako

kome sin hoće kazati« (Ivan 10, 30).

Krist je došao da ljudska bića pouči onome što, prema namjeri Božjoj, treba da znaju. Na nebeskom svodu, na zemlji, u prostranim vodama oceana, svuda vidimo djelo ruku Božjih. Sve stvoreno svjedoči o Njegovoj sili, mudrosti i ljubavi. Ali ni zvijezde, ni ocean, ni vodopad ne mogu nam pružiti takvu pouku i predodžbu o ličnosti Božjoj kao što je to otkriveno u Kristu.

Bog je vidio da je potrebno jasnije otkrivenje nego što je priroda da bi se odrazila i Njegova ličnost i Njegov karakter. On je poslao svog Sina na svijet da otkrije, koliko to ljudski pogled može podnijeti, prirodu i svojstva nevidljivog Boga.

Da je Bog želio da bude predstavljen kao da lično boravi u prirodi — u cvijetu, u drvetu i travki — zar Krist ne bi o tome govorio učenicima kad je bio na zemlji? Međutim, u Kristovom učenju se o Bogu uopće ne govori tako. Krist i apostoli su širili jasnu istinu o postojanju Boga kao ličnosti.

Krist je otkrio o Bogu sve ono što su grešna ljudska bića mogla podnijeti a da ne budu uništena. On je božanski Učitelj i Prosvjetitelj. Da je Bog smatrao da su nam potrebna druga otkrivenja osim onih koja je dao kroz Krista i u Njegovoj pisanoj Riječi, On bi nam i to dao.

Kako je Krist otkrio Boga svojim učenicima

Proučavajmo riječi koje je Krist izgovorio u gornjoj sebi posljednje noći pred svoje raspeće. Približavao se čas Njegovog iskušenja i On je nastojao da utješi svoje učenike pred kojima su bila teška iskušenja i patnje.

»Da se ne plaši srce vaše«, rekao je On, »vjerujte Boga, i mene vjerujte. Mnogi su stanovi u kući oca mojega. A da nije tako, kazao bih vam: idem da vam pripravim mjesto ...«

»Reče mu Toma: Gospode! ne znamo kuda ideš; i kako možemo put znati? Isus mu reče: ja sam put i istina i život; niko neće doći k ocu do kroza me. Kad biste mene znali; onda biste znali i oca mojega; i odsele poznajete ga, i vidjeste ga.«

»Gospode!« reče Filip, »pokaži nam oca, i biće nam dosta. Isus mu reče: toliko sam vrijeme s vama i nisi me poznao, Filipe? koji vidje mene vidje oca; pa kako ti govoriš: pokaži nam oca? Zar ne vjeruješ da sam ja u ocu i otac u meni? Riječi koje vam govorim ne govorim od sebe; nego otac koji stoji u meni on tvori djela« (Ivan 14, 1—6).

Učenici tada još nisu shvatili Kristove riječi u pogledu Njegovog odnosa prema Bogu. Njima je još uvijek bio nejasan velik dio Njegovog učenja. Oni su postavljali mnoga pitanja koja su pokazivala njihovo neznanje o odnosu Boga prema njima i prema njihovom tadašnjem i budućem dobru. Krist je želio da učenici imaju jasnije, određenije znanje o Bogu.

»Ovo vam govorih u pričama«, rekao je Krist, »ali će doći vrijeme kad vam više neću govoriti u pričama, nego ću vam upravo javiti za oca« (Ivan 16, 25).

Kad se na dan Pedesetnice Sveti Duh izlio na učenike, oni su razumjeli istine koje im je govorio u pričama. Tada im je postalo jasno učenje koje je za njih do tada predstavljalo tajnu. Pod utjecajem razumijevanja koje su primili sa izlivanjem Svetog Duha oni su se postidjeli svojih dotadašnjih čudnih teorija. Njihove pretpostavke i tumačenja bile su ludost u usporedbi sa tada primljenom spoznajom onoga što je nebesko. Sada su bili vođeni Svetim Duhom i njihovo nekad pomračeno shvaćanje obasjavala je svjetlost

Međutim, učenici još nisu bili primili potpuno ispunjenje Kristovog obećanja. Oni su dobili sve ono saznanje o Bogu koje su mogli nositi, ali potpuno ispunjenje obećanja Kristovog da će im upravo javiti za Oca tek je trebalo nastupiti. Tako je i danas. Naše znanje o Bogu je djelimično i nesavršeno. Kad se borba završi i kad Čovjek Krist Isus prizna pred Ocem svoje vjerne radnike,

koji su u ovom grešnom svijetu bili vjerni svjedoci za Njega, onda će oni potpuno jasno shvatiti i ono što danas za njih predstavlja tajnu.

Svoju proslavljenu ljudsku prirodu Krist je ponio sa sobom i u nebeske dvorove. Onima koji Ga prime, On daje vlast da postanu sinovi Božji, kako bi ih Bog na kraju mogao primiti kao svoje, da borave s Njim kroz čitavu vječnost. Ako za vrijeme ovog života budu odani Bogu, »gledaće lice njegovo, i ime njegovo biće na čelima njihovim.« A što može predstavljati veću nebesku sreću nego vidjeti Boga? Ima li veće radosti za grešnika, koji je spašen kroz milost Kristovu, nego vidjeti lice Božje i upoznati ga kao Oca?

Svjedočanstvo Svetog Pisma

Sveto Pismo jasno ukazuje na srodstvo između Boga i Krista i isto tako jasno predočava ličnost i osobitost i Jednog i Drugog.

»Bog koji je negda mnogo puta i različnijem načinom govorio očevima preko proroka, govori i nama u pošljedak dana ovijeh preko sina, kojega postavi našljednika svemu, kroz kojega i svijet stvori. Koji budući sjajnost slave i obličje bića njegova, i noseći sve u riječi sile svoje, učinivši sobom očišćenje grijeha našijeh, sjede s desne strane prijestola veličine na visini, i toliko bolji posta od anđela koliko preslavnije ime od njihova dobi. Jer kome od anđela reče kad: sin moj ti si, ja te danas rodih? i opet: ja ću mu biti otac, i on će mi biti sin« (Jevr. 1,1—5).

Bog je Otac Kristov; Krist je Sin Božji. Kristu je bio dat uzvišen položaj. On je izjednačen sa Ocem. Svi savjeti Božji bili su dostupni i Njegovom Sinu.

Isus je rekao Židovima: »Otac moj doslije čini, i ja činim. . . . Sin ne može ništa činiti sam od sebe, nego što vidi da otac čini; jer što On čini ono i sin čini onako; jer otac sina ljubi i sve mu pokazuje što sam čini« (Ivan 5,17-20).

I ovdje se ponovo ukazuje na ličnost Oca i Sina i na jedinstvo koje postoji među Njima.

To jedinstvo je također izraženo u sedamnaestom poglavlju Evanđelja po Ivanu, u Kristovoj molitvi za učenike: —

»Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji me uzvjeruju njihove riječi radi: da svi budu jedno, kao ti, oče, što si u meni i ja u tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me ti poslao. I slavu koju si mi dao ja dadoh njima, da budu jedno kao mi što smo jedno. Ja u njima i ti u meni; da budu sasvijem u jedno, da pozna svijet da si me ti poslao i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao« (Ivan 17,20-23).

Čudesnih li riječi! Jedinstvo koje postoji između Krista i Njegovih učenika ne uništava ni Njegovu, ni njihovu ličnost. Oni su jedno u cilju, u duhu, u karakteru, ali ne i u ličnosti. Na takav način su jedno i Bog i Krist.

Odnos između Oca i Sina i Njihove ličnosti jasno je prikazan također i ovim riječima: —

»Ovako veli Gospod nad vojskama:
Evo čovjeka, kojemu je ime klica,
koja će klijeti s mjesta svoga
i sagradiće crkvu Gospodnju...
I nosiće slavu, i sjedjeće
I vladaće na svom prijestolu,
i biće svećenik na prijestolu svom,
i savjet mira biće među objema« (Zah. 6,12. 13).

»Bog vječni«

U Riječi Božjoj se govori o Bogu kao o vječnom Bogu. Taj naziv obuhvaća prošlost, sadašnjost i budućnost. Bog je od iskona do vječnosti, bez početka i kraja, On je vječan.

»Zaklon je Bog vječni i pod mišicom vječnom;

On će odagnati ispred tebe neprijatelje tvoje, i reći će: zatri!

Da bi nastavao Izrael sam bezbrižno, izvor Jakovljevi, u zemlji obilatoj žitom i vinom;
i nebo će njegovo kropiti rosom. Blago tebi, Izraelu!

Ko je kao ti, narod kojega je sačuvao Gospod, štit pomoći tvoje, i mač slave tvoje?« (V Mojs. 33,27-29).

»Prije nego se gore rodiše

i sazda se zemlja i vasiljena,

i od vijeka i do vijeka ti si Bog.

Ti povraćaš čovjeka i trulež,

i govoriš: vratite se sinovi ljudski!

Jer je tisuća godina pred očima tvojima

kao dan jučerašnji, kad mine,

i kao straža noćna.

Ti ih kao povodnjem odnosiš;

oni su kao san,

kao trava, koja rano vene.

Ujutru cvjeta i uvene,

uveče se pokosi i sasuši.«

»Nauči nas tako brojati dane naše,

da bismo stekli srce mudro.«

»Ujutru nas nasiti dobrote svoje,

i radovaćemo se i veseliti u sve dane svoje.

Obraduj nas prema danima u koje si nas mučio,

Neka se pokaže na slugama tvojim djelo tvoje.

I slava tvoja na sinovima njihovijem.

Neka bude dobra volja Gospoda Boga našega s nama,

i djelo ruku naših dovrši nam,

i djelo ruku naših dovrši« (Ps. 90, 26. 12. 14. 17).

»Gospod caruje, obukao se u veličanstvo;

obukao se Gospod u silu, i opasao se:

zato je vasiljena tvrda i neće se pomjeriti.

Prijesto tvoj stoji od iskona:

od vijeka ti si« (Ps. 93, 1. 2).

Njegova ljubav i dobrota

»Dobrote je Gospodnje puna zemlja.«

»I svako djelo njegovo istinito.

On ljubi pravdu i sud...
Blago narodu, kojemu je Bog Gospod,
plemenu koje je on izabrao sebi za naslijeđe.«
»Gle, oko je Gospodnje na onima koji ga se
boje,
i na onima koji čekaju milost njegovu;
On će dušu njihovu izbaviti od smrti,
i prehraniti ih u gladne godine.«
»Duša se naša uzda u Gospoda:
On je pomoć naša i štit naš.
O njemu se veseli srce naše,
jer se u sveto ime njegovo uzdamo« (Ps. 33, 5-21).

»Tražih Gospoda i ču me,
I svijeh nevolja mojih oprosti me.
Koji u njega gledaju prosvjetljuju se,
i lica se njihova neće postidjeti.
Ovaj stradalac zavika. I Gospod ga ču,
i oprosti ga svijeh nevolja njegovijeh.
Anđeli Gospodnji stanom stoje oko onijeh koji
se njega boje,
i izbavljaju ih.
Ispitajte i vidite kako je dobar Gospod;
blago čovjeku koji se uzda u nj.«
Bojte se Gospoda, sveti njegovi;
jer koji se njega boje,
njima nema oskudice.
Lavovi su ubogi i gladni;
a koji traže Gospoda,
ne primiće im se ni jednoga dobra.«
»Viču pravedni, i Gospod ih čuje,
I izbavlja ih od svijeh nevolja njihovijeh.
Gospod je blizu onijeh koji su skrušena srca,
i pomaže onima koji su smjerna duha.«
»Gospod iskupljuje dušu sluga svojih:
i koji se god u njega uzdaju, neće se prevariti«
(Psalam 34).

»Milostiv je i dobar Gospod,
spor na gnjev i veoma blag.
Ne gnjevi se jednako;
niti se do vijeka srdi.
Ne postupa s nama po grijesima našim,
niti nam vraća po nepravdama našim.
Nego koliko je nebo visoko od zemlje,

tolika je milost njegova k onima koji ga se boje.
koliko je istok daleko od zapada,
toliko udaljuje od nas bezakonja naša.
Kako otac žali sinove,
tako Gospod žali one koji ga se boje.
Jer zna građu našu;
opominje se da smo prah.
»Dani su čovječiji kao trava;
kao cvijet u polju, tako cvjeta.
Dune vjetar na nj, i nestane ga;
niti će ga više poznati mjesto njegovo.
Ali milost Gospodnja ostaje od vijeka i do vijeka
na onima koji ga se boje,
i pravda njegova na sinovima sinova,
koji drže zavjet njegov,
I pamte zapovijesti njegove, da ih izvršavaju«
(Ps. 103, 8-18).

Njegova briga o nama

Naš Bog vlada nebom i zemljom i zna tačno šta nam je potrebno. Mi smo u stanju vidjeti samo nešto od onoga što je pred nama, ali »je sve golo i otkriveno pred očima onoga kojemu govorimo« (Jev. 4,13). On sjedi na svom prijestolu, uzvišen nad svom zemaljskom pometnjom i sve je otkriveno Njegovom božanskom pogledu. Iz veličine i mira vječnosti On određuje da bude ono što Njegovo providenje nađe za najbolje.

Nijedan vrabac ne padne na zemlju a da Gospod to ne opazi. Sotonina mržnja prema Bogu je tolika da on uživa čak i u tome da uništava nijema stvorenja. Samo Božja zaštita čuva ptice da nas vesele svojom radosnom pjesmom. On ne zaboravlja čak ni vrapce. »Ne bojte se dakle, vi ste bolji od mnogo vrabaca« (Mat. 10, 31).

»Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda.
Gospode, Bože moj, veliki si veoma;
obukao si se u veličanstvo i krasotu:
obukao si svjetlost kao haljinu,
razapeo nebo kao šator;
vodom si pokrio dvorove svoje;
oblake načinio si da su ti kola;
ideš na krilima vjetrenijem;
činiš vjetrove da su ti anđeli:
plamen ognjeni da su ti sluge:
»Utvrдио si zemlju na temeljima njezinim,
da se ne pomjesti va vijek vijeka.
Bezdanom kao haljinom odjenuo si je;
na gorama stoje vode.
Od prijetnje tvoje bježe;
od gromovnog glasa tvojega teku.

Izlaze na gore i slaze u doline
na mjesto koji si im utvrdio.
Postavio si međe preko koje ne prelaze;
i ne vraćaju se da pokriju zemlju.
Izveo si izvore po dolinama;
između gora teku vode.
Napajaju sve zvijeri poljske;
divlji magarci gase žeđ svoju.
Na njima ptice nebeske žive;
kroz grane razliježe se glas njihov.
Napajaš gore s visina svojih;
plodima djela tvojih siti se zemlja.
Daješ da raste trava stoci,
i zelen na korist čovjeku;
da bi izvodio hljeb iz zemlje,
i vino veseli srce čovjeku,
i lice se svijetli od ulja,
i hljeb srce čovjeku krijepi.
Site se drveta Božija,
kedri Libanski, koje si posadio;
na njima ptice viju gnijezda:
stanak je rodin na jelama:
gore visoke divokozama;
kamen je utočište zečevima.
»Stvorio si mjesec da pokazuje vremena:
sunce poznaje zapad svoj.
Stereš tamu, i biva noć,
po kojoj izlazi sve zvijerje šumsko,
lavovi riču za plijenom,
i traže od Boga hrane sebi.
Sunce grane, i oni se skrivaju,
i liježu u lože svoje.
I izlazi čovjek na posao svoj,
i na rad svoj do večera.
Kako je mnogo djela tvojih, Gospode!
Sve si premudro stvorio;
puna je zemlja blaga tvojega.
Gle, more veliko i široko,
tu gmižu bez broja
životinja mala i velika.
Tu lađe plove;
krokodil, kojega si stvorio da se igra po njemu.
Sve tebe čeka,
da im daješ hranu na vrijeme,
daješ im, primaju;

otvoriš ruku svoju,
site se dobra.
Odvратиš lice svoje,
žaloste se;
uzmeš im duh, ginu.
I u prah svoj vraćaju se.
Pošlješ duh svoj, postaju.
I ponavljaš lice zemlji.
Slava Gospodu uvijek;
nek se veseli Gospod za djela svoja;
On pogleda na zemlju, i ona se trese;
dotakne se gora, i dime se.
Pjevaću Gospodu za života svojega:
hvaliću Boga svojega dok sam god:
neka mu bude mila besjeda moja:
veseliću se o Gospodu« (Ps. 104,131).

»Uzdanico svijeh krajeva zemaljskih,
i naroda preko mora daleko:
koji si postavio gore svojom silom,
opasao se jačinom,
koji utišavaš huku morsku,
huku vala njihovijeh,
i bunu po narodima,« —
»Sve što se javlja jutrom i večerom
Ti budiš da slavi tebe...
Ti vjenčavaš godinu, kojoj dobro činiš;
stope su tvoje pune masti« (Ps. 65, 5-7. 8. 11).

»Gospod prihvata sve koji padaju,
i ispravlja sve pognute.
Oči su svijeh k tebi upravljene,
i ti im daješ hranu na vrijeme;
otvaraš ruku svoju,
i sitiš svašta živo na zemlji« (Ps. 145, 14-16).

Njegova milost i dugo strpljenje

Nijedan zemaljski roditelj se ne zalaže tako usrdno za svoje zabludjelo dijete kao što se Onaj koji nas je stvorio zalaže za prijestupnika. Nijedno ljudsko biće nije nepokajanima upućivalo ovako nježan poziv:

»A ti, Jakove, ne priziva me;
bijah ti dosadan, Izraele.«
»Narode moj, šta sam ti učinio?
I čime sam ti dosadio?« (Miheja 6,3).

»Kad Izrael bješe dijete, ljubljah ga.
I iz Egipta dozvah sina svojega« (Ozej 11,1).

»Jer je dio Gospodnji narod njegov;
Jakov je uže našljedstva njegova,
nađe ga u zemlji pustojoj,
na mjestu strašnu gdje buči pustoš;
vodi ga unaokolo, uči ga i čuva ga,
kao zjenicu oka svojega.
kao što orao izmamljuje orliće svoje
diže se nad pticima svojim,
širi krila svoja, uzima ih
i nosi na krilima svojim« (V Mojs. 32,911).
»Ne sačuvaše zavjeta Božijega,
i po zakonu njegovu ne htješe hoditi« (Ps. 78, 10).

»Koliko ih zvaše toliko oni odlaziše od njih;
... Držeći ga za ruke;
ali ne poznaše da ih je liječio.
Vukoh ih uzicama čovječijim,
užima ljubavnijem. ..
Narod je moj prionuo za otpad od mene;
zovu ga k višnjemu,
ali se ni jedan ne podiže« (Ozej 11,27).

»Ali on bješe milostiv, i pokrivaše grijeh,
I ne pomori ih:
često ustavljaše gnjev svoj,
i ne podizaše sve jarosti svoje;
opominjaše se da su tijelo,
vjetar koji prolazi i ne vraća se« (Ps. 78, 38. 39).

Mada On »opravi u ropstvo slavu svoju, i krasotu svoju u ruke neprijateljeve«, ipak je rekao:
»Ali milosti svoje neću uzeti od njega, niti ću prevrnuti istinom svojom« (Psalam 78, 61).

»Nije li mi Efraim mio sin? Nije li dijete predrago? Od kad govorih protiv njega, jednako ga
se opominjem; zato je srce moje ustreptalo njega radi« (Jer. 31, 20).

»Kako da te dam, Efraime?
Da te predam, Izraelu?
Kako da učinim od tebe kao od Adame
Da te obratim da budeš kao Sevojim?
Ustreptalo je srce moje u meni,
uskolebala se utroba moja od žalosti.
Neću izvršiti ljutog gnjeva svojega,

neću opet zatrti Efraima;
jer sam ja Bog, a ne čovjek;
svetac usred tebe;
neću doći na grad« (Ozej 11,8.9).

»Obrati se Izraelu, ka Gospodu Bogu svojemu;
jer si pao svojega radi bezakonja.
Uzmite sa sobom riječi,
i obratite se ka Gospodu: recite mu:
oprosti sve bezakonje, i primi dobro...
Asirac nas ne može izbaviti,
nećemo jahati na konjima;
niti ćemo više govoriti djelu ruku svojih: Bože
naš; jer u tebi nalazi milost sirota.«
»Ići će oni za Gospodom...
Sa strahom će dotrčati sinovi s mora.
Sa strahom će dotrčati iz Egipta kao ptica,
i kao golub iz zemlje Asirske;
i naseliće ih u kućama njihovijem,
govori Gospod.«
»Iscjeliću otpad njihov, ljubiću ih drage volje;
jer će se gnjev moj odvratiti od njega.
biću kao rosa Izraelu,
procvjetaće kao ljiljan,
i pustiće žile svoje kao drveta libanska.
Raširiće se grane njegove,
i ljepota će mu biti kao u masline,
i mirisi kao Libanski.
Oni će se vratiti i sjedjeti pod sjenom njegovijem.

Radaće kao žito,
i cvjetaće kao vinova laza...
Efraime, što će mi više idoli?
Ja ću ga uslišiti. i gledati:
ja ću mu biti kao jela zelena;
od mene je tvoj plod.
Ko je mudar, neka razumije ovo;
i razuman neka pozna ovo;
jer su pravi putevi Gospodnji,
i pravednici će hoditi po njima« (Oz. 14, 6—9).

»Ko je Bog kao ti, koji prašta bezakonje,
i prolazi prijestupe ostatku
od nasljedstva svojega?
Ne drži do vijeka gnjeva svojega,

jer mu je mila milost.
Opet će se smilovati na nas;
pogaziće naša bezakonja;
bacićeš u dubine morske sve grijehе njihove«
(Mih. 7, 18. 19).

»Odavno mi se javljaše Gospod. Ljubim te ljubavlju vječnom, zato ti jednako činim milost.«
»Jer iskupi Gospod Jakova, i izbavi ga iz ruku jačega od njega.« »I promijeniću žalost njihovu na radost, i utješiću ih, i razveseliću ih po žalosti njihovoj.« «I narod će se moj nasititi dobra mojega govori Gospod« (Jer. 31, 3. 11. 13. 14).

»Pjevaj, kćeri Sionska;
likuj, Izraelu;
raduj se i veseli se iz svega srca,
kćeri Jeruzalemska!
Ukloni Gospod sudove svoje,
odvрати neprijatelje tvoje.
Car Izraelov Gospod usred tebe je,
nećeš se više bojati zla.
»U onaj dan reći će se gradu Jeruzalemu:
Ne boj se; Sionu:
nemoj da ti klonu ruke.
Gospod Bog tvoj, koji je usred tebe,
Silni, spašće te;
radovaće ti se veoma,
umiriće se u ljubavi tvojoj,
veseliće se tebe radi pjevajući« (Sof 3,14-17).

»Jer je ovaj Bog naš Bog uvijek i do vijeka,
On će biti vođ naš do vijeka« (Ps. 48, 14).

LAŽNO I ISTINSKO ZNANJE O BOGU

Špekulativne teorije

»Javno je naše i sinova naših do vijeka, ali »što je tajno, ono je Gospoda Boga našega« (V Mojs. 29, 29).

Otkrivenje koje je Bog sam dao o sebi u svojoj Riječi namijenio je nama i treba da ga proučavamo. To možemo nastojati da shvatimo. Ali dalje od toga ne možemo prodrijeti. Najrazvijeniji um može se naprezati dok se ne umori, stvarajući razne pretpostavke o prirodi Boga, ali će njegovi naporі ostati uzaludni. Nama nije dato da riješavamo taj problem. Nijedan ljudski um ne može istraživanjem dokučiti Boga. Neka se čovjek u svojoj ograničenosti ne upinje pokušavajući da tumači Njega. Neka se niko ne upušta u nagađanja o Njegovoj prirodi. Šutnja tu znači rječitost. O Sveznajućem se ne može raspravljati.

Čak ni anđelima nije bilo dozvoljeno da sudjeluju u savetovanju između Oca i Sina kad je stvaran plan spasenja. Ona ljudska bića koja se trude da prodru u tajne Svevišnjeg pokazuju da ne

poznaju duhovne i vječne istine. Oni bi učinili mnogo bolje da se, dok se još čuje glas milosti, ponize u prašinu moleći se Bogu da ih pouči svojim putevima.

Mi o Bogu (o prirodi Njegovog Bića) ne znamo više od male djece, ali Ga kao mala djeca možemo ljubiti i slušati. Umjesto da nagađamo kakva je Njegova priroda ili prednost, treba da poslušamo riječi koje je On izgovorio: »Utolite i poznajte da sam ja Bog« (Ps. 46,10).

»Možeš li ti tajne Božije dokučiti,
ili dokučiti savršenstvo Svemogućega?
»To su visine nebeske, što ćeš učiniti?
Dublje je od pakla, kako ćeš poznati?
Duže od zemlje,
šire od mora« (Job. 11, 79).

»Ali mudrost gdje se nalazi?
I gdje je mjesto razumu?
Ne zna joj čovjek cijene,
niti se nahodi u zemlji živijeh. Bezdana veli:
nije u meni; i more veli: nije kod mene.
Ne može se dati čisto zlato za nju,
niti srebro izmjeriti u promjenu za nju.
Ne može se cijeliti zlatom ofirskim,
ni dragim onihom ni safirom.
Ne može se izjednačiti s njom ni zlato ni kristal,
niti se može promjeniti za zaklade zlatne.
Od korala i bisera nema spomena,
jer je vrijednost mudrosti veća nego dragom kamenju.
Ne može se s njom izjednačiti topaz Etiopski,
niti se može cijeliti čistijem zlatom.
»Od kuda dakle dolazi mudrost?
i gdje je mjesto razumu?...
Pogibao i smrt govore:
Ušima svojim čusmo slavu njezinu.
Bog zna put njezin, i poznaje mjesto njezino.
»Jer gleda do krajeva zemaljskih,
I vidi sve što je pod svijem nebom...
Kad postavljaše zakon daždu i put munji gromovnoj,
još je onda vidje i oglasi je, uredi je i pretraži je.
A čovjeku reče: Gle, strah je Božji mudrost,
i uklanjati se oda zla je razum« (Job. 28, 12-28).

Mudrost se ne nalazi ni putem istraživanja zemljine utrobe, niti uzaludnim nastojanjem da se prodre u tajne Božjeg bića. Ona se nalazi u smjernom prihvaćanju otkrivenja koje je On milostivo dao i u prilagođavanju života Njegovoj volji.

Veličanstvo našeg Boga

Veličanstvo našeg Boga možemo upoznati na osnovu prikazivanja koja je Sveti Duh dao Njegovim prorocima. Prorok Izaija piše: —

»Godine koje umrije car Ozija vidjeh Gospoda gdje sedi na prijestolu visoku i uzdignutu, i skut mu ispunjavaše crkvu. Serafimi stajahu više njega, svaki imaše šest krila: dvjema zaklanjaše lice svoje, dvjema zaklanjaše noge svoje, a dvjema lećaše. I vikahu jedan drugome govoreći: Svet, svet svet je Gospod nad vojskama; puna je sva zemlja slave njegove. I zadrmaše se pragovi na vratima od glasa kojim vikahu, i dom se napuni dima.

»I rekoh: jaoh meni! pogiboh, jer sam čovjek nečistijeh usana, i živim usred naroda nečistijeh usana, jer cara Gospoda nad vojskama vidjeh svojim očima.

A jedan od serafima doletje k meni držeći u ruci živ ugljen, koji uze s oltara kliještima, i dotače se usta mojih i reče: evo, ovo se dotače usta tvojih i bezakonje tvoje uze se, i grijeh tvoj očisti se« (Iz. 6,17).

»Niko nije kao ti, Gospode, Velik si:
i veliko je ime tvoje u sili.

Ko se ne bi bojao cara nad narodima« (Jer. 10, 6.7).

»Gospode! ti me kušaš i znaš. Ti znaš kad sjedim i kad ustajem; ti znaš misli moje iz daleka; kad hodim i kad se odmaram, ti si oko mene, i sve putove moje vidiš. Još nema riječi na jeziku mom, a ti, Gospode, gle, već sve znaš. Sastrag i sprijeda ti si me zaklonio, i stavio na me ruku svoju. Čudno je za me znanje tvoje, visoko, ne mogu da ga dokučim (Ps. 139, 16). »Velik je Gospod naš i velika je krijepost njegova, i razumu njegovu nema mjere« (Ps. 147, 5).

»On otkriva što je duboko i skriveno, zna šta je u mraku, i svjetlost kod njega stanuje« (Dan. 2, 22).

»Bogu su poznata od postojanja svijeta sva djela njegova« (Djela 15, 18). »Jer ko pozna misao Gospodnju? Ili ko mu bi savjetnik? ili ko mu naprijed dade što, da mu se vrati? Jer je od njega i kroz njega i u njemu sve. Njemu slava va vijek« (Rimlj. 11, 34-36).

»Caru vječnome, naraspadljivome, koji se ne vidi« (1. Tim. 1,17). »Koji sam ima besmrtnost, i živi u svjetlosti kojoj se ne može pristupiti, kojega niko od ljudi nije vidio« — Njemu »čast i država vječna« (1. Tim. 6,16).

«On je razastro sjever nad prazninom, i zemlju objesio ni na čem. Zavezuje vode u oblacima svojim, i ne prodire se oblak pod njima... Među je postavio oko vode Dokle ne bude kraj svjetlosti i mraku.» »Stubovi nebeski tresu se i drhću od prijetnje njegove. Silom je svojom pocijepao more...

Duhom je svojim ukrasio nebesa, i rika je njegova probola lukavu zmiju. Gle, to su dijelovi puteva njegovijeh; ali kako je mali dio što čusmo o njemu? I ko će razumjeti grom sile njegove? (Job. 26, 7-14).

»Put je Gospodnji u vihoru i buri, I oblaci su prah od nogu njegovijeh« (Nahum 3).

»Ko je kao Gospod, Bog naš, koji sjedi na visini; koji se sagiba da vidi što je na nebesima i na zemlji« (Ps. 113, 6).

»Veliki je Gospod, i valja ga slaviti, I veličanstvo njegovo ne može se dosegnuti. Od koljena do koljena hvaliće djela tvoja, i silu tvoju kazivati.

O visokoj slavi tvojega veličanstva
i divnim djelima tvojim razmišljam.

Pripovijedaće silu čudesa tvojih,
i ja ću veličanstvo tvoje kazivati.
Hvaliće veliku dobrotu tvoju
i pravdu tvoju pjevaće. ...
Neka te slave, Gospode, sva djela tvoja,
i sveci tvoji neka te blagosiljaju.
Neka kazuju slavu carstva tvojega,
I silu tvoju pripovijedaju.
da bi javili sinovima ljudskim silu tvoju,
i visoku slavu carstva tvojega.
Carstvo je tvoje carstvo svijeh vijekova,
i vlada tvoja na sva koljena...
Hvalu Gospodu neka govore usta moja;
i neka blagosilja svako tijelo sveto ime njegovo
uvijek i bez prestanka«. (Ps. 145, 3-21).

Opomene protiv drskosti

Ukoliko više saznajemo što je Bog i što smo mi u njegovim očima, utoliko ćemo više strahovati i drhtati pred Njime.

Neka današnjim mladim ljudima posluži kao opomena pogibao onih koji su se u staro vrijeme drznuli da slobodno postupe s onim što je Bog proglasio svetim. Kad su se Izraelci usudili da otvore kovčeg prilikom njegovog povratka iz zemlje Filistejske, njihova drskost je bila strašno kažnjena. »Ali pobi Gospod neke između Bet-Semešana koji zagledaše u kovčeg Gospodnji, i pobi iz naroda pedeset tisuća i sedamdeset ljudi. I plaka narod što ga Gospod udari velikom pogibljju. I ljudi iz Bet-Semesa rekoše: ko može ostati pred tijem Gospodom Bogom svetijem?« (I Sam. 6,19.20).

Razmislite također i o kazni koja je snašla Uzu. Kad su za vrijeme Davidove vladavine prenosili kovčeg u Jeruzalem, Uza je pružio svoju ruku da bi ga pridržao. Njega je odmah snašla smrt zato što se usudio dodirnuti simbol Božje prisutnosti.

Kad je Mojsije kod gorućeg žbuna, ne shativši da je u Božjoj prisutnosti, prišao da vidi tu čudesnu pojavu, čuo je zapovijest:

»Ne idi ovamo. Izuj obuću svoju s nogu svojih, jer je mjesto gdje stojiš sveta zemlja. A Mojsije zakloni lice svoje, jer ga strah bijaše gledati u Boga« (2. Mojs. 3, 5.6).

»I kad Jozua bijaše kod Jerihona, podiže oči svoje i pogleda, a to čovjek stoji prema njemu: s golijem mačem u ruci. I pristupi k njemu Jozua i reče: jesi li naš ili naših neprijatelja? A on reče: nijesam, nego sam vojvoda vojske Gospodnje, sada dođoh. A Jozua pade ničice na zemlju, i pokloni se, i reče mu: što zapovijeda gospodar moj sluzi svojemu? A vojvoda vojske Gospodnje reče Jozui: izuj obuću s nogu svojih, jer je mjesto gdje stojiš sveto. I učini Jozua tako« (Jozua 5,13-15).

U šatoru od sastanka i kasnije podignutom hramu, koji su bili zemaljski simboli Njegovog nebeskog stana, jedno odjeljenje je bilo posvećeno Božjem prisustvu. Samo jedna jedina ruka je smjela podići zavjesu s izvezenim kerubinima koja se nalazila na ulazu. Podići tu zavjesu i pustiti nepozvane u mjesto najsvetije tajne značilo je smrt, jer se nad prijestolom milosti i anđelima pognutim u molitvi nalazila slava Najsvetijeg — slava koju nijedan čovjek nije mogao ugledati i ostati živ. Jednom u godini, provosvećenik koji je služio u svetinji ulazio bi drhteći u mjesto gdje

se nalazila prisutnost Božja, dok je dim tamjana zaklanjao slavu od njegovih očiju. U predvorjima hrama nije se smio čuti ni najmanji šum. Nijedan svećenik nije služio za oltarom. Mnoštvo vjernika, pognutih u tišini i strahopoštovanju, upućivalo je svoje molitve za milost Božju.

»Ovo se pak sve događaše ugledi njima, a napisala se za nauku nama, na koje posljedak svijeta dođe«(1. Kor. 10, 11).

»A Gospod je u svetoj crkvi svojoj;
muči pred njim sva zemlja« (Habakuk 2, 20).
»Gospod caruje: neka strijepe narodi;
sjedi na heruvimima, nek se drma zemlja.
Gospod je na Sionu velik;
i visok nad svima narodima.
Neka slave veliko i strašno ime tvoje:
da je svet« (Ps. 99,13).

»Prijesto je Gospodnji na nebesima: oči njegove gledaju, vjeđe njegove ispituju sinove čovječije«.

»Sa svete visine svoje pogleda na sve koji žive na zemlji, On je stvorio sva srca njihova, On zna sva djela njihova.« Nek se boji Gospoda sva zemlja: i nek strijepi pred njim sve što živi po vasiljenoj.« (Ps. 11,4; 102,19;33,14. 15. 8).

Čovjek ne može istraživanjem naći Boga. Neka se nitko ne usudi da drskom rukom podigne veo koji skriva Njegovu slavu. »Kako su neispitljivi njegovi sudovi i neistražljivi njegovi putovi« (Rimlj. 11,33). Skrivanje Njegove sile je dokaz Njegove milosti: jer podići veo koji skriva božansku prisutnost znači smrt. Um nijednog smrtnika ne može prodrijeti u tajnu u kojoj Svemogući živi i djeluje. Mi Ga možemo shvatiti samo ukoliko nam se On sam otkriva. Razum mora priznati da postoji sila koja je viša od njega. I srce i razum moraju se pokloniti pred onim velikim JA SAM.

Kristovo otkrivenje Boga

Sve što čovjek treba i može da sazna o Bogu otkriveno je u životu i karakteru Njegovog Sina.

»Boga niko nije vidio nikad: jedinorođni sin koji je u naručju očinom, on ga javi« (Ivan 1,18).

Uzevši na sebe ljudsko obličje, Krist je došao da bude jedno s čovječanstvom, a u isto vrijeme da grešnim ljudskim bićima otkrije našeg nebeskog Oca. On je u svemu bio sazdan kao i Njegova braća. Postao je tijelo, kao što smo i mi. Osjećao je glad, žeđ i umor. Održavao se hranom i krijepio snom. Dijelio je sudbinu ljudi, a ipak je bio bezgrešni Sin Božji. Na zemlji je bio stranac i putnik — bio je u svijetu, ali ne od svijeta; bio je kušan kao što se kušaju i današnji ljudi i žene, a ipak je živio bezgrešnim životom.

Nježan, milostiv, sažaljiv, uvijek vodeći računa o drugima, On je prikazivao karakter Božji i bio je stalno u službi Bogu i čovjeku.

»I riječ postade tijelo i useli se u nas puno blagodati i istine« (Ivan 1, 14).

»Ja javih ime tvoje ljudima koje si mi dao od svijeta«, rekao je On »da ljubav kojom si mene ljubio u njima bude, i ja u njima« (Ivan 17,6).

»Ljubite neprijatelje svoje« naredio je On, »blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone. Da budete sinovi Oca svojega koji

je na nebesima«, »jer je on blag i neblagodarnima i zlima.« »Jer on zapovijeda svome suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima.« «Budite dakle milostivi kao i otac vaš što je milostiv« (Mat. 5, 44.45; Luka 6, 35.36).

Slava križa

Otkrivenje Božje ljubavi prema ljudima skoncentrirano je u križu, Njegovo potpuno značenje jezik ne može izreći, pero ne može opisati, niti je Ljudski um u stanju da pronikne u to. Promatrajući križ na Golgoti jedino što možemo reći to je: »Jer Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da ni jedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni« (Ivan 3, 16).

Krist razapet zbog naših grijeha, Krist koji je uskrsnuo iz mrtvih, Krist koji se uznio na nebo — to je nauka spasenja koju treba stalno učiti i drugima propovijedati.

»Koji, ako je i bio u obličju Božijemu, nije se otimao da se uspoređi s Bogom; nego je ponizio sam sebe, uzevši obličje sluga, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek, Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti križeve« (Filip. 2, 68).

»Krist Isus koji umrije, pa još i uskrsne, koji je s desne strane Bogu.« »Zato i može va vijek spasiti one koji kroza nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih« (Rimlj. 8, 34; Jevr. 7, 25).

»Jer nemamo poglavara svećeničkog koji ne može postradati s našijem slabostima, nego koji je u svačemu iskušan kao i mi, osim grijeha« (Jevr. 4, 15)

Ovdje su beskonačna mudrost, beskonačna ljubav, beskonačna pravda, i beskonačna milost, — »dubina bogatstva i premudrosti i razuma Božijega« (Rimlj. 11,33).

Samo kroz Krista, koji nam je darovan kao najveći dar, primamo svaki blagoslov. Zahvaljujući tome, nama je svakog dana na dohvat neiscrpno obilje Jehovine dobrote. Ovim jednim darom dat nam je svaki cvijet sa svojim divnim bojama i prijatnim mirisom da bismo uživali u njemu. On je stvorio sunce i mjesec: nema ni jedne zvijezde koja krase nebo, koja nije Njegovo djelo. Na našem stolu nema nijedne namirnice koju On nije stvorio da bismo se njome hranili. Na svemu je zapisano ime Kristovo. Čovjek je sve dobio ovim neizrecivim darom, — kroz jednorodnog Sina Božjeg. On je bio prikovan na križ da bi svi ti darovi bili osigurani čovjeku koji je djelo Božjih ruku.

Plod drveta života u Edenskom vrtu imao je natprirodnu silu. Jesti od njega značilo je živjeti vječno. On je predstavljao lijek protiv smrti. Njegovo lišće je davalo život i besmrtnost. Ali je čovjek svojom nepokornošću donio smrt u svijet. Adam je jeo s drveta od znanja dobra i zla što mu je bilo zabranjeno. Njegov prijestup je otvorio vrata čitavoj poplavi nevolja koje snalaze ljudski rod.

Poslije pojave grijeha, nebeski Domaćin je drvo života presadio u nebeski raj, ali njegove grane su se raširile »svrh zidova« i dosežu do ovozemaljskog svijeta. Iskupljenje koje smo dobili krvlju Kristovom omogućuje nam još uvijek da jedemo životvorni plod.

O Kristu, prikazanom u simbolu Riječi Božje, pisano je. »U njoj bješe život, i život bješe vidjelo ljudima« (Ivan 1,4). On je vrelo života. Pokornost Njemu je ona životvorna sila koja veseli dušu.

»Ja sam hljeb života:« kaže On; »koji meni dolazi neće ožednjeti, koji mene vjeruje neće nikad ožednjeti.« »Kao što me posla živi otac, i ja živim oca radi; i koji jede mene i on će živjeti mene radi . . . Duh je ono što oživljava; tijelo ne pomaže ništa. Riječi koje vam ja rekoah duh su i život su.« »Koji pobijedi daću mu da jede od drveta životnoga koje je nasred raja Božijega« (Ivan

6, 35.5763; Otkr. 2,7).

»Vidite kakvu nam je ljubav dao otac, da se djeca Božija nazovemo i budemo« (1. Ivan. 3,1).

Spoznaja koja dovodi do preobražaja

Spoznaja Boga koja je otkrivena u Kristu je spoznaja koju svi spašeni moraju steći. To je spoznanja koja dovodi do preobražaja karaktera. Ta spoznaja, kad se primi, preobražava dušu u Božje obličje. Ona čitavom biću daje duhovnu, božansku snagu.

»Mi pak svi koji otkrivenijem licem gledamo slavu Božiju, preobražavamo se u to isto obličje iz slave u slavu« (II Kor. 3,18).

Spasitelj je rekao o svom životu: »Kao što ja održah zapovijesti oca svojega.« »Ne ostavi otac mene sama; jer ja svagda činim što je njemu ugodno« (Ivan 15,10; 8,29). Kristovi sljedbenici treba da budu onakvi kakav je On bio kad je primio na sebe ljudsku prirodu — to je Božja namjera. U Njegovoj sili treba da žive životom čistote i plemenitosti kao što je Spasitelj živio.

»Toga radi«, kaže Pavao, »preklanjam koljena svoja pred ocem Gospoda našega Isusa Krista, po kome se sva čeljad i na nebesima i na zemlji zovu, da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom njegovijem za unutrašnjeg čovjeka, da se Krist useli vjerom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni; da biste mogli razumjeti sa svima svetima što je širina i dužina i dubina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Kristovu, da se ispunite svakom puninom Božijom« (Efež. 3, 14-19).

OPASNOST ŠPEKULATIVNOG ZNANJA

Lažna nauka je jedno od sredstava kojim se sotona koristio još u nebeskim dvorovima i kojim se i danas služi. Svojim lažnim tvrđenjima i zamršenim naučnim teorijama obmanuo je mnoge anđele i zaveo ih s puta odanosti.

Pošto je izgubio svoje mjesto na nebu, sotona je usmjerio svoje kušanje na naše praroditelje. Adam i Eva su se predali neprijatelju i svojom nepokornošću otuđili ljudski rod od Boga, i zemlja ie prekinula vezu s nebom.

Da Adam i Eva nisu nikad dotakli zabranjeno drvo Gospod bi im darovao znanje na kojem ne počiva prokletstvo grijeha i koje bi im donijelo vječnu radost. Oni su svojom nepokornošću dobili jedino to da su upoznali grijeh i sve njegove posljedice.

Zablude posljednjih dana

Sotona i danas obmanjuje ljude na isti način na koji je zaveo i naše praroditelje. On preplavljuje svijet privlačnim bajkama. Svim sredstvima koja mu stoje na raspolaganju on nastoji da čovjek ne dođe do one spoznaje o Bogu koja donosi spasenje.

Mi živimo u vijeku velike prosvijećenosti; ali ono što ljudi nazivaju prosvijećenošću često samo otvara put za »mudrost« i obmane sotonine. Iznosit će se mnoga učenja i mišljenja koja će izgledati kao istina, ali koja moramo pažljivo razmotriti s molitvom na usnama, jer ona mogu predstavljati posebna lukavstva neprijatelja. Put zablude često izgleda potpuno istovjetan sa putem istine, kao da su sasvim uporedni. Teško ga je razlikovati od puta koji vodi k svetosti i nebu. Ali um koji je prosvijetljen svetim Duhom uočava razliku i uvidjet će da se on odvaja od pravog puta. Poslije nekog vremena ispostavit će se da su oni sasvim odvojeni jedan od drugog.

Panteističke teorije³

Među našim narodom se već pojavljuju spiritualistička učenja koja će potkopati vjeru onih koji ih budu prihvatili. Teorija da je Bog bitnost koja prožima svu prirodu jedna je od najfinijih sotonskih obmana. Ona pogrešno prikazuje Boga i predstavlja uvredu za Njegovu uzvišenost i veličanstvo.

Riječ Božja ne potkrijepljuje panteističke teorije. Svjetlost Njegove istine pokazuje da ove teorije predstavljaju sredstva koja uništavaju dušu. Tama je njihov element, čulnost njihova sfera. One zadovoljavaju tjelesno srce i prirodne ljudske sklonosti. Prihvatanje takvih teorija vodi odvajanju od Boga.

Mi smo kroz grijeh dospjeli u neprirodno stanje i sila koja će nas vratiti mora biti natprirodna, inače nema nikakve vrijednosti. Postoji samo jedna sila koja može slomiti moć zla u ljudskom srcu, a to je sila Božja kroz Isusa Krista. Samo krvlju Raspetog možemo se očistiti od grijeha. Jedino nas Njegova milost može osposobiti da se odupremo sklonostima naše pale prirode i da ih potčinimo. Spiritualističke teorije o Bogu oduzimaju ovoj sili moć djelovanja. Ako je Bog bitnost koja prožima svu prirodu, onda je On u svim ljudima; i da bi dostigao svetost, čovjek ne treba da čini ništa drugo nego samo da razvija silu koja je u njemu.

Ove teorije, provedene do svojih logičkih zaključaka, uništavaju cjelokupni sistem kršćanstva. One odbacuju potrebu iskupljenja i čine čovjeka vlastitim spasiteljem. Ove teorije o Bogu poništavaju Njegovu Riječ i oni koji ih prihvaćaju zapadaju u veliku opasnost da na kraju cijelu Bibliju počnu smatrati izmišljotinom. Oni mogu smatrati da je vrlina bolja od poroka, ali, pošto je Bogu oduzeto Njegovo veličanstvo, oni se oslanjaju na ljudsku silu, koja bez Boga ne znači ništa. Sama ljudska volja bez pomoći (od Boga) zaista nema snage da se odupre zlu i da ga pobijedi. Porušene su odbrane duše. Čovjek nema više ništa što će ga braniti od grijeha. Mi ne znamo kako duboko može pasti i potonuti čovjek koji je odbacio ograničenje Riječi Božje i Njegov Duh.

Oni koji se i dalje budu držali ovih spiritualističkih teorija uništiti će svoje kršćansko iskustvo, prekinut će svoju vezu s Bogom i izgubit će život vječni.

Ove lažne teorije o Bogu i prirodi što preplavljaju svijet skepticizmom predstavljaju nadahnuće palog neprijatelja koji i sam proučava Bibliju, dobro poznaje istinu bitnu i neophodnu za spasenje ljudi i stalno se trudi da ljudski um odvrati od velikih istina pomoću kojih treba da se pripreme za ono što će doći na svijet.

Posljedice ovih čudnih nazora o Bogu vidjela sam u otpadništvu, spiritualizmu i slobodnoj ljubavi. U ovom učenju se tako vješto skriva sklonost slobodnoj ljubavi, da je ispočetka bilo teško prozreti njegovu pravu prirodu. Sve dok mi Gospod nije pokazao, nisam znala kako da ga nazovem, ali sam upućena da je nazovem nesvetom natčulnom ljubavlju.

Fanatizam poslije 1844. godine

Pošto je prošlo određeno vrijeme 1844. godine, morali smo se boriti protiv svakakvih pojava fanatizma. Naloženo mi je bilo da iznesem svjedočanstva opomene protiv nekih koji su zastupali spiritualističke teorije.

Bilo je ljudi koji su energično širili lažne ideje o Bogu. Data mi je svjetlost da ti ljudi svojim lažnim učenjima oduzimaju svaku silu istini. Pokazano mi je da oni svojim špekulativnim teorijama o Bogu zavode duše.

³ Panteizam — fil. učenje po kome su Bog i priroda jedno isto, a stvari i pojave u svijetu samo momenti božanskog sveživota, po kome Bog i svijet ne stoje u odnosu kao Tvorac i stvoreno djelo.

Otišla sam k njima i izložila im prirodu njihovog rada. Gospod mi je dao silu da im jasno predočim opasnosti koje im prijete. Između ostalog, oni su zastupali i mišljenje da oni koji su jednom posvećeni ne mogu više griješiti. Njihova lažna učenja su nanosila veliku štetu i njima samima i drugima. Oni su počeli zadobivati veliku moć nad onima koji nisu vidjeli zlo koje se krije pod ovim zaodjevenim teorijama. Parola učenja: »svi su sveti« dovela je do vjerovanja da osjećaji ne mogu posvećenog nikad odvesti na rđav put. Posljedica tog vjerovanja bila je ispunjavanje zlih želja tjelesnog srca od strane onih koji su, i pored svog tvrđenja da su posvećeni, bili daleko od čistote misli i života.

Za bezbožnim teorijama dolaze grešni postupci. To je zavodljiv mamac oca svih laži i njihova posljedica je da samozadovoljan i nečist čovjek ne osjeća nikakvu potrebu za pokajanjem.

To je samo jedan od primjera zbog kojih mi je naloženo da ukorim one što zastupaju učenje o bezličnom Bogu koji navodno prožima svu prirodu, i drage slične zablude.

Ponovit će se iskustva prošlosti

Iskustva prošlosti će se ponoviti. Sotonina praznovjerja će u budućnosti poprimiti nove oblike. Zablude će se prikazivati na ugodan i zavodljiv način. Narodu Božjem će se prikazivati lažne teorije obučene u haljine svjetlosti. Tako će se sotona truditi da prevvari, ako bude moguće, čak i izabrane. Primjenjivat će najprimamljivije utjecaje i hipnotizirat će umove ljudi.

Pojavit će se svakakva pokvarenost, kao što je to bio slučaj s pretpotopnim svijetom i razum ljudi bit će zarobljen. Uzdizanje prirode kao Boga, neograničene slobode ljudske volje, savjet bezbožnih — svim ovim oruđima služi se sotona da bi postigao određene ciljeve. On upotrebljava moć uma nad umom da bi provodio svoje namjere. Najžalosnije od svega je to da ljudi pod utjecajem njegove obmane imaju »obličje pobožnosti«, bez ikakve stvarne veze s Bogom. Kao što su Adam i Eva jeli plod s drveta od znanja dobra i zla, tako se mnogi još i danas hrane varljivim zalogajima zablude.

Sotonska oruđa odijevaju lažne teorije u privlačnu odjeću, kao što je sotona u Edenskom vrtu krio svoju ličnost od naših prvih roditelja govoreći kroz zmiju. Ta oruđa ulijevaju u ljudski um ono što je u stvari smrtna zabluda. Sotona će vršiti hipnotičan utjecaj na one koji se odvajaju od jasne Riječi Božje i prihvaćaju prijatne izmišljotine.

Sotona se najupornije trudi da uhvati u svoje zamke baš one koji su primili najveću svjetlost. On zna da će oni, ako ih uspije zvesti, pod njegovom kontrolom odjenuti grijeh u haljine pravde i mnoge odvesti na stranputicu.

Govorim svima: budite oprezni jer, prerušen u anđela svjetlosti, na svaki skup kršćanskih radnika i u svaku skupštinu dolazi i sotona, nastojeći da privuče članove na svoju stranu. Naređeno mi je da dam narodu Božjem slijedeću opomenu: »Ne varajte se: Bog se ne da ružiti« (Gal. 6,7).

Čuvajte se senzacionalne vjere

U ovo vrijeme djelu Božjem su potrebni duhovni i savjesni ljudi, ljudi koji su čvrsti u načelu i koji jasno shvaćaju istinu.

Pokazano mi je da ljudima nisu potrebne nove i fantastične doktrine ni ljudske pretpostavke. Narodu je potrebno svjedočanstvo onih koji poznaju istinu i žive u skladu s istinom, koji shvaćaju i slušaju nalog dat Timoteju: »Propovijedaj riječ, nastoj u dobro vrijeme i u nevrjeme, pokaraj, zaprijeti, umoli sa svakijem snošenjem i učenjem; jer će doći vrijeme kad zdrave nauke neće

slušati, nego će po svojijem željama nakupiti sebi učitelje, kao što ih uši svrbe, i odvratice uši od istine, i okrenuce se ka gatalicama. A ti budi trijezan u svačemu, trpi zlo, čini djelo evanđelista, službu svoju vrši« (II Tim 4,25).

Iдите čvrsto, odlučno, obuvši noge svoje u pripravu evanđelja mira. Budite uvjereni da čista i neokaljena vjera nije senzacionalistička vjera. Bog nije nikome stavio u dužnost da podstiče želju za špekulativnim doktrinama i teorijama. Draga braćo, odbacite takve stvari iz svog učenja. Ne dozvoljavajte da se one uvlače u vaš život i osujete vaše životno djelo.

Opomena protiv lažnog učenja

Pavlova poslanica Kološanima sadrži opomenu protiv lažnog učenja. Apostol kaže da srca vjernika treba da se »stegnu u ljubavi, i u svakom bogatstvu punog razuma, na poznaje tajne Boga i oca i Krista, u kojoj je sve blago premudrosti i razuma skriveno.« Pavao dalje kaže: »A ovo govorim, da vas niko ne prevari slatkijem riječima... Kako dakle primiste Krista Isusa Gospoda, onako živite u njemu, ukorijenjeni i nazidani u njemu i utvrđeni vjerom kao što naučiste, izobilujući u njoj zahvalnošću. Braćo! čuvajte se da vas ko ne zarobi filozofijom i praznom prijevaram, po kazivanju čovječijemu, po nauci svijeta, ia ne po Kristu. Jer u njemu živi svaka punina Božanstva tjelesno i da budete ispunjeni u njemu koji je glava svakome poglavarstvu i vlasti« (Kol. 2,2-16).

Naloženo mi je da kažem našem narodu: Slijedimo Krista. Ne zaboravite da On mora biti naš uzor u svemu. Ideje koje se ne nalaze u Njegovom učenju možemo odbaciti bez ikakve bojazni. Pozivam naše propovjednike: nastojte da vaše noge čvrsto stoje na tlu vječne istine. Pazite da se ne povodite za svojim pobudama nazivajući to Svetim Duhom. Nekima prijeti opasnost u tom pogledu. Ja ih pozivam da budu zdravi u vjeri, sposobni da daju odgovor svakome tko ih zapita za njihovo nadanje.

Odvraćanje pažnje od sadašnje dužnosti

Neprijatelj se trudi da odvрати pažnju naše braće i sestara od djela pripremanja ljudi da se održe u ovim posljednjim danima. Njegove obmane se podmeću s ciljem da odvrte pažnju od sadašnjih opasnosti i dužnosti. Robovi tih obmana ništa ne cijene svjetlost radi koje je Krist sišao s neba da bi je predao Ivanu za svoj narod. Oni tvrde da sadašnji događaji nisu tako značajni da bi im trebalo poklanjati naročitu pažnju. Oni umanjuju utjecaj istine nebeskog porijekla i lišavaju narod Božji njegovog ranijeg iskustva, pružajući mu umjesto toga lažnu nauku.

»Gospod reče ovako: stanite na putovima i pogledajte, i pitajte za stare staze, koji je put dobar, pa idite po njemu« (Jer. 6,16).

Neka nitko ne pokušava da potkopa temelje naše vjere — temelje koji su na osnovu proučavanja Riječi Božje uz molitvu i na osnovu otkrivenja postavljeni na početku našeg djela. Na tim temeljima mi smo zidali za posljednjih pedeset godina. Ljudi mogu pretpostavljati da su našli neki novi put, da mogu postaviti čvršće temelje od onih koji su postavljeni, ali to je velika obmana. Drugog temelja nitko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen.

U prošlosti su se mnogi prihvaćali toga da izgrađuju novu vjeru, da uspostavljaju nova načela. Ali koliko dugo se održala njihova zgrada? Ona se ubrzo srušila, jer nije bila osnovana na Stijeni.

Zar se prvi učenici nisu suočavali s ljudima koji su tako govorili? Zar nisu i oni morali slušati lažne teorije, a zatim, čineći sve što su mogli, stati čvrsto i reći: »Temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen« (1. Kor. 3,11).

Moramo se, dakle, nepokolebljivo od početka do kraja držati onoga što nam je povjereno. Bog i Krist su poslali riječi sile svom narodu, izdvajajući ga iz svijeta, korak po korak, i uvodeći ga u jasnu svijetlost sadašnje istine. Usana dodirnutih svetom vatrom sluge Božje su objavile Njegovu vijest. Božanska riječ je stavila svoj pečat na vjerodostojnost objavljene istine.

Obnavljanje nedvosmislenog svjedočanstva

Gospod traži obnavljanje nedvosmislenog svjedočanstva kakvo je davano u prošlosti. On traži obnavljanje duhovnog života. Duhovne energije Njegovog naroda su odavno obamrle, ali treba da dođe do uskrsnuća iz očevidne smrti.

Molitvom i priznavanjem grijeha moramo raščistiti put za dolazak Cara. Kad to učinimo, primit ćemo silu Duha. Potrebna nam je energija kakvu su primili učenici na dan Pedesetnice. Ona će doći, jer je Gospod obećao da će poslati svoj Duh kao silu koja pobjeđuje sve.

Predstoje nam teška vremena. Svi koji poznaju istinu treba da se probude i potčine Bogu tijelom, dušom i duhom. Neprijatelj nam je za petama. Moramo biti budni i čuvati se od njega. Moramo uzeti sve oružje Božje. Moramo se upravljati po uputama koje nam je dao Duh proroštva. Moramo ljubiti istinu za ovo vrijeme i pokoravati joj se. To će nas spasti da ne podlegnemo sili prijevare. Bog nam govori kroz svoju Riječ (Sveto Pismo). Govori nam kroz svjedočanstva za Zajednicu i kroz one knjige koje su nam jasno izložile naše sadašnje dužnosti i stav koji danas treba zauzeti. Treba poslušati i primiti opomene koje su nam date, red po red, pravilo po pravilo. Kako ćemo se izgovoriti ako ih odbacimo?

Preklinjem one koji rade za Boga da ne prihvaćaju laž kao istinu. Nemojte dozvoliti da ljudski razlozi dođu na mjesto božanske istine koja posvećuje. Krist čeka da bi zapalio vjeru i ljubav u srcu svog naroda. Narod koji treba čvrsto da stoji na tlu vječne istine ne smije prihvatiti niti odobravati zavodljive teorije. Bog nas poziva da se čvrsto držimo načela zasnovanih na autoritetu koji nitko ne može dovesti u pitanje.

Tražite prvu ljubav

U srcima mnogih koji su dugo bili u istini ukorijenio se kruti, osuđivački duh. Oni sve kritiziraju i svima nalaze greške. Penju se na sudijsku stolicu i osuđuju sve koji se ne slažu s njihovim idejama. Bog ih poziva da siđu s te stolice i da se ponize pred Njim u pokajanju, priznajući svoje grijeha. On im upućuje Riječi: »No imam na tebe što si ljubav svoju prvu ostavio. Opomeni se dakle otkud si spao, i pokaj se, i prva djela čini: ako li ne, doći ću ti skoro, i dignuću svjetnjak tvoj s mjesta njegova, ako se ne pokaješ« (Otkr. 2,4.5). Oni se bore za prvenstvo i svojim riječima i postupcima žaloste mnoga srca.

Podižem svoj glas opomene protiv tog duha i protiv lažne religije sentimentalnosti koja je isto lako opasna. Braćo i sestre, poslušajte. Tko je vaš vođa? Krist ili anđeo koji je pao s neba? Sami sebe ispitajte i vidite da li ste zdravi u vjeri.

Riječ Božja je naša sigurnost

Naša lozinka treba da bude: — »Zakon i svjedočanstvo tražite, ako li ko ne govori tako, njemu nema zore« (Iz. 8, 20). Imamo Bibliju punu najdragocjenih istina. Ona sadrži alfu i omegu saznanja. Sveto Pismo koje nam je dato nadahnućem Božjim je »korisno za učenje, za karanje, za popravljavanje, za poučavanje u pravdi, da bude savršen čovjek Božiji, za svako dobro djelo pripremljen« (2. Tim. 3,16). Neka vam Biblija bude udžbenik. Njene pouke svi mogu shvatiti.

Pozivam naše propovjednike, liječnike i sve članove Zajednice da prouče pouke koje je Krist

dao svojim učenicima pred svoje uznesenje. One sadrže upute koje su narodu neophodne,

Vječni život se dobiva jedino primanjem tijela i krvi Sina Božjeg. »Zaista, vam kažem« — rekao je Krist: »koji vjeruje mene ima život vječni. . . Ovo je hljeb koji silazi s neba: koji od njega jede ne umire. . . i hljeb koji ću ja dati tijelo je moje, koje ću dati za život svijeta... Koji jede moje tijelo i pije moju krv ima život vječni, i ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan. Jer je tijelo moje pravo jelo i krv moja pravo piće. Koji jede moje tijelo i pije moju krv stoji u meni i ja u njemu. ... Duh je ono što oživljava; tijelo ne pomaže ništa. Riječi koje vam ja rekoh duh su i život su« (Ivan 6, 47-63).

Krist poziva svoj narod da vjeruje u Njegovu Riječ i da živi po njoj. Oni koji budu primili i usvojili tu Riječ, tako da ona postane sastavni dio svakog njihovog djela i cijelog njihovog bića, postat će jaki u sili Božjoj. Vidjet će se da je njihova vjera nebeskog porijekla. Oni neće skretati na stranputice. Njihov duh neće skrenuti u neku religiju sentimentalizma i uzbuđenosti. Oni će pred anđelima i pred ljudima stajati kao oni koji imaju čvrst i postojan kršćanski karakter.

U zlatnoj kadionici istine koja predstavlja Kristovo učenje imamo ono što će osvjedočiti i obratiti duše. Izlažite u Kristovoj jednostavnosti istinu radi čijeg objavljivanja je On došao na ovaj svijet i sila vaše poruke osjetit će se sama od sebe. Nemojte iznositi teorije i dokaze koje sam Krist nije nikada spomenuo i koje nemaju temelj u Bibliji. Mi imamo velike i svete istine i to treba da objavljujemo. »Pisano je« — to je dokaz koji treba da ubijedi i osvjedoči svaku dušu.

Ljudi još uvijek mogu saznati što je za njihov mir (Luka 19,42). Još se čuje glas milosti koji zove: »Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojijem. Jer je jaram moj blag, i breme moje lako« (Mat. 11,28-30). Mir i trajno dobro naći ćemo samo u duhovnom životu. U buri i oluji moramo biti u stanju da kažemo: »Imamo čvrst i pouzdan lenger duše.«

Uzmimo Riječ Božju za svog vođu. Tražimo uvijek ono »Ovako veli Gospod«. Dosta nam je ljudskih metoda. Razum koji je obrazovan samo u svjetovnim naukama nije u stanju da shvati ono što je božansko; ali isti taj razum, ako se obrati i posveti, uvidjet će božansku silu u Njegovoj Riječi. Nebeske istine mogu raspoznati samo um i srce oplemenjeni posvećenjem Duha.

Braćo, pozivam vas u ime Gospodnje da se probudite i da vršite svoju dužnost. Potčinite svoja srca sili Svetoga Duha i ona će postati prijemljiva za učenje Riječi Božje. Tada ćete shvatiti i razumjeti dubine Božje.

Neka Bog dovede svoj narod pod dubok utjecaj svog Duha! Neka ga probudi da bi uvidio svoje opasnosti i da bi se pripremio za ono što će naići na zemlju.

Proučavajte Otkrivenje

Gospod je Ivanu otkrio predmete za koje je smatrao da će biti potrebni Njegovom narodu u posljednjim danima. Pouke koje je On dao nalaze se u knjizi Otkrivenja. Oni koji žele biti suradnici našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Krista pokazat će duboko interesovanje za istine koje se nalaza u toj knjizi. Oni će se i perom i riječju truditi da objasne čudesne istine radi čijeg otkrivenja je Krist došao s neba.

»Otkrivenje Isusa Krista, koje dade njemu Bog, da pokaže slugama svojim šta će skoro biti, i pokaza, poslavši po anđelu svojemu sluzi svojemu Ivanu, koji svjedoči riječ Božiju i svjedočanstvo Isusa Krista, i štogod vidje. Blago onome koji čita i onima koji slušaju riječi proroštva, i drže što je napisano u njemu; jer je vrijeme blizu« (Otkr. 1, 13).

Svečane vijesti koje su svojim redom date u Otkrivenju treba da zauzmu prvo mjesto u

mislima Božjeg naroda. Ne smijemo dozvoliti da bilo što drugo privuče našu pažnju.

Dragocjeno vrijeme brzo prolazi i postoji opasnost da mnogi zakidaju od vremena koje bi trebalo posvetiti objavljivanju vijesti koju je Bog poslao palom svijetu Sotona je zadovoljan kad vidi da se pažnja koju treba posvetiti proučavanju istina o vječnoj stvarnosti skreće na neki drugi predmet.

Svijetu se mora objaviti svjedočanstvo Kristovo, svjedočanstvo koje ima najsvečanije obilježje. U čitavoj knjizi Otkrivenja nalaze se najdragocjenija, najuzvišenija obećanja, a također i opomene koje imaju strahovito ozbiljno značenje. Zar oni koji tvrde da poznaju istinu neće pročitati svjedočanstvo koje je sam Krist dao Ivanu? Tu nema nagađanja, nema naučne obmane. Tu se nalaze istine koje se odnose na našu sadašnju i buduću dobrobit. »Što će pljeva sa pšenicom?«

Sardskoj crkvi

»Anđelu Sardske crkve napiši: tako govori onaj što ima sedam Duhova Božijih, i sedam zvijezda: znam tvoja djela, da imaš ime da si živ, a mrtav si. Straži, i utvrđuj ostale koji hoće da pomru; jer ne nađoh tvojih djela savršenijih pred Bogom svojijem. Opominji se dakle, kako si primio i kako si čuo, i drži i pokaj se. Ako li ne uzastražiš, doći ću na tebe kao lupež, i ne ćeš čuti u koji ću čas doći na tebe.

»Ali imaš malo imena i u Sardu, koji ne opoganiše svojih haljina, i hodiće sa mnom u bijelima, jer su dostojni. Koji pobijedi on će se obući u haljine bijele, i neće izbrisati imena njegova iz knjige života, i priznaću ime njegovo pred ocem svojijem i pred anđelima njegovim. Ko ima uho neka čuje što govori Duh crkvama« (Otkr. 3,16).

Poruka Filadelfijskoj crkvi

»I anđelu Filadelfijske crkve napiši: tako govori sveti istiniti, koji ima ključ Davidov, koji otvori i niko ne zatvori, koji zatvori i niko ne otvori. Znam tvoja djela; gle, dadoh pred tobom vrata otvorena, i niko ih ne može zatvoriti; jer imaš malo sile i držao si moju riječ, i nijesi se odrekao imena mojega. Evo dajem one iz zbornice sotonine koji govore da su Jevreji a nijesu, nego lažu; evo ću ih učiniti da dođu i da se poklone pred nogama tvojima, i da poznadu da te ja ljubim. Jer si održao riječ trpljenja mojega, i ja ću tebe sačuvati od časa iskušenja, koji će doći na sav vasioni svijet da iskuša one koji žive na zemlji. Evo ću doći brzo: drži što imaš, da niko ne uzme vijenca tvojega. Koji pobijedi učiniću ga stub u crkvi Boga svojega, i više neće izići na polje; i napisaću na njemu ime Boga svojega, i ime novoga Jeruzalema, grada Boga mojega, koji silazi s neba od Boga mojega, i ime moje novo« (Otkr. 3,7-12).

Poruka Laodikeji

»I anđelu Laodikejske crkve napiši: tako govori Amen, svjedok vjerni i istiniti, početak stvorenja Božijega: znam tvoja djela da nijesi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Tako budući mlak, i nijesi oni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojijeh. Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go. Svjetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom pomaži oči svoje da vidiš.

»Ja koji god ljubim one i karam i poučavani: postaraj se dakle, i pokaj se. Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom. Koji pobijedi daću mu da sjede sa mnom na prijestolu mojemu kao i ja što pobijedih i

sjedoh s ocem svojijem na prijestolu njegovu Ko ima uho neka čuje što govori Duh crkvama« (Otkr. 3, 14-22).

Gospod uskoro dolazi. Pozivaju se stražari na zidovima Siona da se probude i da postanu svjesni svojih Bogom danih odgovornosti. Bog poziva stražare koji će, u sili Duha, objaviti svijetu posljednju vijest opomene, i nagovijestiti koje je doba noći. Bog poziva stražare koji će ljude i žene probuditi iz njihove neosjetljivosti, da ne zaspe na smrt.

LAŽNI I PRAVI ODGOJ

Duh koji upravlja savezom zla stalno nastoji da zakloni od ljudskog pogleda riječi Božje i što privlačnije istakne mišljenje ljudi. On bi htio da mi ne čujemo glas Božji koji govori: »Ovo je put, idite njime.« On čini sve što je u njegovoj moći da bi putem odgoja i obrazovanja zamračio nebesku svjetlost.

Filozofska nagađanja

Tisuće mladih ljudi i žena postaju skeptici zbog filozofskih nagađanja i naučnih istraživanja u kojima se Bog ne priznaje. U današnjim školama se vješto šire i iscrpno objašnjavaju zaključci do kojih su učeni ljudi došli putem naučnog istraživanja, i istovremeno se stvara određen utisak da Biblija ne može biti tačna ukoliko su tačni zaključci tih učenih ljudi. Skepticizam ima privlačnosti za ljudski um. Omladina u njemu vidi nezavisnost koja privlači maštu i tako biva obmanuta. Sotona likuje — sve biva baš tako kako on želi da bude. On njeguje svako sjeme sumnje koje je posijano u srcu mladih. On čini da to sjeme raste i urodi plodom i ubrzo žanje obilnu žetvu nevjerovanja.

Veoma je opasno ubaciti sjeme sumnje u mlad um, jer je Ljudsko srce naklonjeno zlu. Sve ono što slabi vjeru u Boga lišava dušu snage da se odupre iskušenju i otklanja jedno istinsko osiguranje od grijeha.

Mi ne smijemo osnivati škole za skolastičku filozofiju niti za takozvano »više obrazovanje«. Naša veličina se sastoji u slavljenju Boga putem jednostavnih, praktičnih dužnosti svakodnevnog života. Treba da hodimo s Bogom, da bi nam On bio i u srcu i u domu.

Nevjerni pisci

Mnogi smatraju da je za stjecanje obrazovanja potrebno proučavati djela pisaca koji šire nevjerovanje, jer njihova djela sadrže neke svijetle dragulje misli. Ali od koga potječu ti dragulji misli? — Od Boga, i samo od Boga. On je izvor svekolike svjetlosti. Zašto bismo lutali kroz masu zabluda koje sadrže djela neznabožaca i nevjernika radi nekoliko intelektualnih istina, kad nam na raspolaganju stoji cjelokupna istina?

Postoji jedan razlog iz kojeg ti ljudi ponekad pokazuju naročitu mudrost. I sam sotona je bio obrazovan u nebeskim dvorovima i poznavao je i dobro i zlo. On miješa dragocjeno s rđavim i to mu daje moć da obmanjuje. Međutim, ako se sotona zaogrnuo odjećom nebeskog sjaja, treba li da ga primamo kao anđela svjetlosti? Zavodnik ima svoje predstavnike, odgojene u skladu s njegovim metodama, nadahnute njegovim duhom, prilagođene njegovom djelu. Zar da surađujemo s njima? Zar ćemo djelo njegovih predstavnika prihvatiti kao neophodno za stjecanje obrazovanja?

»Ko će čisto izvaditi iz nečista? Niko« (Job. 14,4). Možemo li dakle očekivati da će se omladina držati kršćanskih načela i razviti kršćanski karakter, dok na njezin odgoj u velikoj mjeri utječu neznabošci, ateisti i nevjernici?

Kad bi se vrijeme i trud koji se troši da bi se shvatile čuvene ideje nevjernika upotrijebili na proučavanje dragocjenih pouka Riječi Božje, tisuće ljudi koji se danas nalaze u mraku i u sjeni smrti radovali bi se svjetlosti Života.

Povijesna i teološka nauka

Mnogi koji se žele pripremiti za djelo Božje smatraju da im je neophodno nagomilati što više povijesnih i teoloških spisa. Oni pretpostavljaju da će im proučavanje tih djela biti od velike pomoći da bi naučili kako da privuku ljude. To je zabluda. Kad pogledam na police prepune tih knjiga, u koje rijetko tko pogleda, pitam se: zašto trošiti novac na ono što nije hrana? Šesto poglavlje Evandjelja po Ivanu otkriva nam mnogo više nego što se može naći u tim djelima. Krist kaže: »Ja sam hljeb života.« »Riječi koje vam rekoh duh su i život su« (Ivan 6, 35.36).

Postoji jedan način proučavanja povijesti koji ne treba osuditi. Sveta povijest je bila jedan od predmeta u proročkim školama. Tragovi Jehovinih stopa bili su zabilježeni u povijesti Njegovih odnosa s izabranim narodom. Tako i mi danas treba da proučavamo kako Bog postupa s narodima svijeta. U povijesti možemo vidjeti ispunjenje proročanstva, proučavati djelovanje providenja u velikim reformatorskim pokretima i shvatiti tok događaja u pripremanju naroda za konačni sukob u velikoj borbi.

Ali često se dešava da oni koji proučavaju te knjige ne teže za duševnom i duhovnom hranom. To je ambicija da se upoznaju s filozofima i teolozima i da narodu izlažu kršćanstvo naučnim izrazima i postavkama.

»Naučite se od mene«, rekao je najveći Učitelj za kojeg je svijet znao. »Uzmite jaram moj na sebe, jer je jaram moj blag i breme je moje lako.« Vaša intelektualna oholost neće vam biti ni od kakve pomoći u općenju s dušama koje propadaju zbog nedostatka kruha života. Proučavajući ove knjige, vi dozvoljavate da one u vašem srcu i umu zauzmu mjesto praktičnih pouka koje treba da nauče od Velikog Učitelja. Rezultatima tih vaših studija nećete nahraniti narod. Te tako naporene studije i proučavanja doprinijet će vrlo malo da neki čovjek postane uspješan radnik na spašavanju duša.

Ljudi i žene čiji život protječe u skromnom i običnom radu osjećaju potrebu za onim jednostavnim riječima u kojima je Krist davao svoje pouke, riječima koje se lako shvaćaju. Spasitelj je došao »da propovijeda evanđelje siromasima«. A pisano je da Ga je prost narod rado slušao. Onima koji propovijedaju istinu za ovo vrijeme potrebna je dublja spoznaja pouka koje je On davao. Riječi živog Boga predstavljaju najviši stupanj obrazovanja. Izvještačen način izražavanja onih koji misle da su profinjeni ne postiže nikakav cilj. Oni koji služe narodu i sami treba da se hrane kruhom života. To će im dati duhovnu snagu i i tada će biti u stanju da kao propovjednici služe svim slojevima, Pobožnost i duhovna energija Zajednice održavaju se uzimanjem kruha koji siđe s neba. Kod Kristovih nogu učimo se jednostavnosti istinske pobožnosti.

Legende i izmišljotine

Danas se legendama, bajkama i izmišljenim pričama daje mnogo mjesta u odgoju djece i omladine. Knjige ove vrste upotrebljavaju se u školama i mogu se naći u mnogim kućama. Kako kršćanski roditelji mogu dozvoliti da njihova djeca čitaju knjige prepune laži? Kad djeca zatraže da im se objasni smisao ovih priča, koje su u tolikoj suprotnosti s poukama koje primaju od roditelja, roditelji im odgovaraju da one nisu istinite, ali lime se ne otklanjaju rđave posljedice takvog čitanja. Ideje izložene u tim knjigama zavode djecu na pogrešan put. Djeca prihvataju

pogrešan pogled na život i u njima se rađa i razvija želja za nestvarnim.

Rasprostranjena upotreba takvih knjiga u ovom vremenu predstavlja lukavu sotonsku obmanu. On se trudi da i staro i mlado odvрати od velikog djela pripremanja za ono što će naići na zemlju. On namjerava upropastiti našu djecu i omladinu ubitačnim obmanama kojima je preplavio svijet. Zato se trudi da odvрати njihovu pažnju od Riječi Božje da ne upoznaju one istine koje bi, kad bi ih spoznali, mogle biti njihova zaštita.

Nijednu knjigu koja sadrži iskrivljavanje istine ne bi trebalo stavljati pred oči djece i omladine. A kad bi i oni sa zrelim umom što manje imali posla s takvim knjigama, bili bi mnogo sigurniji.

Čistiji izvor

Imamo obilje onoga što je stvarno, što je božansko. Oni koji su žedni saznanja ne treba da idu na zagađene izvore.

Krist je u evanđelju izložio načela istine. U Njegovom učenju možemo se napajati čistom vodom koja teče od Božjeg prijestola.

Krist je mogao dati ljudima znanje koje bi nadmašilo sva ranija otkrića i bacilo u zasjesnak sve druge pronalaskе. Mogao je otkriti jednu tajnu za drugom, tako da bi o tim čudesnim otkrivenjima razmišljala sva pokolenja do kraja vijeka. Ali On nije htio oduzeti nijedan trenutak od svog zadatka da uči ljude nauči spasenja. On je svoje vrijeme, svoje sposobnosti, i čitav svoj život posvetio samo radu na spasavanju ljudskih duša. On je došao na nađe i spasi ono što je izgubljeno i nije dozvolio da ga išta odvoji od toga cilja.

Krist je otkrivao samo ono znanje koje se moglo korisno upotrijebiti. Njegove pouke ograničavale su se na praktične potrebe ljudskog života. On nije zadovoljavao radoznalost onih koji su Mu se obraćali lukavo postavljenim pitanjima. On je takva pitanja uvijek iskoristio da prisutnima uputi svete i usrdne pozive od životnog značenja. Onima koji su na taj način željeli brati plodove s drveta od znanja On je nudio plodove drveta života. On je pred njima zatvorio sve puteve osim. one uske staze koja vodi k Bogu. Svaki je izvor bio zapečaćen osim izvora vječnog života.

Naš Spasitelj nije nikome preporučivao da posjećuje tadašnje rabinske škole, jer se tamo um kvario stalnim ponavljanjem onoga »kažu« i »rečeno je«. Zašto bismo onda i mi nestalne riječi ljudi prihvatili kao uzvišeno saznanje, kad nam na raspolaganju stoji veća i prava mudrost?

Na moj duh je ostavilo dubok utisak i mnogo je utjecalo na moj život i karakter ono što mi je pokazano o vječnim vrijednostima i ono što sam vidjela o ljudskoj slabosti, kako mi je to Bog prikazao. Ne vidim ništa zbog čega bi trebalo uzdizati i slaviti čovjeka. Ne vidim razloga zašto bi trebalo vjerovati u mišljenja mudrih ljudi ovog svijeta i zašto bi se ta mišljenja uzdizala. Kako oni koji nemaju božanskog prosvjetljenja mogu imati prave pojmove o Božijim planovima i putevima?

Ja hoću da me poučava Onaj koji je stvorio nebo i zemlju, Onaj koji je postavio zvijezde na nebeskom svodu i naredio suncu i mjesecu da vrše svoj zadatak. Nemam potrebe da se obraćam nevjernim piscima. Više volim da Bog bude moj učitelj.

Odgov srca

Pravilno je kad mladi osjećaju da svoje umne sile treba razvijati do najvišeg stupnja. Mi nećemo ometati obrazovanje kojemu Bog nije postavio nikakve granice. Ali naša postignuća neće vrijediti ništa ako se njima ne koristimo u slavu Božju i za dobro čovječanstva. Naše znanje nema

nikakve vrijednosti ako ne predstavlja stepene za postizanje najviših ciljeva.

Nama je potrebno znanje koje jača um i dušu i koje će nas učiniti boljim ljudima i ženama.

Odgov srca je važniji od obrazovanja koje se stječe iz knjiga. Dobro je, čak i bitno da steknemo saznanje o svijetu u kome živimo, ali ako ispustimo vječnost iz vida, učinit ćemo pogrešku od koje se nećemo oporaviti

Nije dobro preoptereti um studijama koje zahtijevaju velike napore, a koje se ne mogu primijeniti u praktičnom životu. Takvo obrazovanje će biti samo na štetu učenika. Jer takve studije uništavaju njegovu sklonost i želju za učenjem onoga što bi ga osposobilo da bude koristan u životu i da vrši svoje dužnosti.

Kad bi mladi shvatili vlastitu slabost, oni bi se za snagu i mudrost obraćali Bogu. Kad bi čeznuli za tim da budu naučeni od Njega, postali bi mudri u Njegovoj mudrosti i njihov život bi predstavljao blagodat za društvo. Ali ako se posvete samo svjetovnim i teorijskim studijama i na taj način odvoje od Boga, izgubit će sve ono što zaista obogaćava život i čini ga korisnim.

ZNAČAJ ISTINSKE SPOZNAJE

Mi moramo mnogo jasnije shvatiti što je sve u pitanju u sukobu u kojem sudjelujemo. Moramo potpunije shvatiti vrijednost istina koje je Bog dao za ovo vrijeme, kao i opasnosti koje nam prijete ako budemo dozvolili da veliki varalica odvrati naše misli od tih istina.

Neizmjerena vrijednost žrtve koju je trebalo podnijeti radi našeg spasenja otkriva činjenicu da je grijeh jedno užasno zlo. Kroz grijeh je upropašten čitav ljudski organizam, izopačen razum i iskvarena mašta. Grijeh je unizio sposobnosti duše. Vanjska kušanja nalaze plodno tlo u srcu i noge se neprimjetno upravljaju prema zlu.

Kao što je žrtva koja je prinesena nas radi bila potpuna tako se i mi moramo potpuno očistiti od nečistoće grijeha. Nema nijednoga bezbožnog djela koje zakon neće osuditi; nema nijedne nepravde koja će izbjeći njegovu osudu. Život Kristov je savršeno ispunjenje svih propisa zakona. On je rekao: »Ja održah zapovijesti oca svojega« (Ivan 15, 10). Njegov život predstavlja za nas uzor pokornosti i službe.

Jedino Bog može obnoviti srce. »Jer je Bog što čini u vama da hoćete i činite kao što mu je ugodno« (Fil. 2, 13). Ali nama je naloženo: »Gradite spasenje svoje« (Fil. 2, 12).

Zadatak o kojem treba ozbiljno razmisliti

S nekoliko slabih i povremenih napora nije moguće ispraviti ono što je pogrešno i izvršiti reformu karaktera. Posvećenje nije djelo jednog dana niti jedne godine, nego cijelog života. Borba za pobjedu nad samim sobom, za svetost i spasenje je doživotna borba. Bez neprekidnih napora i neprestanog rada nema napredovanja u kršćanskom životu niti zadobivanja pobjedničkog vijenca.

Najjači dokaz da je čovjek pao s jednog višeg stupnja je činjenica da njegov povratak toliko mnogo košta. Povratak se može ostvariti samo upornom borbom, stopu po stopu, i to svakog trenutka. Čovjek se jednom trenutnom odlukom svoje volje može potčiniti sili zla, ali je potrebno mnogo više od trenutne odluke da bi se raskinuli ovi lanci i dostigao jedan viši, svetiji život. Cilj se može postaviti i djelo može otpočeti u tom pravcu, ali ostvarenje tog cilja zahtijeva mnogo muka, vremena i ustrajnosti, strpljenja i požrtvovanosti.

Izloženi bezbrojnim kušanjima mi se moramo hrabro odupirati, inače ćemo podleći. Ako bismo završili život neizvršenog zadatka, to bi bio vječiti gubitak.

Pavlovo posvećenje je uslijedilo kao plod neprekidne borbe sa samim sobom. On je rekao:

»Svakog dana umirem« (1. Kor. 15, 31). Njegova volja i njegove želje su svakog dana dolazile u sukob s dužnostima i voljom Božjom. Umjesto da se povodi za svojim sklonostima, on je vršio volju Božju, ma koliko time raspinjao svoju vlastitu prirodu.

Bog vodi svoj narod korak po korak. Kršćanski život je stalna borba i neprekidno napredovanje. U toj borbi nema predaha; naponi moraju biti stalni i ustrajni. Jedino neprestanim naporima možemo zadobiti pobjedu nad sotonskim kušanjima. Neumornom energijom moramo težiti kršćanskoj čestitosti i braniti je odlučnom postojanošću cilja.

Nitko se ne može uzdići i oplemeniti ako sam za sebe ne poduzme ozbiljne i ustrajne napore. U ovoj borbi svatko se mora boriti za sebe. Mi smo lično odgovorni za ishod ove borbe; i ako bi Noje, Job i Danijel bili u zemlji, ne bi svojom pravdom mogli izbaviti ni sina ni kćeri.

Nauka kojom treba ovladati

Postoji jedna nauka kršćanstva kojom treba ovladati — nauka koja je toliko dublja, šira i viša od ljudske nauke koliko je nebo više od zemlje. Razum treba disciplinirati, odgojiti i obučiti, jer službu Bogu treba vršiti na način koji se kosi s našim urođenim sklonostima. U nama postoje naslijeđene i stečene sklonosti ka zlu koje se moraju pobijediti. Da bi postao učenik Kristov, čovjek često mora odbaciti obrazovanje i odgoj koji je sticao tijekom cijelog svog života. Srce se mora odgojiti da bude postojano u Bogu. Moramo se navikavati da i svoje misli usmjeravamo tako da budemo u stanju oduprijeti se kušanjima. Moramo se naučiti da svoj pogled upiremo gore. Načela Riječi Božje — koja su visoka kao nebo i koja obuhvaćaju vječno — moramo shvatiti i primjenjivati ih u svom svakodnevnom životu. Svaki naš postupak, svaka riječ i svaka misao treba da budu u skladu s tim načelima.

Dragocjeni darovi Svetog Duha ne mogu se razviti za jedan trenutak. Hrabrost, čvrstina, krotost, vjera, nepokolebljivo pouzdanje u Božju spasonosnu silu — sve se to stiče dugogodišnjim iskustvom. Životom svetih težnji i nepokolebljivom privrženosti pravdi djeca Božja treba da zapečate svoju sudbinu.

Ne smijemo gubiti vrijeme

Ne smijemo gubiti vrijeme. Mi ne znamo kako se brzo može završiti naše kušanje. Pred nama se proteže vječnost. Zavjesa samo što se nije podigla. Krist će uskoro doći. Anđeli Božji se trude da nas odvoje od nas samih i od svega onog što je zemaljsko. Nemojte dozvoliti da njihov trud bude uzaludan.

Kad Isus završi svoje djelo u svetinji nad svetinjama, svuče svoje posredničke haljine i obuče odijelo osвете, izdat će se zapovijest: »Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu, i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet, neka se još sveti. I evo ću doći skoro, i plata moja sa mnom, da dam svakome po djelima njegovijem« (Otkr. 22, 11. 12).

Nailazi oluja, neumitna u svom bijesu. Da li smo spremni da je dočekamo?

Ne treba govoriti: uskoro će nas snaći opasnosti posljednjih dana. One već nailaze. Sad nam je potreban mač Gospodnji da iskorijenimo i samu srž tjelesnih želja, apetita i strasti.

Skлонost lakomislenosti i ne kontroliranje svojih misli mora se odbaciti. »Zapregnuvši bedra svojega uma budite trijezni, i za cijelo se nadajte blagodati koja će vam se prinijeti kad dođe Isus Krist. Kao poslušna djeca, ne vladajući se po prvijem željama u svojem neznanju, nego po svecu koji vas je pozvao, i vi budite sveti u svemu življenju. Jer je pisano: budite sveti, jer sam je svet« (1. Petr. 1, 13—16). Misli se moraju usmjeriti na Boga. Sad je vrijeme da se ulože usrdni naponi da bi se savladale prirodne naklonosti tjelesnog srca.

Naši napori, naše samoodricanje i naša ustrajnost moraju biti srazmjerni s bezgraničnim značajem cilja kojem težimo. Vijenac života ćemo dobiti samo ako pobijedimo kao što je Krist pobijedio.

Potreba samoodricanja

Najveća opasnost za čovjeka sastoji se u samoobmani, uobraženosti i odvajanju od Boga — izvora snage. Naše prirodne sklonosti, ako nisu pod vlašću Svetog Božjeg Duha, sadrže u sebi sjeme moralne smrti. Ako ne uspostavimo životnu vezu s Bogom, ne možemo se oduprijeti bezbožnom utjecaju sebičnosti, želji za uživanjem i iskušenju grijeha.

Moramo uvidjeti svoje siromaštvo i svoje potrebe da bi nam Krist pružio pomoć. Moramo istinski poznavati sami sebe. Krist može spasiti samo onog tko je svjestan da je grešnik. Samo ako uvidimo svoju potpunu bespomoćnost i ako se odrekemo samouvjerenosti, možemo se osloniti na božansku silu.

Primjena samoodricanja je neophodna ne samo na početku kršćanskog života, nego je treba obnavljati pri svakom koraku na putu prema nebu. Sva naša dobra djela zavise od sile koja se ne nalazi u nama samima. Prema tome, srce neprekidno mora težiti Bogu, grijeh se mora iskreno priznati, a duša mora biti ponizna pred Bogom. Okružuju nas opasnosti i mi ćemo biti u sigurnosti samo ako se, svjesni svoje slabosti, rukama vjere čvrsto držimo svog moćnog Izbavitelja.

Najviši interesi zahtijevaju našu pažnju

Moramo odbaciti tisuće pitanja o kojima se raspravlja i koja privlače pažnju. Ima stvari na koje trošimo vrijeme i koje bude radoznalost, a ne vode ničemu. Najviši interesi zahtijevaju najveću pažnju i energiju, koje se često posvećuju srazmjerno neznatnim stvarima.

Prihvatanje novih teorija ne donosi novi život duši. Čak ni poznavanje činjenica i teorija koje su same po sebi značajne nema skoro nikakvu vrijednost ako se ne primijeni u praktičnom životu. Moramo osjećati ličnom dužnošću da svojoj duši pružimo hranu koja će hraniti i održavati duhovni život.

Lično poznavanje Krista

»Sve su riječi Božije čiste; on je štit onima koji se uzdaju u nj. Ništa ne dodaj k riječima njegovijem, da te ne ukori i ne nađeš se laža« (Priče 30, 5. 6).

Ne činimo volju Božju kad nagađamo o onome što On nije našao za potrebno da nam otkrije. Naša je dužnost da proučavamo sljedeće pitanje: »Što je istina — istina za ovo vrijeme koju treba ljubiti, njegovati, uzdizati i slušati?« Oni koji su privrženi nauci ovog svijeta poraženi su i obeshrabreni u svojim nastojanjima da pronađu Boga. »Šta je istina koja će nam omogućiti da zadobijemo spasenje svojih duša?« — To je ono što danas treba istraživati.

Krist je svojim učenicima otkrio Boga na način koji je u njihovom srcu izvršio jedno naročito djelo; On nas odavno poziva da Mu dozvolimo da to djelo izvrši i u našem srcu. Mnogi se previše zadržavaju na teoriji i zbog toga gube dz vida životvornu moć Spasiteljevog primjera. Oni Ga gube iz vida kao poniznog, samopožrtvovanog radnika, dok bi Ga morali uvijek imati pred svojim očima. Nama je svakodnevno potrebno otkrivenje Njegove prisutnosti. Moramo se više ugledati na Njegov primjer samoodricanja i požrtvovanja.

Nama je potrebno da steknemo Pavlovo iskustvo koje je on opisao slijedećim riječima:

»S Kristom se razapeh. A ja više ne živim, nego živi u meni
Krist. A što sad živim u tijelu, živim vjerom Sina
Božijega, kojemu omiljeh, i predade sebe za mene«

(Gal. 2, 20).

Poznavanje Boga i Isusa Krista izraženo u karakteru predstavlja nešto uzvišenije od svega drugog što se cijeni i poštuje na zemlji i na nebu. To je zaista najviše obrazovanje. To je ključ koji otvara vrata nebeskog grada. Božja je namjera da to poznavanje imaju svi koji se uzdaju u Krista.

Imam jednu poruku koju moram prenijeti našim propovjednicima, liječnicima, učiteljima i svima koji su se u bilo kojoj grani djela posvetili službi Učitelja. Gospod vas poziva da se još više uzdignete, da budete još svetiji. Vaše iskustvo mora biti mnogo dublje nego što ste uopće zamislili da imate. Mnogi koji su već članovi velike Božje porodice ne znaju skoro ništa o tome što znači ugledati Njegovu slavu i preobražavati se iz slave u slavu. Mnogi od vas samo nejasno vide Kristovu uzvišenost, i duše vam drhte od radosti. Vi žudite za dubljim i potpunijim poznanjem Spasiteljeve ljubavi. Nezadovoljni ste. Ali ne očajavajte. Predajte Isusu najbolje i najsvetije osjećanje svog srca. Čuvajte svaki zrak svjetlosti. Njegujte svaku želju duše za Bogom. Gajite u sebi duhovne misli i svetu zajednicu. Vi ste vidjeli samo prve zrake zore Njegove slave. Ako budete sve bolje upoznavali Gospoda, uvidjet ćete da Mu je izlazak uređen kao zora. »A put je pravednički kao svijetlo vidjelo, koje sve većma svijetli dok ne bude pravi dan« (Priče 4, 18). Pokajavši se, priznavši svoje grijehе i dobivši oprostaj, treba i dalje da primamo pouke od Krista, sve dok ne dostignemo potpuno savršenstvo evanđeoske vjere.

SPOZNAJA PRIMLJENA KROZ RIJEČ BOŽJU

Cijela Biblija je otkrivenje slave Božje u Kristu. Ako je primimo, vjerujući u nju i pokoravajući joj se, ona će predstavljati veliko oruđe u preobražaju našeg karaktera. A ona je i jedino sigurno sredstvo intelektualne kulture.

Razlog što omladina, pa čak i oni zreliji po godinama, tako lako podliježu kušnjima i grijehu leži u tome što ne proučavaju Riječ Božju niti razmišljaju o njoj onako kako bi to trebalo. Nedostatak čvrste i odlučne volje koji se pokazuje u njihovom životu i karakteru posljedica je njihove nemarnosti prema svetim poukama Riječi Božje. Oni svoj um ne usmjeravaju usrdnim naporima na ono što bi ih nadahnulo čistim i svetim mislima, odvrćajući ih od svega nečistog i lažnog. Malo je onih koji biraju bolji dio, koji kao Marija sjede kod nogu Isusovih i uče se od božanskog Učitelja. Malo je onih koji čuvaju Njegove riječi u srcu i vladaju se prema njima u životu.

Ako primimo biblijske istine, one će nas uzdići iznad svega zemaljskog i niskog. Kad bi se Riječ Božja poštovala onako kako treba, i stari i mladi bi posjedovali onu unutrašnju ispravnost, onu snagu načela koja bi ih osposobila da se odupru iskušenjima.

Treba govoriti i pisati o dragocjenim istinama koje se nalaze u Svetom Pismu. Posvetimo svoje misli, svoje sposobnosti i svoje umne snage proučavanju Božjih misli. Ne istražujte filozofska nagađanja ljudi, nego proučavajte filozofiju Onoga koji je istina. U usporedbi s ovim, svaka druga literatura je od male vrijednosti.

Um koji zemaljski misli ne nalazi nikakvo zadovoljstvo u razmišljanju o Riječi Božjoj: ali umu koji je obnovljen Svetim Duhom, sa svetili stranica sja nebeska svjetlost i božanska ljepota. Ono što za zemaljski duh predstavlja samo sumornu pustinju, to je za duhovno nastrojene zemlja

živih izvora.

Znanje koje treba dati našoj djeci

Spoznaja Boga koja je otkrivena u Njegovoj Riječi predstavlja znanje koje treba dati našoj djeci. Od najranijeg djetinjstva — čim mogu shvaćati — djecu treba upoznati s imenom i životom Isusovim. Prije svega drugog pružite im osnovnu pouku da je Bog njihov Otac. Njihov prvi odgoj treba da obuhvati pouku o poslušnosti punoj ljubavi. Puni poštovanja i nježnosti čitajte im Riječ Božju, ponavljajući im naročito one dijelove koji su pristupačni njihovim umnim sposobnostima i koji mogu probuditi njihovo interesovanje. Iznad svega, poučavajte ih Njegovoj ljubavi otkrivenoj u Kristu i Njegovoj velikoj zapovijesti:

»Kad je ovako Bog pokazao ljubav k vama, i mi smo dužni ljubiti jedan drugoga« (1. Ivan. 4, 11).

Neka Riječ Božja mladima bude njihova duhovna i duševna hrana. Kristov križ neka im bude najglavniji predmet odgoja, — središte svakog učenja i studiranja. Misli o tome treba unijeti u svakodnevno iskustvo praktičnog života. Tako će Spasitelj postati svakodnevni saputnik i prijatelj mladih. Svaka misao će biti podređena pokornosti Kristu. Tada će svaki od njih moći da kaže kao apostol Pavao: —

»A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim križom Gospoda našega Isusa Krista, kojega radi razape se meni svijet, i ja svijetu« (Gal. 6, 14).

Znanje stečeno na osnovu iskustva

Tako će mladi vjerom upoznati Boga kroz znanje stečeno na osnovu iskustva. Oni će se sami uvjeriti u stvarnost Njegove riječi, u istinitost Njegovih obećanja. Okušaće i vidjeti da je Gospod dobar.

Ljubljeni Ivan je imao spoznaju stečenu vlastitim iskustvom. On je mogao posvjedočiti: —

»Što bješe od početka, što čusmo, što vidjesmo očima svojim, što razmotrismo d ruke naše opipaše o riječi života: i život se javi, i vidjesmo, i svjedočimo, i javljamo vam život vječni, koji bješe u Oca i javi se nama; što vidjesmo i čusmo to javljamo vama da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednica s Ocem i Sinom njegovijem Isusom Kristom« (1. Iv. 1, 1—3).

Tako isto svaki pojedinac može ličnim iskustvom potvrditi »da je Bog istinit« (Iv. 3, 33). On može svjedočiti da je sam vidio, čuo i osjetio silu Kristovu. Na osnovu ličnog iskustva on može reći: —

»Pomoć mi je bila potrebna i našao sam je u Isusu. Sve moje potrebe su bile zadovoljene, utoljena je glad moje duše; za mene je Biblija otkrivenje Krista. Vjerujem u Isusa zato što mi je On božanski Spasitelj. Vjerujem u Bibliju jer sam uvidio da je ona glas Božji koji govori mojoj duši.«

Čudesne mogućnosti

Mi smo u mogućnosti da se uzdizemo sve više i više u upoznavanju Božjeg karaktera. Kad je Mojsije u molitvi zatražio: »Molim te, pokaži mi slavu svoju« (2. Mojs. 33, 18), Gospod ga nije ukorio, nego je uslišio njegovu molitvu. Bog je rekao svome sluzi: »Učiniću da prođe sve dobro moje ispred tebe, i povikaću po imenu: Gospod pred tobom« (2. Mojs. 33, 19).

Grieh zamračuje naš um i zamagljuje našu svijest. Ako svoja srca očistimo od grijeha, svjetlost poznavanja slave Božje u licu Isusa Krista, koja sija iz Njegove riječi i odsjajiva s lica prirode, sve više i sve potpunije će objavlјivati Onoga koji je »milostiv, žalostiv, spor na gnjev i

obilan milosrdem i istinom« (2. Mojs. 34, 6).

U Njegovoj svjetlosti mi ćemo vidjeti svjetlost, sve dok se naš um, srce i duša ne preobrazu u obličje Njegove svetosti.

Pred onima koji se drže pouzdanih obećanja Božje Riječi otvaraju se čudesne mogućnosti. Veličanstvene istine će se iznijeti narodu Božjem. Otkrit će im se prednosti i dužnosti za koje nisu ni slutili da se nalaze u Bibliji. Ako budu smjerno hodili stazom poslušnosti, tvoreći Njegovu volju, oni će sve bolje i bolje shvaćati živu riječ Božju.

Neka studenti, uzevši Bibliju za svoje životno pravilo ostanu nepokolebljivo vjerni načelima, i onda se mogu nadati najvišim postignućima. Sve ljudske filozofije, kad Bog nije sve u svemu, vode samo pometnji i sramoti. Ali dragocjena vjera nadahnutu od Boga daje snagu i plemenitost karaktera. Razmišljajući o Njegovoj dobroti, milosti i ljubavi, sve ćemo jasnije i jasnije uviđati istinu, sve će uzvišenija i svetija biti naša želja za čistotom srca i jasnoćom misli. Duša koja boravi u čistoj atmosferi svetih misli preobražava se, održavajući stalnu vezu s Bogom kroz proučavanje Njegove Riječi. Istina je tako velika, tako dalekosežna, tako duboka, i široka, da čovjek razmišljajući o njoj potpuno izgubi iz vida sebe. Srce postaje blago i potčinjeno poniznosti, dobroti i ljubavi.

Sveta poslušnost uvećava i prirodne sile. Proučavanje Riječi Božje proširuje, uzdiže i oplemenjuje sposobnosti učenika. Ako, kao Danijel, slušaju i izvršavaju riječ Božju, napredovat će kao i on u svim granama nauke. Budući čista srca, oni će postati jaki duhom. Sve njihove umne sposobnosti će se izoštriti. Oni će biti u stanju tako odgojiti i izdisciplinirati sebe da će svi koji dođu u sferu njihovog utjecaja uvidjeti što može biti i što može učiniti čovjek koji je povezan s Bogom — izvorom mudrosti i sile.

Posljedice primanja Riječi Božje

Ovo je bilo iskustvo koje je Psalmist stekao poznavanjem Riječi Božje. On kaže:

»Blago onima kojima je put čist,
koji hode u zakonu Gospodnjem
Blago onima koji čuvaju otkrivenja njegova,
svijem srcem traže ga...
Kad bi putovi moji bili upravljani
da čuvam naredbe tvoje!
Onda se ne bih postidio,
pazeći na zapovijesti tvoje.«
»Kako će mladić očistiti put svoj ?

Vladajući se po tvojim riječima.« »Put istini izabrah zakone tvoje tražim.« »U srce svoje zatvorio sam riječ tvoju, da ti ne griješim.« »Hodiću slobodno; jer tražim zapovijesti tvoje.« »Otvori oči moje, da bih vidio čudesa zakona tvojega; otkrivenja su tvoja utjeha moja, savjetnici moji.« »Miliji mi je zakon usta tvojih, nego tisuće zlata i srebra.« »Kako ljubim zakon tvoj! vas dan mislim o njemu.« »Naredbe su tvoje pjesma moja u putničkom stanu mom.« »Divna su otkrivenja tvoja; zato ih čuva duša moja. Riječi tvoje kad se jave, prosvjetljuju i urazumljuju proste.«

»Zapovijest tvoja čini me mudrijega

od neprijatelja mojih,
jer je sa mnom uvijek
Razumniji postah od svih učitelja svojih;
jer razmišljam o tvojim otkrivenjima.
Mudriji sam od staraca,
Jer zapovijesti tvoje čuvam...
Od zapovijesti tvojih postadoh razuman;
toga radi mrzim na svaki put lažni.«
»Riječ je tvoja veoma čista:
i sluga je tvoj veoma ljubi.«
»Osnova je riječi tvoje istina;
i vječan je svaki sud pravde tvoje.«
»Velik mir imaju oni koja ljube zakon tvoj;
u njih nema spoticanja.
Čekam spasenje tvoje, Gospode,
i zapovijesti tvoje izvršujem.
Duša moja čuva otkrivenja tvoja;
i ja ih ljubim veoma.«
»Žedan sam spasenja tvojega, Gospode;
i zakon je tvoj utjeha moja.
Neka živi duša moja i tebe hvali;
i sudovi tvoji neka mi pomognu.«
»Prisvojih otkrivenja tvoja za va vijek;
jer su radost srcu mojemu.« (Psalam 119).

Pomoć u proučavanju prirode

Onaj koji je ličnim iskustvom došao do poznavanja Boga i Njegove Riječi osposobljen je da se posveti proučavanju i prirodnih nauka. Za Krista, prikazanog u simbolu Riječi, pisano je: »U njoj bješe život, i život bješe vidjelo ljudima« (Ivan 1,4). Kad su Adam i Eva u raj u izgubili haljine svetosti, izgubili su svjetlost koja je obasjavala prirodu. Oni je više nisu mogli pravilno razumjeti. Ali za one koji prime svjetlost Kristovog života priroda je ponovo osvjetljena. U svjetlosti koja sija s križa možemo tačno tumačiti pouke prirode

Onaj tko pozna Boga li Njegovu Riječ ima i čvrstu vjeru u božansku prirodu Svetoga Pisma. Istinitost Biblije on ne provjerava ljudskim idejama i pojmovima o nauci. Takve ideje on podvrgava provjeravanju nepogrešivog mjerila. On zna da je Riječ Božja istina i da istina nikad ne proturiječi sama sebi; sve što u učenjima takozvane nauke proturiječi istini božanskog otkrivenja, to je samo Ljudsko nagađanje.

Naučno istraživanje istinski mudrom čovjeku otvara široko polje misli i saznanja. Putevi Božji otkriveni u svijetu prirode i u Njegovim postupcima s čovjekom predstavljaju jednu riznicu iz koje svaki učenik u školi Kristovoj može uvijek uzimati.

Stvarni dokaz o živom Bogu nije samo u teoriji, nego u uvjerenju koje je Bog zapisao u našem srcu i obasjao i objasnio svojom Riječju. On se nalazi u živoj sili svojih stvorenih djela, ako se gledaju očima koje je prosvjetlio Sveti Duh.

Oni koji rasuđuju o Bogu na osnovu Njegovih stvorenih djela, a ne na osnovu pretpostavki velikih ljudi, uvijek vide u svemu Njegovu prisutnost. Oni vide Njegov osmijeh u divnim zracima

sunca i Njegovu ljubav i brigu za čovjeka u plodnim poljima jeseni. Čak i ukrasi zemlje — zelena trava, divno raznobojno cvijeće, visoko raznovrsno šumsko drveće, potok što žubori, divna rijeka i tiho jezero — svjedoče o nježnoj, očinskoj brizi Božjoj i o Njegovoj želji da svoju djecu učini sretnom.

Priroda — ključ božanskih tajni

Ako student bude tako promatrao prirodu, u njemu će se javiti jedno novo shvaćanje istine. Proučavanje velike Božje knjige — prirode — potvrđuje istinu pisane Riječi.

U planu spasenja ima tajni koje ljudski um nije u stanju da shvati, mnogo stvari koje ljudska mudrost nije u stanju da objasni, ali nas priroda može mnogo poučiti u pogledu tih božanskih tajni. Svaki žbun, svako drvo koje donosi rod, sve rastinje sadrži za nas pouke koje treba primiti. U klijanju sjemena možemo pročitati tajne carstva Božjeg.

Sunce, mjesec, zvijezde, drveće i poljsko cvijeće, sve to upućuje riječi savjeta srcu koje je oplemenjeno milošću Božjom. Sijanje sjemena upućuje um na duhovnu sjetvu. Drvo svjedoči da dobro drvo ne može donijeti zao rod, niti pak zlo drvo može donijeti dobar rod. »Po rodovima njihovijem poznaćete ih« (Mat. 7,16). Čak nam i kukolj pruža izvjesnu pouku. Njega sije sotona i ako ga ostavimo da neometano raste, ugrozit će pšenicu svojim bujnim napredovanjem.

Očevi i majke, ukazujte svojoj djeci na čudotvornu silu Božju. Njegova sila se otkriva u svakoj biljci, u svakom drvetu koje donosi rod. Vodite ih sa sobom u vrt i objasnite im kako On čini da sjeme klija i raste. Ratar ore svoju zemlju i sije sjeme, ali on ne može učiniti da sjeme nikne i raste. On se mora uzdati u Boga da će On učiniti ono što je za ljudsku silu nemoguće. Gospod daje svoj Duh sjemenu i tako ono klija i živi. Njegovom brigom klica probija košticu koja je zatvara i razvija se da bi donijela rod.

Ako djeca tako budu učila iz velikog udžbenika prirode, steći će pojam o Bogu. Ako shvate djelo koje On čini za sjeme, shvatit će i tajnu razvoja u milosti. Te pouke, ako se pravilno razumiju, privode dušu Stvoritelju. Proučavajući te jednostavne, svete istine, srce dolazi u tijesnu vezu s Bogom.

Pouka poslušnosti

Priroda se pokorava zakonima koje joj je Bog propisao. Oblaci i oluje, sunce i grad, rosa i kiša — sve je to pod nadzorom Božjim i pokorava se Njegovim zapovijestima. U pokornosti zakonu Božjem, iz zemlje »niče najprije trava, po tom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu« (Marko 4, 28). Plod se pojavljuje prvo u obliku pupoljka i Gospod ga razvija u pravo vrijeme, jer se on ne opire Njegovom djelovanju. Isto tako i ptice vrše volju Božju kad poduzimaju duge seobe iz jedne zemlje u drugu, pri čemu ih ruka beskonačne sile vodi na njihovim putevima gdje nema putokaza.

Može li to biti da čovjek, koji je stvoren po obličju Božjem, obdaren umom i darom govora, jedini na cijeni Njegove darove i da se jedino on ne pokorava Njegovim zakonima? Zar će oni koji bi se mogli uzdići i oplemeniti i tako se osposobiti da budu Njegovi suradnici, pristati da ostanu nesavršeni karakterom i da stvaraju pometnju u našem svijetu? Treba li da tijela i duše Božjeg iskupljenog naslijeđa budu sputavane nesvetim postupcima i običajima ovog svijeta? Zar ne treba da i oni zrače ljepotom Onoga koji je sve stvorio dobro, kako bi kroz Njegovu milost nesavršeni čovjek najzad čuo pohvalu: »Dobro, slugo dobri i vjerni... uđi u radost gospodara svojega?« (Mat. 25, 21).

Bog želi da iz prirode izvučemo pouku o poslušnosti.

»Zapitaj stoku, naučiće te;
ili ptice nebeske, kazaće ti;
ili se razgovori sa zemljom, naučiće te;
i ribe će ti morske pripovjediti.
Ko ne zna od svega toga,
da je ruka Gospodnja to učinila?«
»U njega je mudrost i sila,
u njega je savijet i razum« Job. 12,79.13).
»Blago čovjeku kome je...
omilio zakon Gospodnji:
on je kao drvo usađeno kraj potoka.
Koje rod svoj donosi u svoje vrijeme,
Što god radi, u svijemu napreduje« (Ps. 1,13).

Knjiga prirode i pisana Riječ rasvjetljaju jedna drugu. I jedna i druga nam objašnjavaju karakter Božji i zakone kroz koje On djeluje, te Ga tako bolje upoznajemo.

Odgoy u životu koji dolazi

Odgoy koji je ovdje započeo neće se završiti u ovom životu; on će se uz neprekidno napredovanje produžiti kroz cijelu vječnost, i nikad se neće završiti. Dan za danom otkrivat će se umu nove ljepote čudesnih djela Božjih, dokazi Njegove čudotvorne sile kojom je stvorio svemir i održava ga U svjetlosti koja sja s prijestola nestat će tajni i duša će se ispuniti divljenjem zbog jednostavnosti pojava koje ranije nikad nije mogla da shvati.

Danas vidimo nejasno, kao kroz staklo, ali onda ćemo vidjeti licem k licu; danas znamo samo djelimično, a onda ćemo znati kao što znamo sebe.

NAŠA VELIKA POTREBA

Naša velika potreba je poznavanje Boga koje dovodi do preobražaja karaktera. Ako ispunjavamo volju Božju, On će se u našem životu otkriti na način koji je u suglasnosti s učenjem Njegove Riječi.

Iskustvo Enoha i Ivana Kristitelja prikazuje nam što bismo morali i mi biti. Moramo proučavati život ovih ljudi mnogo više nego što sada to činimo — život čovjeka koji je bio prenesen na nebo ne okusivši smrt i čovjeka koji je pred Kristov prvi dolazak bio pozvan da priprema put Gospodu, da poravni staze Njegove.

Enohovo iskustvo

O Enohu je zapisano da je živio šezdeset i pet godina i tada dobio prvog sina i da je poslije toga živio »jednako po volji Božjoj trista godina«. I u toku tih ranijih godina, Enoh je također ljubio Boga, bojao Ga se i držao Njegove zapovijesti. Ali se poslije rođenja svog prvog sina uzdigao na viši stupanj iskustva: stupio je u bližu. vezu s Bogom. Kad je vidio ljubav djeteta prema ocu, dječje iskreno povjerenje u njegovu zaštitu i kad je osjetio duboku čežnjivu nježnost očinskog srca prema tom prvencu sinu, on je shvatio dragocjenu pouku čudesne ljubavi Božje prema čovjeku, koja se odrazila u darovanju Njegovog Sina i povjerenje s kojim se djeca Božja mogu osloniti na svog nebeskog Oca. Beskrajna, nedokučiva ljubav Božja otkrivena u Kristu

postala je predmet njegovog razmišljanja danju i noću. On je svom usrdnošću svoje duše nastojao da tu ljubav otkrije onima među kojima je živio.

Enoh nije hodio s Bogom u zanosu ili viziji, nego u svim dužnostima svakodnevnog života. On nije postao pustinjač, nije se potpuno odvojio od svijeta, jer je u svijetu imao da izvrši jedno djelo za Boga. U obitelji i u saobraćaju s ljudima, kao suprug i otac, kao prijatelj i građanin, on je uvijek bio nepokolebljivi, dosljedni sluga Božji.

Kako su vijekovi prolazili, njegova vjera je postajala sve jača, a ljubav sve usrdnija. Za njega je molitva bila disanje duše. Živio je u nebeskoj atmosferi.

Kad su se pred njegovim očima otvorili prizori budućnosti, Enoh je postao propovjednik pravde, prenoseći Božju poruku svima onima koji su htjeli da slušaju riječi opomene. U zemlji u koju je Kain pobjegao želeći da se sakrije od božanske prisutnosti, prorok Božji je objavljivao čudesne prizore koji su mu pokazani u viđenju. »Gle«, govorio je on, »ide Gospod s hiljadama svetijeh anđela svojijeh da učini sud svima, i da pokara bezbožnike za sva njihova bezbožna djela« (Juda 14. 15).

Oni koji su slušali, osjetili su da sila Božja djeluje preko Njegovog sluga. Neki su poslušali opomenu i odrekli se svojih grijeha, ali se mnoštvo podsmijevalo svečanoj poruci. U ovim posljednjim danima sluga Božje moraju svijetu objaviti sličnu poruku, i također će naići na nevjerovanje i podsmjeh.

Kako su godine prolazile, plima ljudskih bezakonja je postajala sve dublja i dublja, skupljali su se sve mračniji i mračniji oblaci božanskog suda. Ali se Enoh — svjedok vjere — držao svog puta, opominjući, preklinjući i poučavajući, trudeći se da suzbije plimu bezakonja i da zaustavi strijele osvete.

Ljudi tog pokoljenja smijali su se ludosti onoga koji se nije trudio da sakupi zlato i srebro, niti da stekne imovinu na ovom svijetu. Ali Enohovo srce je težilo za vječnim bogatstvom. Njegov pogled je bio upravljen na nebeski grad. On je vidio Cara u slavi Njegovoj usred Siona. Ukoliko je veće bilo postojeće bezakonje utoliko je usrdnija bila njegova čežnja za vječnim domom. Iako se još uvijek nalazio na zemlji, on je vjerom boravio u carstvu svjetlosti.

»Blago onima koji su čistoga srca, jer će Boga vidjeti« (Mat. 6,8). Tri stotine godina je Enoh težio za čistotom srca, kako bi bio u skladu s nebom. Tri stoljeća je hodio s Bogom. Iz dana u dan je čeznuo za neposrednijim jedinstvom; općenje je postajalo sve prisnije dok ga Bog nije uzeo k sebi. On je stajao na pragu vječnog svijeta, između njega i zemlje blaženstva bio je samo jedan korak. I tada su se vrata otvorila, hodanje s Bogom, koje je tako dugo trajalo na zemlji, nastavilo se i on je prošao kroz vrata svetog grada — kao prvi između ljudi koji je tamo ušao.

»Vjerom bi Enoh prenesen da ne vidi smrt... jer prije nego ga premjesti, dobi svjedočanstvo da ugoditi Bogu« (Jevr. 11, 6).

Na takvo općenje Bog poziva i nas. Kao Enohova, takva mora biti svetost karaktera onih koji će biti iskupljeni između ljudi prilikom drugog dolaska Gospodnjeg.

Iskustvo Ivana Krstitelja

Ivan Krstitelj je u svom životu u pustinji bio poučavan od Boga. On je u prirodi proučavao otkrivenja Božja. Pod vodstvom božanskog duha on je proučavao spise proroka. Danju i noću je Krist bio predmet njegovog proučavanja i razmišljanja, sve dok mu vizija slave nije ispunila i srce i dušu.

On je gledao Cara u krasoti Njegovoj, dok je sebe gubio iz vida. Promatrajući veličanstvenost svetosti, uvidio je svoju slabost i nedostojnost. Njegova je dužnost bila da objavi

ljudima Božju poruku. On se održao zahvaljujući sili Božjoj i Njegovoj pravdi. Bio je spreman da postane glasnik neba, ne plašeći se ljudskog, jer je imao pred očima božansko. On je bez straha stajao pred zemaljskim vladarima, jer se drhteći klanjao pred Carem nad carevima.

Ivan je objavio svoju vijest bez ikakvih razrađenih argumenata i fino izmišljenih teorija. Snažan i strog, ali ipak pun nade, čuo se njegov glas iz pustinje: »Pokajte se, jer se približi carstvo nebesko« (Mat. 3,2). To je nekom novom, neobičnom snagom utjecalo na ljude. Sav narod se uzbudio. Mase su dolazile u pustinju.

Neobrazovani zemljoradnici i ribari iz okoline, rimski vojnici iz Irodovih kasarni, poglavice s mačem o bedrima, spremni da unište sve ono što bi moglo ličiti na pobunu, gramzivi carinici iz svojih carinarnica, svećenici s amajlijama Visokog savjeta — svi su slušali kao očarani; i svi su oni, čak i farizeji i sadukeji — hladni podrugljivci na koje se nije moglo utjecati — odlazili sa ušutkanim podsmjehom, dok im se svijest o ličnoj grešnosti i krivici duboko urezala u srce. Irod je u svom dvoru čuo vijest i taj gordi i u grijehu okorjeli vladar, zadržtao je čuvši poziv na pokajanje.

U ovom vijeku, neposredno prije nego što se u oblacima nebeskim Krist pojavi po drugi put, potrebno je da se izvrši djelo slično Ivanovom. Bog poziva ljude koji će pripremiti narod da se održi u veliki dan Gospodnji. Poruka koja je na početku Kristove javne službe bila upućena carinicima i grešnicima, farizejima i sadukejima glasila je: »Pokajte se, jer se približi carstvo nebesko« (Matej 3,2). Kao narod koji vjeruje u skori dolazak Kristov, mi moramo objaviti poruku: »Pripravi se, Izraelu, da srećeš Boga svojega« (Amos 4,12). Naša poruka mora biti isto onako neposredna kao što je bila i Ivanova. On je ukoravao cara i carica zbog njihovog bezakonja. iako mu je zbog toga život bio u opasnosti, on se nije ustezao da objavi riječ Božju. I naše djelo u ovom vijeku mora biti isto tako vjerno izvršeno.

Da bismo objavili takvu vijest kakvu je Ivan objavio, moramo imati duhovno iskustvo kakvo je on imao. U nama se mora izvršiti isto djelo. Moramo vidjeti Boga i gledajući Njega izgubiti iz vida sebe.

Ivan je po prirodi imao ljudskih nedostataka i slabosti, ali ga je preobrazio dodir božanske ljubavi. Kad su njegovi učenci, pošto je počela Kristova služba, došli k njemu i požalili mu se da svi idu za novim Učiteljem, Ivan je jasno pokazao da razumije svoj odnos prema Mesiji i koliko je radostan što može pozdraviti Onoga kome je pripremio put.

»Ne može čovjek ništa primiti«, rekao je on, »ako mu ne bude dano s neba. Vi sami meni svjedočite da reko: ja nijesam Krist, nego sam poslan pred njim. Ko ima nevjestu ženik je, a prijatelj ženikov stoji i sluša ga, i radošću raduje se glasu ženikovu. Ova dakle radost moja ispuni se. Onaj treba da raste, a ja da se umanjujem« (Ivan 3,27-30).

Oslanjajući se u vjeri na Iskupitelja, Ivan se uzdigao do samoodricanja. On se nije trudio da privuče ljude k sebi, nego da njihove misli sve više uzdiže, kako bi ih usmjerio na Jagnje Božje. On je bio samo glas, glas u pustinji. Sad je s radošću prihvatio šutnju u sjeni, kako bi sve oči bile upravljene na Vidjelo života.

Oni koji vjerno vrše svoj poziv glasnika Božjih ne traže za sebe nikakve počasti. Ljubav prema Kristu baca u zasjenak ljubav prema samom sebi. Oni će uvidjeti da je njihova dužnost da kao Ivan Krstitelj objavljuju: »Gle jagnje Božje koje uze na se grijeh svijeta« (Ivan 1, 29). Oni će uzdizati Isusa, a s Njim će se uzdići i čovječanstvo. »Jer ovako govori visoki i uzvišeni, koji živi u vječnosti, kojemu je ime sveti: na visini i u svetinji stanujem i s onijem ko je skrušena srca i smjerna duha, oživljujući duh smjernijeh i oživljavajući srce skrušenijeh« (Iz. 57,15). Iz duše prorokove je iščezlo vlastito »ja« i ona se ispunila božanskom svjetlošću. Riječima koje su bile u

skladu s riječima samog Krista, on je svjedočio o slavi Spasiteljjevoj. »Koji odozgo dolazi nad svima je«, kaže on, »Koji je sa zemlje od zemlje je, i govori od zemlje: koji dolazi s neba nad svima je... Jer koga Bog posla, onaj riječi Božije govori: jer Bog Duha ne daje na mjeru (Ivan 3,31-34).

U toj slavi Kristovoj treba da sudjeluju svi Njegovi sljedbenici. Spasitelj je rekao: »Ne tražim volje svoje, nego volju oca koji me je poslao« (Ivan 5,30). A Ivan je rekao: »Jer Bog Duha ne daje na mjeru.« Tako je i s Kristovim sljedbenicima. Nebesku svjetlost možemo dobiti samo ako smo voljni da odbacimo sebičnost i vlastito ja. Karakter Božji možemo upoznati i primiti Krista putem vjere samo ako pristanemo da svaku misao potčinimo poslušnosti prema Kristu. Svima koji tako čine Sveti Duh se daje bez mjere. U Kristu »živi svaka punina Božanstva tjelesno. I da budete ispunjeni u njemu« (Kološ. 2, 9. 10).

Božja obećanja

Svima onima koji su voljni da se ponize data su obećanja Božja:

»Učiniću da prođe sve dobro moje ispred tebe i povikaću po imenu: Gospod pred tobom« (2. Mojs. 33, 19).

»Zovi me, i odazvaću ti se, i kazaću ti velike i tajne stvari, za koje ne znaš« (Jer. 33,3).

Onaj »koji može još izobilnije sve činiti što ištemo ili mislimo« dat će nam »Duha premudrosti i otkrivenja da ga poznate«, da bismo mogli shvatiti »sa svima svetima što je širina i dužina i dubina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Kristovu«, da bismo se ispunili »svakom puninom Božjom« (Ef. 3, 20; 1, 17; 3, 18. 19).

Bog nas poziva da primimo to saznanje, a u usporedbi s tim sve drugo je taština i ništavnost.